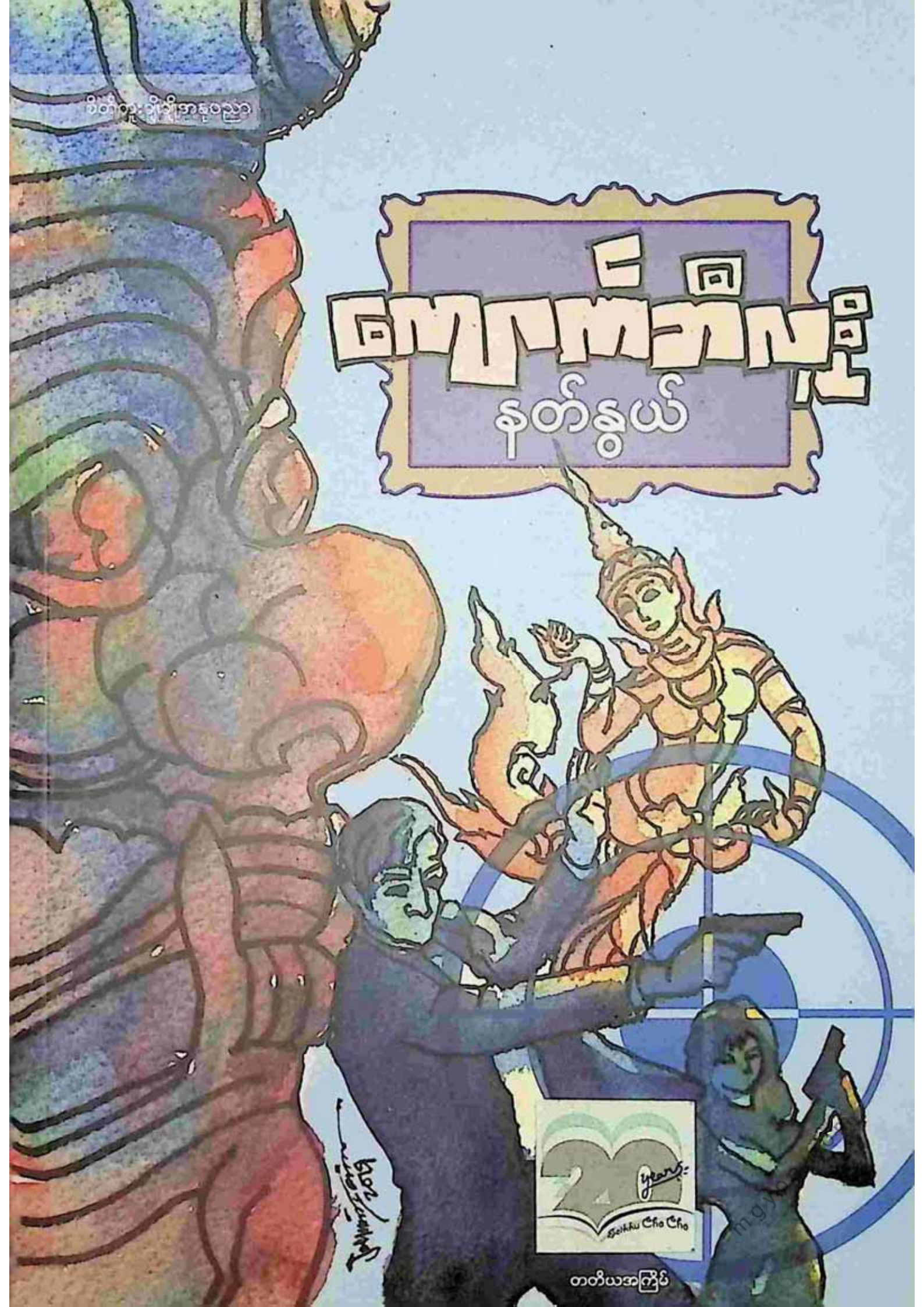

ဝိတံဝေ၊ ဝိဝိဒါနန္ဒဝဏ္ဏ

၆၀ ကျောက်တပ် နတ်နွယ်

၆၀
ကျောက်တပ်
နတ်နွယ်

20 years
Sakku Cho Cho

တတိယအကြိမ်

mgyoe.com

မင်းမင်းမင်းမင်း
နတ်နွယ်

ISBN 9789997117588

NN40

9 789997 117588

4,000.00KS

ကျောက်ဘီလူး နတ်နွယ်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - စိုးဝင်းငြိမ်း

စာမျက်နှာ ၂၉၅ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ ခင်တီ x ၂၀ . ၇ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၉ ဥက္ကရလမင်း၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ၊

ရောင်းစျေး ၄ ၀ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကျောက်ဘီလူး
နတ်နွယ်

စာတိုစာအုပ်ကြီးစုံ၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

ကနဦးအစ / ၁

ညသည် အတွင်းတွင် အေးမြ၍ အပြင်တွင် ပူနွေးသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို သူသည် အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အလုံးအထည် အသွယ်သွယ်၊ အနိမ့်အမြင့် အဆင့်ဆင့်၊ အသားအရေအထွေထွေ၊ စိတ်နေစိတ်ထား အပြားပြားရှိကြသော လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ အချိုးအစားပမာဏချင်း မမျှသော တံခါးပေါက်မှနေ၍ တင်းတင်းကပ်ကပ်၊ ညပ်ညပ်ရပ်ရပ်၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထပ်မတတ် တိုးတိုးခွေ့ခွေ့၊ လုလုယက်ယက်နှင့် ဖရိုဖရဲ အပြိုပြိုအကွဲကွဲ၊ အတွန့်တွန့် အကြေကြေ လုံးခြေ၍ ပစ်လိုက်သည့်နှယ်၊ အဟုန်ပြင်းစွာသော ရေအလျဉ်ကြီးသဖွယ် ဝေါခနဲ အန်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပူလှိုင်းဒဏ်ကို ရုတ်တရက် ခံစားသိရှိမိလိုက်ရပါသည်။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး၏ နွေဦးနှင့် ပမာတူသော ကြားကာလရက်များ ဖြစ်သည်မို့ နေ့ရောညပါ ပူနွေးခြောက်သွေ့သော ကာလများပေတည်း။ တအံ့အံ့ တဆိုင်းဆိုင်း၊ တမှိုင်းမှိုင်း တညိုညို၊ တစိုစို တစွတ်စွတ်သော မိုးကာလသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ချေပြီ။ တမြည့်မြည့် တစိမ့်စိမ့်၊ တသိမ့်သိမ့် တတုန်တုန်၊ ထွေးမလုံ ကွေးမလုံသော ဆောင်းကာလသည် မကြာမီဆိုက်ရောက်၍ လာပေတော့မည်။ ယခုမူ ဒုတိယ နွေဦး ကာလဟု ဆိုနိုင်သော ခြောက်သွေ့၍ ပူနွေးသော နေ့ရက်များပေတည်း။ ရန်ကုန်သူ၊

ရန်ကုန်သားများသည် သွေ့ခြောက်၍ အပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။ ပူနွေး၍ အေးမြရာကို ရှာကြသည်။ ယင်းအဖြစ် သဘောနှစ်ခု၏ ပူးတွဲတည်ရှိသောနေရာသည် ခေတ်မီ လေအေးစက်များ တပ်ဆင်ထားသော ရုပ်ရှင်ရုံအဆောက်အအုံများသာ ဖြစ်ပေ သတည်း။

ခင်မောင်ရင်သည် မန်းရွှေမြို့သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ ရွှေမြို့တော်နှင့် မိုင် ၄၀ ကျော်မျှသာ ဝေးကွာသော ပြင်ဦးလွင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ် ခဲ့ဖူးသည်နှင့်အညီ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေထောင်ပေါင်းများစွာ မြင့်တက် နေသော တောင်ကမ်းပါးယံများကို ကွေ့၍၊ ပတ်၍၊ ကျော်၍ သာယာရူမောဖွယ်ရာ သော မြင်ကွင်းများတွင် အတွင်းမနောကို စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံ၍ လိုက်ပါလာစဉ် မန္တလေးမြေပြန့်သို့ အဝင်၊ ဆယ့်လေးမိုင်စခန်း ထုံးဘိုရွာသို့အရောက်၌ တစ်လမ်းလုံး သာယာအေးမြ၍ လာသမျှ ရုတ်တရက်ဖြုန်းစားကြီးဆိုသလို တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက် ခါသွားအောင် ပူပြင်းခြင်း၏ အလစ်ဝင်စီးမှုကို ခံလိုက်ရသလို ယခုလည်း ရုပ်ရှင်ရုံမှ အထွက်တွင် ငရဲမီးနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို ရှိသွားပါသည်။ အငိုက်တွင်မို့ သွေး အသွားအလာများပင် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့ရာတွင် သူနှင့်အတူ ထာဝစဉ်အေးမြသော မိန်းမငယ်ကလေး လှမိုးညိုက လက်ချင်းဆက်၍ လိုက်ပါလာသဖြင့် အရာရာကို ခံနိုင်ရည်များ အပြည့်အဝရှိနေပါ သည်။ ယခုနှစ်အတွင်း ရိုက်ကူးပြသသော မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများအနက် ထူးထူးခြား ခြား ကောင်းမွန်သော ကားတစ်ကားဖြစ်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ငွေကြေးရွှင်သော လဆန်းရက်၏ တနင်္ဂနွေနေ့ည ခြောက်နာရီခွဲပွဲဖြစ်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း ဤမျှ ဤရွှေ့ ရုံပြည့်အောင် လူကျပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လူတွေ သည် အစုအဝေးနှင့် တိုးရေ့ရသည်ကိုပင် နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်ကြလေသောကြောင့်လား မသိ။ မြန်မာ့ရိုးရာ ပွဲသဘင်များဖြစ်ကြသော သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်းပွဲ များနှင့် ဘုရားပွဲများတွင် အတိုးအပွေ့ အကျင့်ပါလာကြသောကြောင့်လားမသိ။ ယခု လည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ အန်ထွက်လာသော လူအုပ်ကြီးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လမ်းမပေး ဘဲ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်သာ ကိုယ်လိုရာခရီးသို့ရောက်ရန် ပခုံးချင်းတိုက်၊ ကျော ချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်၍ တိုးပွေ့သွားနေကြသည်။

ယင်းသို့ရှိလေသောအခါတွင် ခင်မောင်ရင်နှင့် လှမိုးညိုတို့မှာလည်း ခေတ္တခဏ မျှ စောင့်စားရှောင်ဖယ်နေရန်လည်း မြေအလွတ်မရှိ၊ လူအုပ်ကြီးသည် အဘက်ဘက်မှ

နေ၍ တအိအိပြုဆင်းလာနေသဖြင့် ရှိရင်းစွဲနေရာတွင် မရွေ့မရှား တပ်စွဲနေရန်လည်း မဖြစ်သဖြင့် အခြားသူများကဲ့သို့ပင် အတင်းပူး အတင်းကပ်၊ အတင်းဝင် အတင်းထွက် ၍ သွားနေကြရတော့သည်။ အသက် ၂၀ အရွယ်သို့ပင် မချင်းနင်းသေးသော နုပျို ထွန်းသစ်စ လှမိုးညိုသည် ခင်မောင်ရင်၏ လက်ကြမ်းကြီးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ လည်းကောင်း၊ သူ၏ ထန်းလုံးပမာသော ခါးကြီးကို ဖက်တွယ်၍လည်းကောင်း၊ သူ၏ အပြောကျယ်လှသော ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်ဖဝါးနုနုကလေးများ တင်၍ လည်းကောင်း၊ သူ၏ ရင်ခွင်တွင်းဝယ် ကျပ်ကျပ်ရပ်ရပ်ပင် ပုဝင်ခိုကပ်၍လည်းကောင်း မနုဿလှိုင်းလုံးကြီးများအကြားတွင် မျောပါသွားနေရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အသား ချင်းထိကပ်မှုသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံသော ပူနွေးခြင်းဖြစ်၏။ ရာသီဥတု၏ အပြင်ပန်း ပူနွေးခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အတွင်းပိုင်း ယောက်ယက်ခတ်ပူနွေးခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း အသက်ရှူမှားလောက်အောင် တိုးဝှေ့ နေရခြင်းအတွက် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ နောင်တရခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ သူတို့နှစ်ဦးတည်း မေတ္တာရေစီးကြောင်းတွင် မျောပါနေရသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် ခင်မောင်ရင်အဖို့ကား သူ၏ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုဘိုကြီးနှင့် ကိုပေါ်နှောင်းတို့ကို တစ်မျိုးတစ်မည် လီဆယ်၍ စွန့်ပစ်ခဲ့ရကျိုးနပ်ပြီဟု အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတော့သည်။ ကိုစိန်မြင့်နှင့် ကိုဘိုကြီး သည် ရန်ကုန်မြို့မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဗိသုကာကလေးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုပေါ် နှောင်းကား သူတို့ထံ တကူးတကန့်လာ၍လည်သော မန္တလေးမှ ပန်းချီဆရာကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် လူငယ်များဖြစ်ကြသလို ရည်မှန်းချက် ကြီးမား လှပေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဗိသုကာအကျော်အမော်၊ ပန်းချီဆရာအကျော်အမော်များ ဖြစ်ရမည်ဟု အားခဲထားကြသူများဖြစ်သည်။ ကြိုးစားနေကြသူများဖြစ်သည်။ ဥပမာ- ကိုစိန်မြင့်ဆိုလျှင် သူ အပတ်တကုတ် ပုံစံထုတ်ထားသော ပေ ၁၅၀ ကျော်မြင့်သည့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း အထိမ်းအမှတ် ဗိမာန်ကြီးတစ်ခု ရန်ကုန်မြို့အဝင် သန်လျက်စွန်း တွင် တည်ရှိနေပြီဆိုလျှင် သေပျော်ပါပြီဟု ဆို၏။ ကိုဘိုကြီးမှာမူ စကားနည်းပြီး စာအဖတ်များသူဖြစ်၏။ သူဖတ်သော စာအုပ်များသည် ဗိသုကာပညာရပ်နှင့် မဆိုင် သော စာအုပ်များဖြစ်၏။ ကိုပေါ်နှောင်းမှာမူကား ယခုအခါ မြန်မာပြည် နယ်နိမိတ် ကိုပင် ဖြတ်ကျော်ထင်ရှားစပြုနေပြီဖြစ်သော အရှေ့တောင်အာရှ၏ လူငယ်ပန်းချီ ဆရာတစ်ဦးပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... သူတို့လေးဦးသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်း၍ ချစ်နေမိကြသည့်တိုင် အချစ်အခင် မပျက်ကြသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မခွဲမခွာ ရှိနေကြမည့်သူများ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်အကိုင်အားဖြင့် ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ရန် သင့်လျော်သော်လည်း ပန်းချီဆရာ ကိုပေါ်နှောင်းသည် မန္တလေးမြေနှင့် တစ်လလောက် ဝေးကွာနေလျှင် အနုပညာဈာန်ဝင်စားမှုများ ကျဆင်းလျော့ပါးသွား သည်ဆို၍ သူငယ်ချင်းလေးယောက်အနက် သုံးယောက်က ရန်ကုန်တွင်ရှိနေပြီး တစ်ယောက်ကမူ မန္တလေးကို ဖက်တွယ်လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့လေးယောက် ဆုံစည်းခွင့်သည် ကိုပေါ်နှောင်း ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာမှသာလျှင် ရရှိကြပေသည်။ ဤနေရာတွင်တော့ ကိုပေါ်နှောင်းသည် တစ်လတစ်ခါလောက် ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး တစ်ခေါက်လျှင် တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်သွားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မန္တလေးမြို့ ၌ အနုပညာဈာန် အဝင်လွန်နေပြီး သမိုင်းဝင် ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲနေ သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ သုံးလလောက် ရောက်မလာဘဲ ကနေ့တွင်မှ ဗြန့်စားကြီး ပြန်ရောက် လာပြီး မနက်ဖြန် မှာပင် ပြန်ရမည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့လေးယောက်သည် အတူတကွ တွေ့ဆုံ၍ အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ဆွေးနွေး ငြင်းခုံကြရန် အင်းလျားကန် စောင်းရှိ 'ရေဇလာ' ဟိုတယ်၌ ချိန်းဆိုလိုက်ကြသည်။ ညနေ ၆ နာရီတွင်ဖြစ်သည်။ တစ်မိနစ် မလို၊ တစ်မိနစ်မစွန်း ဖြစ်သည်။

သူတို့လေးယောက်တွင် ခင်မောင်ရင်သည် အတိအကျဆုံးနှင့် အစေ့စပ် အသေချာဆုံးဖြစ်သလို အချိန်အမှန်ဆုံးလည်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအကြိမ် တွင်တော့ သူသည် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်မျှ စွန်းရုံတွင်မကဘဲ နာရီနှင့်ချီ၍ နောက်ကျ ရပေတော့မည်။ ခင်မောင်ရင်သည် ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်တွင် သူ၏ရုံးခန်း၌ အလုပ် များကို လက်စသတ်၍ 'ရေဇလာ' သို့ သွားရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်တွင် လှမိုးညိုထံမှ တယ်လီဖုန်းလာလေသည်။ ယနေ့ည ၆ နာရီခွဲပွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်ဟု ဆိုလေ သည်။ ခင်မောင်ရင်သည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်၍ အတန်ကြာ ငေးငိုင်နေမိသည်။ ၆ နာရီတိတိတွင် 'ရေဇလာ' ၌ ကိုစိန်မြင့်တို့နှင့် ချိန်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။ မန္တလေးမြို့မှနေ၍ သူတို့အား တကူးတကန့်လာတွေ့သော ကိုပေါ်နှောင်းသည် နက်ဖြန်မနက်တွင် အနုပညာထွန်း ကားရာဒေသသို့ ပြန်ချေတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့အတူ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်း သော မအူပင်သူကလေး လှမိုးညိုနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမည့် အခွင့်အရေးကလည်း

ရတောင့်ရဲခဲတည်း။

“ဗိသုကာကြီး ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြန်တာလဲ။ အလုပ်တွေများနေပြီး လိုက်မပို့ နိုင်လို့လား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း တောင်းပန်ဖို့စကားလုံး ရွေးမနေပါနဲ့။ အလုပ်များနေတဲ့ လူကြီးကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိတဲ့အတွက် ညှိကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ အလုပ်ကို သာ ဦးစားပေးပါ ဗိသုကာကြီး။ ညို့အဖို့တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုနေဝင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကျော်ဆွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အားတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားပါမယ်။ ကဲ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“နေ နေ နေပါဦး”

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားမည်စိုး၍ သူက ရေကာတာကျိုးသလို ပြော လိုက်သည်။

“နေပါတယ်ရှင်။ ဘာလဲ နောက်တစ်ပတ်ကို ချိန်းမလို့လား။ ဟိုး ဆရာ မီးနီ ပြထားတယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ ကိုမောင်မောင်ညွန့်က ညစာထမင်းကျွေးပြီး ရုပ်ရှင်ပြပါရစေလို့ အစောကြီး ကြိုချိန်းထားတယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီမောင်မောင်ညွန့်တို့၊ နေဝင်းတို့၊ ကျော်ဆွေတို့ကို ဘေးချိတ် ထားစမ်းပါ”

“ကဲ... ဘေးမှာ တစ်ယောက်စီ ချိတ်ထားပြီးပါပြီတဲ့ရှင်”

“ညှိက သိပ်ခနဲတာပဲ၊ ကိုယ်က အကောင်းပြောမလို့”

“ကဲ... ပြော၊ လွတ်လပ်စွာပြော”

“စောစောက ကိုယ်ချက်ချင်းပြန်မပြောတာဟာ ညို့ကို ရုပ်ရှင် ကိုယ်မပို့နိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကားမရှိလို့၊ ဝပ်ရှော့ပို့ထားလို့”

“အောင်မယ်လေး... ဒါများရှင်၊ ဘာခက်တာလိုက်လို့။ သုံးဘီးနဲ့ သွားကြတာ ပေါ့။ ဘာလဲ ညို့ကို စော်ကားတာလား။ ညှိက ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ အပျင်းပြေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တာပါ။ သူဌေးသားတစ်ယောက်ရဲ့ သုံးလေးသောင်းတန် ဖီးယက်ကား ကြီးကို စီးချင်တဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ပါဘူး။

မမြင်သာသော တစ်နေရာမှနေ၍ လှမိုးညှိက ဒေါသအပြည့်အလျှံဖြင့် ပြောနေ တော့သဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် မနည်းကြီး တောင်းပန်ရပြီး သူ့ကားကို အလုပ်တိုက် တွင် ထားခဲ့ကာ သုံးဘီးကားတစ်စီးဖြင့် ဗဟန်း ၃ လမ်းသို့ တစ်ချိုးတည်း သွားရလေ

တော့သည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် သူသည် မူလအစီအစဉ်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ချိန်းထားသည်ကိုဖျက်၍ ဒေါ၊ မော၊ ည၊ ကြ၊ ချ၊ ပြုံးသော လှမိုးညိုထံသို့ သုံးဘီးကား ဖြင့် သွားမိလေသောကြောင့်၊ ည ၆ နာရီခွဲပွဲကို ထိတွေ့မှု၊ မွေးပျံ့မှုတို့ဖြင့် ကြည့်မိလေ သောကြောင့် သူ၏ဘဝကို အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲစေမည်။ သူ၏အသက်အန္တရာယ် ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားစေရမည့် အဖြစ်အပျက်များသည် ထိုညမှစ၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ အစဉ်တစိုက် ပေါ်ပေါက်လာကြရလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် အနာဂတ်ကို ကြိုတင်၍ မသိမြင်နိုင်သော ခင်မောင်ရင်သည် နောက်တစ်နာရီအတွင်း ကြုံတွေ့ရမည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အမှုကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ ပူပန်ခြင်းမရှိဘဲ လှမိုးညို၏ စက်ဝန်းတွင် နစ်မွန်းရင်း အခြားရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်များနှင့်အတူ အကျပ်အညပ် တိုးဝှေ့လျက်ရှိလေတော့၏။

တကယ်တော့ မလှုပ်သာလောက်အောင် ကျပ်လေ၊ မတိုးသာ မဆုတ်သာ လောက်အောင် ကပ်လေ သူက သဘောကျလေဖြစ်၏။ အမှန်မှာတော့ ကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးက သူနှင့် လှမိုးညိုကို ထပ်ထပ်ရပ်ရပ်ရှိအောင် ကူညီစောင့်မနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရှေ့မှ လူအုပ်ကြီး ဖြုန်းခနဲတန့်သွားသောအခါတွင် သူမ၏ ရင်သားများက သူ့ကျောက်ကို အိခနဲ လာထိ၏။ နောက်မှ လူအုပ်ကြီးက ဇောင်းလွတ်မြင်းများ ဖြစ်သော အခါတွင် သူမ၏တင်သားများက သူ့ကို နွေးခနဲလာထိ၏။ မြောက်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီး အိလာသောအခါ တွင်လည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးက ပိလာသောအခါ တွင်လည်းကောင်း လှမိုးညိုသည် သူ၏ အုပ်မိုးနေသော ရင်ခွင်တွင်းသို့လာ၍ ခိုလှုံ၏။ ယင်းအခါများတွင် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိတော့ကာ နှစ်ယောက်စလုံး တဖိတ်ဖိတ်လက်၍ အပြုံးချင်းချိတ်မိ ကြသည်။

လူ့ဘဝတွင် ပြင်းထန်သော ဘဝတိုက်ပွဲများ ရှိသလို ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စရာ ကလေးများလည်းရှိ၏။ ခင်မောင်ရင်အဖို့ မလှုပ်ချင် မရှားချင်၊ မသယ်ချင် မပိုးချင် အောင် အလုပ်တွင် ပင်ပန်းခဲ့ရသည်များသည် လှမိုးညိုနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေအဟုန်တွင် မိုးတိမ်မည်းမည်းများ လွင့်ပါသွားသလို ကင်းစင်၍ သွားချေတော့၏။ သူ၏ ပြင်ပ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများနှင့် အတွင်းသွေးသား ဦးနှောက်စိတ်ဇောအာရုံတို့သည် တစ်ခါတည်း လန်းဆန်းရှင်သန်၍ လာကြ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် လှမိုးညိုကို တပ်မက်၍ စွဲလမ်းနေပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ ယင်းသို့ပင်လျှင် ချစ်နေပြီ

ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင် ကိုယ်၌ကမူ သူ့အနေနှင့် လှမိုးညိုကို ချစ်နေပြီလား၊ မပြီလားကို အသေအချာ မသိ။ သူ သိသည်မှာ သူ့အဖို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာရှိသော အမျိုးသမီးဟူ၍ လှမိုးညို တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ဦး မချိန်းမိကြလျှင် လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ထွန်းလာစရာရှိ၏။ အကြောင်းမူ ခင်မောင်ရင်သည် သူ့သူငယ်ချင်း များနှင့် အတူတကွသွား၍ ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေခဲ့လျှင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ထိုညတွင် သူက တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၏။ နောက်နေ့များတွင်လည်း လွဲချော်သွားနိုင်စရာရှိ၏။ အကြောင်းမူ သူ့ကို နောက်တစ်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ခေါ်သွားရန် ကိုပေါ်နှောင်းတွင် အကြံအစည်အကြောင်း တစ်ချက်ရှိနေသောကြောင့် တည်း။

သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်သည် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ဘီယာထက် လှမိုးညိုကို ပို၍တပ်မက်နေသောကြောင့် သူ့ဘဝတွင် ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင် များအကြားတွင် အကွေ့အဝန်း အဝဲအလှည့်ပေါင်းများစွာနှင့် ဒလဟော စီးဆင်းရလေ တော့၏။ ယင်းသို့ သူ့ဘဝပြောင်းလဲသွားရခြင်းအတွက် သူ့မှာပင် တာဝန်ရှိသော်လည်း သူမအားတော့ အပြစ်တင်စရာမရှိပါပေ။

အကြောင်းမူ လှမိုးညိုသည် တကယ်ပင် တပ်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလေသော ကြောင့်။ သူမသည် အလုပ်ချိန် ထဘီအစိမ်းပြည့်ပြည့်ကလေးကို အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင် ရသော အသားဝင်းဝင်း အင်္ကျီဖြူဖြူနှင့် ပပက စာရေးမကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏အလုပ်အကိုင်နှင့် အဝတ်အဆင်က အဓိကမဟုတ်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အယိမ်းအနွဲ့ အလှုပ်အရှားနှင့် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ အပြုံးတို့က သာလျှင် ပင်မ မူလဖြစ်၏။ သူမ၏ စကားချို စကားနေ့၊ စကားငေါ့၊ စကားဖန်တို့က သာလျှင် ဗီဇတူတဖြစ်၏။ ယင်းတို့တွင် သူက တစ်နှစ်ကျော်မျှ မွေ့လျော်ခဲ့ရပြီတည်း။

သို့ရာတွင် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စရာများတွင် ပူပန်သောကမူများက အနည်းနှင့် အများဆိုသလိုပင် အမြဲထာဝစဉ် ရောယှက်ပါဝင်နေတတ်ပေသည်။ သူက လှမိုးညို အတွက် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ရသလို စိုးရိမ်မှုန်ကုပ်ရမှုများလည်း ရှိပေသည်။ သူနှင့် လှမိုးညိုသည် တစ်နှစ်ကျော်မျှ ရင်းနှီးစွာ သိကျွမ်းခင်မင်ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း သမီး ရည်းစားများ မဟုတ်ကြသေးပေ။ ယခုအထိတော့ သူက သူမ၏အချစ်ကို ဖွင့်ဟ တောင်းဆိုခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသေးချေ။ ထို့ကြောင့် လှမိုးညိုသည် သူ့အပေါ်တွင် ဘာမျှ

သစ္စာစောင့်စည်းရန်မရှိသော လွတ်လပ်သည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးတည်း။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူမအနေနှင့် အခြားယောက်ျားများနှင့် စိတ်သဘောရှိ ဆက်ဆံနိုင်ခြင်းပေတည်း။ ယင်းအခွင့်အရေးကိုလည်း သူမက အပြည့်အဝ အသုံးပြုလေသည်။ သူမတွင် ယောက်ျားလေး အသိမိတ်ဆွေများ ပေါများလှသည်။ သည့်အတွက် ခင်မောင်ရင်က မည်သည့်အခွင့်အာဏာကိုမျှ အသုံးပြု၍ ကန့်ကွက်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ပြီးတော့ သူမက ဆွဲငင်ခြင်းအမောက်အလှံရှိ၍ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေကြသူများ အရေအတွက် များပြားနေရခြင်းတည်း။

ထိုအထဲတွင် ခင်မောင်ရင်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လှမိုးညိုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ကြသူများမှာ သူမနှင့် တစ်မြို့တည်းသားဖြစ်သော သတင်းထောက် ကိုနေဝင်း။ သူမနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် အတူတူကျခဲ့ဖူးသော ရုံးစာရေးကလေး ကိုကျော်ဆွေ။ လူပုံပန်းကို ကြည့်တော့သာ အရက်နာကျနေသော စာရေးဆရာနှင့်တူသော ပိန်ပိန်သေးသေး၊ မည်းမည်းညိုညို၊ ပုပုတက်တက် အချိုးမကျ၊ နည်းနည်းမျှ မခံ့သည့် အထက်တန်းအရာရှိ ကိုမောင်မောင်ညွန့်တို့ ဖြစ်ကြသတည်း။

ကိုနေဝင်းက လှမိုးညိုနှင့် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်၍ ကမ်းနဖူးထိပ်က မအူပင်ကြီးအောက်တွင် အတူတကွ ကစားခဲ့ကြသည့်အလျောက် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးအခွင့်အရေးရရှိကာ ညီမလေး၊ ညီမလေးနှင့် ကပ်၍ တာနေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ မည်းမည်းခြောက်ခြောက် ရှပ်ရှပ်ပျာပျာနှင့် အထက်အညာက ပုဂံသား ကိုကျော်ဆွေသည် သူမနှင့် တစ်ဆိုင်တည်း အလုပ်လုပ်ရသော အရောင်းစာရေးတစ်ဦးဖြစ်၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကပ်၍ ညနေခွင့်ရရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကိုမောင်မောင်ညွန့်သည်ကား လှမိုးညိုနှင့် တစ်လမ်းတည်း နေပြီး လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့်လူဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့် သူသည် ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံး၏ နောက်ဆက်တွဲဂြိုဟ်တစ်ခြမ်းပဲ့ကလေး ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်အနေနှင့် သူတို့ထက် သာသည့်အချက်တစ်ခုတည်းရှိ၏။ ယင်းသည်ကား သူ၏ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်၊ အချိုးအဟန့်ကောင်းလှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ အသားလတ်လတ်စိုစို၊ ပြည့်ရွန်းသော မျက်နှာတို့ဖြစ်၏။ သူဌေးသားဟူသောအဖြစ်ကိုကား သူ၏အရည်အချင်းတွင် ထည့်တွက်မထားပေ။ အကြောင်းမူ ကိုမောင်မောင်ညွန့်တို့၏ မိဘများသည်လည်း ချမ်းသာ၏။ အညာသား ကိုကျော်ဆွေမှာလည်း စာရေးကလေးသာ ဖြစ်သော်ငြား အသုံးအစွဲ ကျစ်လျစ်၍ စုငွေရှိ၏။ ထိပေါက်ထားသည်လည်းရှိ၏။ ကိုနေဝင်းတစ်ယောက်သာလျှင် စီးပွားရေး မလည့်တလည်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ယင်းဂြိုဟ်တစ်ခြမ်း၊ တစ်ပဲ့၊ တစ်စိတ်၊ တစ်မြွှာ၊ တစ်လွှာ၊ တစ်ရှပ်တို့သည် လှမိုးညို၏အချစ်ကို အလစ်တွင် သုတ်သွားနိုင်ကြသူများဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်သည် လှမိုးညိုကို ချစ်နေပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံခြင်းမရှိသေးသော်လည်း ယင်းဂြိုဟ်အပဲ့အရွဲ့များနှင့် လှမိုးညိုတွဲသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ရင်မှာ ကဆုန်စိုင်းနေ၏။ အထူးသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ညွန့်နှင့် တွဲသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရင်မှာ မုန်တိုင်းဆင်နေ၏။

အဲဒီတော့... ဟော ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ရှေ့တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် သူမကို ယင်းသတ္တဝါက ရုပ်ရှင်လိုက်ပို့ပေးတော့မည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူ အခုရရှိသော အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို အနှီ စာခြောက်ရုပ်သည်လည်း ရရှိပေးတော့မည်။ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါ့။ သူ၏ အေးမြသော ကြည်နူးမှုများသည် ပူနွေးသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ သူ၏ကိုယ်တွင်းမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ တိုက်စစ်ဆင်၍ ထွက်လာကြသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဗိသုကာကြီး။ အိမ်ကိုရောက်အောင် ဒီလိုပဲ ခြေကျင်လျှောက် သွားရတော့မှာလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်ကျရင် ခြေလျင်နဲ့ တောင်တက်အသင်း ကို ဝင်လိုက်တော့မယ်”

လှမိုးညိုထံမှ ဒေါသသင့်သော ဂီတသံ လွင့်ပျံလာတော့မှ သူက တထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ သူတို့သည် လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ကျပ်ညပ်လျက် မရှိတော့။ ရုပ်ရှင်ပြန် များ ပါးပါးကျဲကျဲထဲတွင် ရော၍လျှောက်နေကြသည်။ အချို့ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုရပ်၍ သုံးဘီးကား စောင့်နေကြသည်။ အင်းပေါ့... သူတို့လည်း သုံးဘီးကားနှင့် ပြန်မှပေါ့။

စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများနှင့် ရောက်ရှိလာသော သုံးဘီးကားများ မမျှသဖြင့် အလှအယက်ခေါ်ယူ၍ စီးနေကြရသည်။ အဘယ်နေရာမှ ကားဝါဝါကလေး ပေါ် ထွက်လာမည်နည်းဟု လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်ကြရသည်။

ဓာတ်တိုင်တစ်ခု၏ ရှေ့နားတွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီပွပွကြီးနှင့် လူဝဝကြီး တစ်ယောက်သည် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း တီးလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ခုပ်သံသည် ကျယ်လောင်လှသည်။ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်ဟည်း၍ ထွက်လာသောအသံကို ကြားရ သောအခါတွင် လူပါလာသော သုံးဘီးကားသမားက လက်ခါပြသွား၏။ လူမပါသော ကားက သူ့ရှေ့နားသို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။ သို့ရာတွင် သူမတက်ရခင် ဘုစုခရုတွေ

တစ်ပြုကြီးနှင့် မိသားစုတစ်စုက တက်သွား၏။ သူက ကလေးတွေကို သက်ညှာသော အားဖြင့် သွားကြတော့ဟုပင် လက်ပြလိုက်၏။ နောက်ထပ် သူ၏လက်ခုပ်သံ သုံးကြိမ် ပေါ်ထွက်လာသောအခါတွင် အငှားကားတစ်စီး ရောက်လာ၏။ သူက ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ တက်မည်ပြုစဉ် ဗလစ်ဗလစ်နှင့် စကားအမျှင်မပြတ် ပြောလာကြသော ဆံပင်မိုမို ပွပွနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က လွှားခနဲတက်သွားကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ လူကြီးသည် သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်။ သို့သော် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့၍ ကြည့်နေလိုက်ရ သည်။ ပြီးတော့ နောက်မှလည်း ကားအလွတ်တစ်စီး ဆက်လာနေ၍ လွတ်သွားသည့် ကိစ္စကို ပြန်တွေးမနေအားတော့ဘဲ အသစ်ရောက်လာသည့်ကားကို သူ့ရှေ့တွင်ရပ်ရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သုံးဘီးကားတစ်စီးသည် သူ လက်ခုပ်မတီးရဘဲနှင့် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်လျက် ပလက်ဖောင်းကိုရှောင်၍ ခပ်ဖြည်း ဖြည်း မောင်းလာနေချေပြီ။ လူကြီးကလည်း သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ပျံတက်ရန် ထီးကို ညာဘက်လက်ကဆုပ်ကိုင်၍ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဘယ်ဘက် ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ရှေ့လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လှမိုးညိုနှင့် မောင်မောင်ညွန့် တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမည့်အရေးကို အဘိဇ္ဇာပွားနေရာမှ အမျိုးသမီး၏ ခြေဆောင့်သံ ကြောင့် ဖျတ်ခနဲသတိရပြီး သုံးဘီးကားကို ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်ရာတွင် သူတို့ရှေ့သို့ အဆင်သင့် ရောက်လာသော သုံးဘီးကားတစ်စီးကို တွေ့ရသဖြင့် လှမိုးညို၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ဆွဲ၍ သူများထက် အရင်ဦးအောင် သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးသွား၏။ ကားပေါ်ရောက်လိုဇောကြီးနေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့မှလူများကို လွတ် အောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ တိုးမိတိုက်မိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်လှည့်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ၊ တောင်းပန်မနေနိုင်အားဘဲ ကားဆီသို့သာ မဲ၍ပြေးနေရ၏။ ကားအနီးသို့ ရောက်ခါမှ ရှေ့မှ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို ခင်မောင်ရင်က အင့်ခနဲ နေအောင် ဆောင့်တိုးလိုက်မိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ယိုင်၍ လည်ထွက်သွားကြ၏။ လူကြီး၏လက်မှပစ္စည်းများ ကျကုန်တော့၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်နှင့် လှမိုးညို သည် သုံးဘီးကားပေါ်သို့ အဘယ်ပုံ ခုန်တက်မိကြသည်မသိ။ ကားပေါ်တွင် ပထမ တစ်ဖက်တည်းတွင် ထိုင်မိကြ၏။ ခင်မောင်ရင်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ လှမိုးညို၏ တင်ပါး တစ်ခြမ်းက အိခနဲတင်လာလေ၏။ ချက်ချင်းပင် သူမက တစ်ဖက်သို့ ပြောင်းထိုင်လိုက် ၏။ ကားက ဆောင့်ထွက်၍ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ပွတ်သပ်တိုက်မိကြသည်။

သူမ၏ပါးကလေးသည် မိုးကုတ်ရတနာမြေမှ ပတ္တမြားများ ဖြစ်နေကြ၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ လက်မှလွတ်ကျသွားသော လက် ကိုင်အိတ်နှင့် ထီးကို ကောက်ယူပြီးနောက် သူတို့အား မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဒေါသ တကြီးနှင့် ကျိန်ဆဲအော်ဟစ်နေသော တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် လူဝဝကြီးကိုကား သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နည်းနည်းကလေးမျှ အမှုမထားလိုက်ကြပေ။

တော်တော်ကလေး ရယ်မိကြပြီးမှ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရပ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူကမျှ စကားတစ်ခွန်းမျှမဟ။ ကိုယ့်အတွေး၊ သူ့အတွေးနှင့် ဖြစ်နေကြ သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ဝေးလာသည်နှင့်အမျှ ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ကို သူတို့ က တွေ့မြင်သိရှိလာကြရသည်။ လမ်းများသည် အဆီးအတားမရှိသလောက် ပွင့်ပွင့် ကြီး ရှင်းနေသည်။ ဘေးဘက်မှ အိမ်များသည် တစ်စုံတစ်ခုသောကာလကို မျှော်မှန်း သည့်အလား တန်းစီ၍ စောင့်စားနေကြသည်။

သူတို့သည် ဟင်းလင်းပြင်တွင် ခရီးနှင့်နေကြသဖြင့် လေ၏အလျင်အဟုန် တိုးတိုးမှုကို ရရှိလာကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာလို စိမ့်၍အေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လန်း ဆတ်အေးမြ ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်ရင်၏ ချွေးများသည် တပ်ခေါက်သွားကြ ပြီနှင့် တူ၏။ ဦးနှောက်သည် ကြည်လင်၍လာသည်။ စိတ်ကူးတစ်ခုသည် သူ့ခေါင်း ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။

“ညို လိုက်မလား”
“ဟင်...”

သူ၏ ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် သူမက သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သန်လျင်ကို လိုက်မလား”
“ဘယ်တော့လဲ”
“နောက်တနင်္ဂနွေပေါ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုမောင်မောင်ညွန့်နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

လာပြန်ပြီ၊ ဒီ ကိုမောင်မောင်ညွန့်၊ ဂြိုဟ်တစ်ခြမ်းပဲ့လေး၊ မှင်စာလေး။ သူက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ညွန့်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မှာက ညဘက်မဟုတ်လား”
သူမက အနည်းငယ် ခေါင်းကလေးမော့၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက်...

“သူက ညစာကို ရေလောမှာစားရအောင် ညနေ ၅ နာရီလောက် လာခေါ်မယ်”

လို့ ပြောတာပဲ။ သန်လျင်က ဘယ်အချိန်သွားမှာမို့လဲ။ ညိုလည်း လိုက်တော့ အလိုက် ချင်သား။ မရောက်တာ သုံးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

“အို... ညနေ ၅ နာရီဆိုရင် အချိန်အများကြီးရတာပဲ။ သန်လျင်ကို မနက်အစောကြီး သွားမှာပဲ။ ညိုလည်း သွားဖူးသားပဲ။ စောနိုင်သမျှစောလေ ရှုခင်း မြင်ကွင်းသာယာလေပဲ။ မနက် နေထွက်တာကို တွေ့ရမယ်။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ ကမ်းကပ်သစ်ပင်တွေရဲ့ အရောင်အနုအရင့် ရောယှက်တာကို တွေ့ရမယ်။ ပြီးတော့ စင်ရော်ကလေးတွေကို ပေါင်မုန့် ကျွေးရမယ်။ စင်ရော်ဖြူဖြူကလေးတွေဟာ ပတ္တမြား ရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ...”

“ကဲ... တော်ပါတော့ရှင်၊ ညိုလိုက်ပါ့မယ်။ တကတဲ ဗိသုကာမို့သာ တော်တော့ တယ်။ ကဗျာဆရာများဆိုရင် အခက်ပဲ။ ဘယ်အချိန် လာခေါ်မလဲသာ ပြောပါ။ အချိန်ရရင် ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားကို သွားကြရအောင်”

“အား... ဟုတ်တာပေါ့၊ ရေလယ်ဘုရားဟာ အခု အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်သာယာနေပြီ။ ငါးတွေဆိုတာလည်း ဘုရားပတ်ပတ်လည်မှာ အများကြီးပဲ။ ဧရာမ အကောင်ကြီးတွေပဲ။ သိပ်ယဉ်တာပဲ။ ရေစပ်ကနေပြီး ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကျွေး...”

“တော်ပါပြီရှင်၊ ဆူးတောင်တွေ၊ ရေယက်တွေ၊ အမြီးတွေအကြောင်း ဋီကာချဲ့နေ စရာမလိုပါဘူး။ ညို လိုက်ပါ့မယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဘယ်အချိန်လာခေါ်မယ်သာ ပြောပါ”

ခင်မောင်ရင်သည် သုံးဘီးကားသမားကို ဗဟန်း ၃ လမ်းကျလျှင် ချိုးရန် ပြော လိုက်ပြီးနောက်...

“၆ နာရီ သင်္ဘောခေါက်နဲ့ သွားရအောင်၊ မနက် ၅ နာရီခွဲတိတိမှာ လာခေါ် မယ်။ အသင့်သာ ပြင်ထား။ ၄ နာရီလောက်ကတည်းက ထပြီး...”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ မပြောပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား”

ခင်မောင်ရင်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကား၍ မြူးထူးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူက တစ်ပတ်လုံးလုံး အိပ်ပျော်စားဝင်တော့မည်ဟု စိတ်အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိ၏။ လှမိုးညိုသည် သူနှင့်အတူ သန်လျင်လိုက်လာပြီးနောက် မိုလ်ချုပ်ရွာ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ကျိုက်ခေါက်သွား၊ ပြီးတော့ ပါဒကြီးဝင်၊ နောက်ဆုံး ကျောက်တန်းရေလယ် ဘုရားတွင် စခန်းချ၊ အပြန်တွင် ပဒေသရာဇာကို ဝင်ကြည့်။ သည့်နောက် သန်လျင်ရှိ

သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ် ခဏဝင်။ ဒါဆိုလျှင် ကိစ္စပြီးရော။ ရန်ကုန်သို့ ညနေ ၄ နာရီ၊ ၅ နာရီ မှ ပြန်ရောက်ပေမည်။ ဒီတော့ ခရီးပန်းနေပြီဖြစ်သော မရွှေချောသည် ဂြိုဟ်စုတ်ကလေး က ဝေါနှင့်ပင့်သည့်တိုင် လိုက်နိုင်အံ့တော့မထင်။ သူမ လိုက်နိုင်လို့ လိုက်ချင်လျှင်လည်း လိုက်ပေစေပေါ့။ ဘာပြုလဲ၊ ကိုယ်က သူ့အရင် တစ်နေ့လုံး တွဲခဲ့ရပြီပဲ။

သူက စိတ်ကူးတွေနေသဖြင့် လှမိုးညိုတို့အိမ်ရှေ့တွင် သုံးဘီးကားရပ်မှ အသက် ပြန်ဝင်တော့သည်။ အမျိုးသမီးက ပေါ့ပါးစွာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“နောက် တနင်္ဂနွေနေ့”

သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။

“၅ နာရီခွဲတိတိနေ့”

သုံးဘီးကား၏ ရှေ့ခန်းသို့ ပြောင်းထိုင်ရင်း သူက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

သူမက အပြည့်အလျှံပြုံး၍ ခေါင်းထပ်ညိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် နောက်တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုကား ထိုအချိန်က မည်သူမျှ မသိရှိကြပေ။ ထိုမျှသာမက ခင်မောင်ရင်သည် နောက် တစ်နာရီတွင် ထောင်ချောက်တစ်ခုတွင်းသို့ သက်ဆင်းရတော့မည်ကို မသိသည့် အလျောက် လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ နာရီ တိတိဖြစ်သည်။ စိန်မြင်တို့လူစုသည် ကောင်းကင်လေမိနေလျှင် ယခုအချိန်အထိ ချိန်းဆိုသည့်နေရာတွင် ရှိနေနိုင်ကြပေသေးသည်။ သူ့အကြောင်းကို မကောင်းတာ တွေချည်းပြောဆို၍ ကျိန်ဆဲနေတန်ကောင်းပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် သူတို့ ရှိ မရှိကို သွား၍တော့ ကြည့်သင့်သေးသည်။ ရှိလျှင် သူ့အောင်ပွဲကို ပြောပြမည်။ မရှိလျှင် သူ့ဘာသာသူ ဘီယာ တစ်လုံးသောက်ပြီး ပြီးခဲ့သည့် နာရီပိုင်းများကို စားမြုံ့ ပြန်နေမည်။ ကောင်း၊ သိပ်ကောင်း။

“သုံးဘီးဆရာ၊ ရေဇလာ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် မောင်းပါ”

J

'ရေလော' သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ထင်ရှားသော ဥယျာဉ်ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အင်းလျားရေပြင်ကို အလျားလိုက် ဦးတိုက်ထားသည်။ ဥယျာဉ်ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် ပထမနေ့ရာသီနှင့် မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကူး ကြားကာလ နွေရာသီ၏ အိုက်စပ်သောညများတွင် အထူးစည်ကားလေသည်။ ဟိုတယ်အဆောက်အအုံသည် ကြီးမားခုံညား၍ အတွင်းပိုင်း ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားမှုများသည် အထူးလှပသော်လည်း ဤဟိုတယ်သို့ လာသူများသည် သူတို့ပြုလုပ်ထားသော အမိုးအကာများအတွင်းတွင် နေလိုကြ၍မဟုတ်။ သဘာဝသာယာမှုကို ဆင်ယင်မွမ်းမံခြင်းအတတ်ပညာဖြင့် ဖြည့်စွက်ထားသော ရေနံ့သာဦးစုံမြိုင်ငယ်တွင် တစ်နေ့တာ နွမ်းနယ်မှုများကို ဖြေဖျောက်လို၍ ဖြစ်၏။

ညအမှောင်တွင် လရောင်သည်လည်း ရွန်းရွန်းမြနေတတ်၏။ ကြယ်တစ်သင်းသည်လည်း ပြီးပြီးပြက်ပြက် ထင်းနေတတ်၏။ သို့ရာတွင် အပင်ကြီး၊ အပင်ငယ်ရင်းများတွင်ကား အရိပ်များ ကျဆင်းနေသဖြင့် မလင်းတလင်းသာရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော မထင်းတထင်းနေရာများတွင် စားပွဲငယ်များခင်း၍ ထားလေသောအခါတွင်ကား အေးအေးလူလူ ထိုင်လိုသူများအတွက်ကော၊ ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိလိုသူများအတွက်ကော၊

စိတ်အစဉ်ကို မျှောလိုရာမျှော၍ ငေးမောလိုသူများအတွက်ပါ သဘောတွေ့စရာ ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ဖြင့် ထင်းရှူး၊ ပုန်းညက်၊ မာလကာ၊ ငှက်ပျော စသော စုံမြိုင်တော များ၏ ဝိုးဝိုးဝါးဝါးတွင် လူစည်ကားနေခြင်းဖြစ်၏။ အကိုင်းအခက်၊ အရွက်အလက် များတွင် ချိတ်တွဲပုန်းခို၍ ဖျော့ဖျော့လျော့လျော့ လင်းနေသော အဝါ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အစိမ်း စသော မီးလုံးငယ်များသည် စားပွဲငယ်မှ လူများ၏စိတ်ဓာတ်ကို ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားစေသည်။ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်လျှင် အင်းလျားရေပြင်သည် ပြာမှိုင်း နက်ဝှမ်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်းငယ်၊ ကျွန်းဆွယ်၊ ကျွန်းသွယ်တို့သည် ညိုညိုရှိုင်းရှိုင်း ရေးရေးဆိုင်းဆိုင်း ရှိကြ၏။ လတ်ဆတ်သောလေသည် ဟိုတစ်ဝိုက် ဒီတစ်ဝိုက်ဆီမှ နေ၍ အနောက်တောင်ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့လည်းကောင်း တိုက်ခတ်ဖြတ်သန်းလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတွင် ယစ်မူး နေသူများအား နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လှည့်၍ နောက်ပြောင်ကျီစယ်သွားတတ်၏။

ယင်းကြောင့်ပင် ရေလောသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် နာမည်ကြီးခြင်း၊ ထင်ရှားခြင်း၊ လူစည်ကားခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသားများ၊ အထက်တန်းလွှာများနှင့် တုပယိမ်းယိုင် တတ်သော ပညာတတ်အလွှာတို့ ကျက်စားရာဒေသ ဖြစ်ချေတော့၏။ ခင်မောင်ရင်တို့ လူစုသည် တက္ကသိုလ်တွင်ရှိစဉ်က တိုးတက်သောအင်အားစုများဖြစ်ပြီး ယခုထက်ထိ လည်း လူ့အဖွဲ့အစည်းသစ်ကို ရှေးရှုနေသော ပညာတတ်အလွှာများ ဖြစ်ငြားလည်း ပြတ်သားသော အလုပ်သမားလူတန်းစားမဟုတ်ကြဘဲ ဓနရှင်အနွယ်ဝင်များဖြစ်ကြ သဖြင့် အခွင့်အခါသင့်၍ အကြောင်းဆုံစည်းလေတိုင်း ဤမည်သော ရေလောဥယျာဉ် ဟိုတယ်သို့ လာလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခုသော ကျွန်းအူစွန်းရှိ တစ်ခုသော ရှင်သူငယ် ငှက်ပျောပင်များအကြားတွင် တစ်ဝက်မြှုပ်နှံ၍ထားသော ရှည်မျောမျောစားပွဲကလေး တွင် ထိုင်လေ့ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး၊ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးနှင့် မိမိတို့၏ အတတ်ပညာနှင့်ဆိုင်သော လေးနက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးပြီး တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းများ၊ ရုပ်ရှင်နှင့် အချစ်ရေး အချစ်ရာများကို ပြောချင်လည်း ပြောနေတတ် ၏။ သို့မဟုတ် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အမှောင်မချဉ်း အလင်းမပြည့်သောနေရာတွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ရမ္မက်ဇောကပ် နေကြသည့် စုံတွဲများကိုလည်း ကြည့်နေတတ်ကြ၏။ သူတို့သည် လူငယ်များသာ ဖြစ်ကြ၍။

ခင်မောင်ရင်သည် သူစီးလာသော သုံးဘီးကားကို ကရမက်ပင်များ ယှက်နှယ်

ထားသော တံခါးဝမှာပင် ရပ်စေပြီး မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်သွား၏။ အချိန်မှာ ည ၁၀ နာရီကျော်နေပြီဖြစ်၍ လူအတော်ရှင်းနေပြီဖြစ်၏။ ကျန်ရှိနေသူများ မှာလည်း ယမကာအရှိန်သော်လည်းကောင်း၊ ရမ္မက်အရှိန်သော်လည်းကောင်း ပြည့် တင်း လွန်ကဲနေသူများသာ များလေသည်။

သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်သည် သူတို့ကို ဂရုပြုမနေဘဲ သူတို့လူစု ထိုင်နေကျ စားပွဲဆီသို့သာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားမိသည်။ လေးငါးနေရာလောက်ခွဲ၍ အသံ ထွက်စက်များ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အမှောင်အားများများ ဥယျာဉ်တွင်းဝယ် အဆောက်အအုံတွင်းမှနေ၍ တိုးညှင်းစွာ ဖွင့်ပေးနေသော အနောက် တိုင်းတေးသံသည် နေရာအနှံ့ လိုက်လံဆော်သြလျက်ရှိ၏။ ခင်မောင်ရင်သည် နီမြန်း မြန်း ညိုမောင်းမောင်း အရွက်များနှင့် ရှင်သူငယ် ငှက်ပျောတောစပ်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားသည်။ သူတို့ထိုင်နေကျ စားပွဲ တွင် စိန်မြင့်တို့လူစု မရှိချေ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်၍ မြွေနှစ် ကောင်ပမာ ယှက်လိမ်လွန်လူးနေသော ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှစ်ဦးကိုသာ ဘွားခနဲ နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့အရှိန်နှင့် သူတို့မို့ သူ့ကို သတိမပြုမိကြဘဲ စောင့်စည်းအပ်သော နယ်ပယ်ကို ကျူးလွန်လျက်ရှိကြ၏။ ခင်မောင်ရင်တွင် သူတို့နှစ် ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေဖို့ အချိန်မရှိ၊ အလုပ်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေ ဒီနေရာမျိုး တွင် ထူးဆန်းသောအရာ မဟုတ်ချေ။

သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်မှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို တွေ့ရှိဖို့ပင် ဖြစ် ၏။ သူတို့ပြန်သွားကြပြီးမှ ဤနေရာသို့ ဤစုံတွဲရောက်လာလေသလား၊ သို့မဟုတ် ဤစုံတွဲက အရင်ရောက်နှင့်နေ၍ သူ့လူများက တခြားစားပွဲတွင် စခန်းချနေကြ သလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဤနေရာတွင် သူတို့ မရှိသည်ကတော့ သေချာနေသဖြင့် အခြားနေရာများတွင် လိုက်လံရှာဖွေဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။ သူက နှစ်နေရာ၊ သုံးနေရာ ရှာကြည့်၏။ မတွေ့။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့လူစုကိုသိရှိသော ဘွိုင်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ မေးကြည့်ရာ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် စောစော က စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်ထီးတည်း ဘီယာတစ်လုံး လောက် သောက်ရန်အကြံဖြင့် ချောင်ကျကျ နေရာလွတ်တစ်ခုကို လိုက်လံရှာဖွေတော့ ၏။

ယင်းသို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေစဉ်တွင် သူ့နောက်မလှမ်းမကမ်းမှ လူနှစ်ယောက်

လိုက်ပါလာနေသည်ကိုကား ခင်မောင်ရင်သည် နည်းနည်းမျှ မရိပ်စားမိပါချေ။ အမှန်တော့ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ရေဇလာဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ခင်မောင်ရင် ဝင်လာကတည်းက ဝင်းဝမှောင်ရိပ်မှ စောင့်ကြိုလိုက်ပါလာကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် မရိုးသားမှုဖြင့် ချာချာလည်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်ကတော့ ဘာမျှမသိ။ ဘွိုင်တစ်ယောက်အား ဘီယာတစ်လုံးနှင့် ကညွတ်တစ်ပွဲယူခဲ့ရန် မှာလိုက်ပြီးနောက် ဝါးရုံ တောကလေးဘေးရှိ တြိဂံစားပွဲငယ်တွင် ညရေပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် အမှောင်ထုအားကြီးသော်လည်း လှမိုးညို၏ အပြုံးသည် ရုတ်ခြည်းပင် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ၏။ သူက စီးကရက်သောက်ရန် အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မှ ရုပ်ရှင်ရုံမှအထွက်တွင် ဘူးခွံကိုသာ လွင့်ပစ်ခဲ့မိပြီး လူတွေကျပ်နေသဖြင့် အသစ်တစ်ဘူး မဝယ်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရ၏။

နောက်ဘက်မှ ခြေသံတဖွဖွများကို ကြားရသောအခါတွင် သူ့ထံသို့ လာပို့သော ဘွိုင်ကုလားပင် ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်တွက်ပြီး နည်းနည်းကလေးမျှ ငဲ့စောင်းကြည့်ခြင်း မရှိဘဲနှင့်...

“ကက်ပီတန်တစ်ဘူး ယူခဲ့”

“ကက်ပီတန်တစ်ဘူးတော့မရဘူး၊ ကျည်ဆန်တစ်ကပ်ပဲ ရမယ် ကိုယ့်လူ”

သူ မမျှော်လင့်သောစကားနှင့် သူ မထင်သောလေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် ကုလားထိုင်မှ ဝုန်းခနဲထ၍ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ဖူးသော လူနှစ်ယောက်က သူ့အား တင်းမာသော၊ သရော်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က သူ့လောက်နီးပါး အရပ်မြင့်သော်လည်း သူ့လို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မတောင့်သဖြင့် ငှက်ကြီးဝန်ပိုနှင့်တူ၏။ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာမှာလည်း သေးငယ်ငယ် စုတ်ချွန်းချွန်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မည့်သူတစ်ဦးမဟုတ်ဟု ခင်မောင်ရင်က ထင်မိ၏။ သူ၏ ပါးစပ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ဝါးနေပုံရ၏။ ယင်းသည်ကလည်း သူ၏ ဂနာမငြိမ်မှုကို ဖော်ပြနေ၏။ သူ၏လက်များမှာလည်း ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းရှည်လျား၏။ လက်ဖမိုးပေါ်မှ အကြောများသည် ထောင်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏လက်များသည် သူ၏မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်လို လှုပ်ရှားခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ပကတိတည်ငြိမ်လှ၏။ သူ၏ ညာဘက်

လက်ထဲတွင်ကား သေးငယ်သော်လည်း မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်တို့ထက် အဆိပ်ပြင်းထန်သော ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက် ရှိလေ၏။ သူ၏ လက်ညှိုးသည် သေနတ်ခလုတ်ပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေ၏။

“အဲဒီသေနတ်ကို ဒါလောက်ကြောက်မနေပါနဲ့။ အဲဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေဟာ လူမကြားအောင် တိတ်တိတ်ကလေး မထွက်တတ်တော့ ကိုယ့်လူသေစရာရှိရင် ဟောဒီဓားနဲ့ သေရမယ် မှတ်ပါ”

ဒုတိယလူက လက်ထဲမှဓားကို ဝင့်ပြလိုက်ပြီး အသံအောက်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။ သူက ပထမလူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ သေနတ်သမားက အရပ်ရှည်သလောက် ဓားသမားက အရပ်ပုလု၏။ ဝဝဖိုင်ဖိုင်ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် အေးစက်မာကျောလှ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ရက်စက်မှုများ တောင်လိုပုံနေ၏။ သူက တကယ့်လူမိုက်ဖြစ်၏။ တဇောက်ကန်းသမား ဖြစ်၏။ ကြေးစား ပီသလှ၏။ လုပ်ရဲလျှင် ခံရဲသည့် သတ္တိမျိုး ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းစေပြီး သူ့ကျေနပ်လျှင် ဘာမဆို လုပ်ရဲသူမျိုးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့၌ ဦးနှောက်ရှိပုံကား မပေါ်ချေ။

“နေကြပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အခုထိ အခြေအနေကို သဘောမပေါက်နိုင်သေးသော ခင်မောင်ရင်က မေးလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤနေရာတွင်ပင် သူ့၌ပါရှိသော ပစ္စည်းများကို လုယူလိုကြသည်လား၊ သို့မဟုတ် သူ့အား ပြန်ပေးဆွဲနေကြသည်လား။ ဤနေရာမျိုးတွင် ဤမျှ ရဲတင်းခြင်းအတွက်လည်း သူ၏ အံ့ဩမှု၊ မယုံကြည်နိုင်မှုတို့က မပြေပျောက်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကျောက်ဘီလူးရယ်”

ဓားသမားက မိုးချုန်းသလိုရယ်လိုက်ပြီး လှောင်ပြောင်သောလေသံဖြင့် ပြော၏။

“ဗျာ... ကျောက်ဘီလူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုရင် ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ။ ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်ရင်”

သူက ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ အသင့်အတင့်ရသွားသည့် အမူအရာနှင့် အမှန်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ရှင်းပြချက်သည် မည်သို့မျှ အကျိုးသက်ရောက်ခြင်း မရှိဘဲ အခြေအနေသည် ပို၍ပင်တင်းမာလာလေသည်။

“အောင်မယ် ကျောက်ဘီလူးရာ... မင်းက ဒီလိုအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေလို့ ရမလား။ ဟေ့... ဒီမှာ ကျောက်ဘီလူး၊ မင်းဟာ ဘယ်လောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ကောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ဓားထွန်းစိန်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်လို့တော့ မရဘူးကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ”

“တိတ်၊ နောက်ထပ် စကားတစ်လုံးမှ ပြုထွက်မလာနဲ့။ ငါ့သေနတ်ဟာ အရေး အကြောင်းဆိုရင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်လုပ်ဖို့ရာ ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေးဘူး။ ဟေ့ကောင် ထွန်းစိန်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တို့အလုပ်က ဒီမှာ စကားပြောနေဖို့မဟုတ် ဘူး။ သူ့ကို ဆရာဆီ ခေါ်သွားဖို့ပဲ။ ဆရာဟာ သူ့ကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တို့ထက် သိပါတယ်။ ကဲ ပြောနေကြာတယ်ကွာ။ ဒီကောင်ရဲ့ သက်တော်စောင့် ကိုးမိလီမိတာကို အရင်သိမ်း။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ စူးကလေးနဲ့ထောက်ပြီး သူ့ကို ကားဆီခေါ်သွား”

သေနတ်သမားက ခင်မောင်ရင်၏စကားကိုဖြတ်ပြီး သူ ဘာမျှနားမလည်သော စကားများကို ပြောနေ၏။ ပြီးတော့ ဓားထွန်းစိန်ဆိုသူအား အမိန့်ပေးနေ၏။ ဓား ထွန်းစိန်သည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သူ့အနားသို့ရောက်လာပြီး သူ့ချိုင်းနှစ်ဖက် အောက်နှင့် ရင်ဘတ်တို့ကို အပြင်မှပုတ်၍ စမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့ကို ပခုံးစလွယ် သိုင်းနှင့် သေနတ်ကိုင်ဆောင်တတ်သော ဝတ္ထုထဲက အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက် ဟုများ မှတ်နေကြ သလားမသိ။

“မင်းကောင် ကံဆိုးချင်တော့ ဒီကနေ့မှ သူ့သေနတ်ပါမလာဘူး”

ဓားထွန်းစိန်က သေနတ်သမားကို ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သေနတ် သမားသည် ဓားထွန်းစိန်စကားကို နားထောင်မနေဘဲ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက် သည်။ ခြေသံကြား၍ဖြစ်သည်။ မကြာမီပင် လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ဘီယာပုလင်းနှင့် ကညွတ်တစ်ဒါဇင် တင်၍ယူလာသော ဘောင်းဘီဖြူ၊ အင်္ကျီဖြူနှင့် ဘွိုင်ကုလားသည် အမှောင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆူလတန်သည် သူ မြင်တွေ့နေရသည်များအတွက် တစ်မုဟုတ်ချင်းမှာပင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန် လာပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အသံသည် အပြင်သို့ အကုန်အစင်ထွက်မလာဘဲ “အလာ” ဟုသာ မပီမသ ထွက်လာနိုင်ပါ သည်။ အကြောင်းမူ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိလှသော သေနတ်သမားသည် ဆူလတန်၏ အနီးသို့ လွှားခနဲရောက်သွားပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ရိုက်ချလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဆူလတန်၏ အော်သံနှင့် တစ်ဆက်

တည်းမှာပင် သူလဲကျသွားသံ၊ ဖန်ခွက်သံတို့က ပေါ်ထွက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် ဖန်ခွက်ကျကွဲသံကို မည်သူကမျှ အရေးတယူပြုတတ်ခြင်း မရှိပါပေ။

ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာဖြစ်၏။ အလွန်ဆုံး စက္ကန့် ၃၀ လောက်ပဲ အချိန်ကြာမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်သည် မအူမလည်ဖြင့်ပင် ရရှိသော အခွင့်အရေးကို အလိုအလျောက် အသုံးချလိုက်သည်။ သေနတ်သမားက ဆူလတန်ကို ရိုက်ချလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် သူ၏ညာလက်သီးသည် ပထမ၌ ဓားထွန်းစိန်၏ဝမ်းဗိုက်ကို အွန်ခနဲနေအောင် ထိုးလိုက်၏။ အလစ်တွင် ခံလိုက်ရသဖြင့် ဓားထွန်းစိန်သည် ဝမ်းဗိုက်ကို ဘယ်လက်ဝါးဖြင့်ဖိ၍ ရှေ့သို့ မျက်နှာကြီး ငိုက်ကျလာသည်။ ခင်မောင်ရင်၏ ညာလက်သီးသည် အချိန်နှင့် ဒီရေကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဗရပျစ်ပေါက်နေသော မေးစေ့ကို ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ ဓားထွန်းစိန်သည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ကျောနှင့်ကျသွားသည်။

သို့ရာတွင် လွှားခနဲ လွှားခနဲနေသော သေနတ်သမားသည် သူ့နောက်သို့ ခုံးပုံနှင့် ပစ်ပို့လိုက်သကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်မီမှာပင် သေနတ်ဒင်၏ အရသာကို ဆူလတန်ကဲ့သို့ပင် မြည်းလိုက်ရပါသည်။ သေနတ်သမားသည် ခလုတ်ကို ဆွဲခြင်းထက် သေနတ်ဒင်ကို အသုံးပြုခြင်း၌ ပို၍ကျွမ်းကျင်ပုံရပါသည်။ အကြောင်းမူ ခင်မောင်ရင်၏ နောက်စေ့ကို ရိုက်ချလိုက်ရာတွင် တအားလွှတ်၍ ရိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မူးမေ့ရုံလောက်သာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး တွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ဆူလတန်လာပို့သော ဘီယာကို မသောက်လိုက်ရဘဲ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် လဲကျသွားသော ဓားထွန်းစိန်သည် ကျားနာကြီးတစ်ကောင်လို ခုန်ထလိုက်ပြီး သူ၏ ဘယ်ဘက်ဘေးမှကပ်ကာ ညာဘက်ခါးကို ဓားဖြင့်ထောက်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ဓားမှာ သေးသေးလုံးလုံးဖြစ်ပြီး သေနတ်သမား ပြောသလို စူးနှင့်တူ၏။

သို့ရာတွင် သူ၏ခါးကို ထောက်ထားသည်မှာ အင်္ကျီနှစ်ထပ်နှင့် ပုဆိုးကိုဖောက်၍ အသားကို မမိတမိလေး စူးလျက်ရှိ၏။ ခါးကိုဖက်ကာ ထောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ်လုံးချင်းဖိကပ်ပြီး ညှစ်လိုက်လျှင် ဓားသည် ခင်မောင်ရင်၏ ကိုယ်ထဲသို့ အလိုလို ဝင်သွားမည်ဖြစ်၏။

“ကဲ... ထွန်းစိန်၊ မင်းတို့ ရှေ့ကသွား။ ငါ နောက်က အခြေအနေကြည့်လိုက်ခဲ့မယ်”

သေနတ်သမားက သူ့သေနတ်ကို အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားသော ဟာဝေယံအင်္ကျီ အောက်မှနေ၍ ခါးကြားထဲသို့ ထိုးလိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဓားထွန်းစိန်သည် ခင်မောင်ရင်အားဖက်၍ ရှေ့သို့ တွဲခေါ်သွားလေသည်။ သူတို့ကို မြင်တွေ့ရသူများကမူ တစ်ယောက်မှူးနေ၍ တစ်ယောက်က တွဲခေါ်လာသည်ဟု ထင်ပေမည်။ ခင်မောင်ရင်၏ ခေါင်းသည်လည်း တကယ်ပင် ရီဝေဝေဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမူးသမားသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပမာ ရေလောဥယျာဉ်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားနေကြ၏။ နောက်မှလည်း သေနတ်နှင့် လူဆိုးတစ်ဦးပါနေသဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် လောလောဆယ်အဖို့မူ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာသို့သာ လိုက်သွားဖို့ရှိတော့၏။ ဟိုကျမှ သူတို့ဆရာဆိုသူအား သူ ကျောက်ဘီလူးမဟုတ်သည့်အကြောင်း ရှင်းပြရတော့မည်။ သူတို့ဆရာဆိုသူသည် သူတို့ထက် ဦးနှောက်ရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟု သူက မျှော်လင့်လိုက်မိသည်။

*

၃

ခင်မောင်ရင်သည် ရေလောဥယျာဉ်ဟိုတယ်၏ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ တွင်ကား ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြန်တော့၏။ သူက ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ အမှန်တော့ သူသည် အင်မတန် နက်နဲရှုပ်ထွေးသော အရေးအခင်းထဲသို့ မအူမလည်နှင့် ပါဝင်စပြုနေရပြီကို မသိသေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဓားထွန်းစိန်နှင့် သူ ရေလောဥယျာဉ်၏ တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ကားတစ်စီးသည် သူတို့ရှေ့သို့ စက်မသတ်ဘဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော သေနတ်သမားက ကား၏နောက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဓားထွန်းစိန်က သူ့ကို ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်မှ တစ်ပါတည်း လိုက်လာပြီး သူ့အား ဓားနှင့်ထောက်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကားကို ဘယ်ကယူလာကြတာလဲ”

ခင်မောင်ရင်သည် သူ၏အံ့ဩမှု၊ နားမလည်မှုတို့ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်သဖြင့် မေး လိုက်မိပြန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ရရှိသောအဖြေမှာ...

“တိတ်စမ်း၊ စကားတစ်လုံးမှ ပြုထွက်မလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

သေနတ်သမားက ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်တက်ရင်း သူ့အား ဟောက်လိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက် တက်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ခင်မောင်ရင်၏ ဖီးယက်ကားအနီကလေးသည် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ထွက်သွားလေသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ယခုအခါ မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။ ပထမပိုင်း၌ လူဆိုးနှစ်ဦးက သူ့အား လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လာသောအခါတွင် အနုကြမ်းစီးခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ဒုတိယပိုင်း၌ သူတို့က သူ့အား ‘ကျောက်ဘီလူး’ အဖြစ် ဖမ်းဆီး၍ သူတို့ဆရာထံ ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဆိုသောအခါတွင် သူ့အား လူမှားလာကြခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆခဲ့၏။ ယခု တတိယပိုင်း၌မူကား ကားပျက်နေ၍ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရသည်ဟု လှမိုးညိုအား လိမ်ညာခဲ့သဖြင့် အလုပ်တိုက် ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သွင်းပြီး သော့ခတ်ထားခဲ့သော ဖီးယက်ကားအနီကလေးကို လူစိမ်းတစ်ဦးက မောင်းနှင်လာပြီး သူ့အား တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားနေသောအခါတွင်ကား သူသည် ဘယ်သို့မျှ မတွက်ချက်တတ်တော့ပေ။

သူ့ကို ယခု အဘယ်အရပ်သို့ခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ သူတို့ဆရာက မည်သူနည်း။ ကျောက်ဘီလူးဆိုသူက မည်သူနည်း။ သူ့ကားကို အဘယ်ကြောင့် ယူလာကြသနည်း။ မေးခွန်းတွေသာရှိ၍ အဖြေကား မရှိချေ။

သူ၏ကားကလေးသည် သူ၏သခင်ကို အလိုမတူဘဲနှင့် အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားလျက်ရှိနေ၏။ သူ၏ကားကို မောင်းလာသူမှာလည်း ပထမလူနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းပင် ဖြစ်ရမည်။ ထိုမျှသာမက သူကမှ တကယ့်လူမိုက်ရုပ်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါက်ဆိုးသည်၊ ခေါင်းကြီးသည်၊ သူ၏လက်များသည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်၍ အလွန်တရာ မောကျောလှပုံရှိသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မင်းခေါင်၊ မင်းတို့အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကားမောင်းသူက မေးလိုက်သဖြင့် သေနတ်သမား၏ နာမည်မှာ ‘မင်းခေါင်’ ဖြစ် မှန်း ခင်မောင်ရင်က သိခွင့်ရရှိသည်။

“မပြေတပြေပေါ့ကွာ။ ထုံးစံအတိုင်း ဗိန်းဗောင်းကလေးတော့ တီးခဲ့ရသေးတာပေါ့။ ငါက ဘွိုင်တစ်ယောက်ကို ဆော်ထည့်ခဲ့ရပြီး မင်းကောင် ထွန်းစိန်တော့ ကျောက်ဘီလူးရဲ့ လက်သီးနှစ်လုံး မြည်းလိုက်ရတယ်”

ထိုအခါတွင် ထွန်းစိန်၏ဓားသည် သူ့အသားထဲသို့ အနည်းငယ် စူးဝင်သွား

၏။ ခင်မောင်ရင်က အသက်ကိုအောင့်၍ ဣန္ဒြေမပျက် အောင့်ခံလိုက်ရသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ သူ့လက်စွဲတော် ကိုးမိလီမိတာကလေးကို သိမ်းပြီးပလား”

“ဒီကောင် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့သေနတ် ပါမလာဘူးကွ”

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ မင်းခေါင်က စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ သောက်နေသည်။ ခင်မောင်ရင်က ဆေးလိပ်သောက်ချင်လှသည်။ သို့ရာတွင် မျိုသိပ်ထားရသည်။ သူတို့ကားသည် မရမ်းကုန်းဘက်သို့ ပြေးနေသည်။ ယခုအတိုင်း ဆိုလျှင် သူတို့သည် သူ့ကို ကျောက်ဘီလူးအဖြစ် မှားယွင်း၍ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်ကို အစောကြီးကတည်းက ခြေရာခံလိုက်နေကြ ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကား တိုက်တွင်ထားရှိခဲ့သည်ကို သူတို့က ယူလာကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျောက်ဘီလူးဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့သော လူစားမျိုးနည်း။ သူနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သလော။ သို့မဟုတ် လူတစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်အမည်ဖြစ်လေသလော။ သူ့ကို လူချင်းဆင်၍ ဖမ်းဆီးကြခြင်းလော။ သို့မဟုတ် မိမိအား ခင်မောင်ရင်မှန်း သိလျက်နှင့် ကျောက်ဘီလူးအမည်ခံ လျှို့ဝှက် လူတစ်ဦးဟု ယူဆကာ ဖမ်းသလော။ ကျောက်ဘီလူးနှင့်သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်သနည်း။ ယခုအထိ သူ သိရသည်မှာ ကျောက်ဘီလူးဆိုသူသည် သူတို့အား တစ်ပတ်ရိုက်သွားသည်။ ကိုးမိလီမိတာသေနတ် ကို အမြဲတမ်းကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသည်။

ခင်မောင်ရင်တွင် လိုင်စင်နှင့်ကိုင်သော သေနတ်တစ်လက်ရှိသည်။ ကိုးမိလီ မိတာတော့မဟုတ်။ ၃၈ ဘို့ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်သာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်တွင် သာ ခြေစောင့်လက်စောင့်ထားပြီး အပြင်သို့ ကိုင်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် အင်းစိန်တိုက်ပွဲတုန်းက ရန်သူတစ်ဦးထံမှ ကိုးမိလီမိတာတစ်လက် သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းသေနတ်ကို တစ်ပတ်လောက်သာ ကိုင်ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကျောက်ဘီလူး မဟုတ်မှန်းကိုကား သူ့ဟာသူ အသေအချာသိပါ၏။

သူက အတွေးမျှင်တန်း၍ လိုက်ပါလာရာ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာနေပြီ ကိုပင် သတိမထားမိဘဲ ရှိနေ၏။ သူတို့ကားကလေးသည် ကျွဲခနဲ ဘရိတ်အုပ်၍ ချာခနဲလည်ကာ ရပ်သွားမှ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသည်။ သူတို့သည် မရမ်းကုန်း ရဲဌာနရှေ့တွင် ရန်ကုန်ဘက်မှ သမိုင်းဘက်သွားသော ကားတစ်စီးနှင့် တိုက်မိမည်ရှိခြင်းတည်း။ သို့ရာတွင် ကားမောင်းသူနှစ်ဦးစလုံး၏ ကျင်လည်မှုကြောင့်

တိုက်မိခြင်းကား မရှိပေ။ နှစ်ဖက်စလုံးကပင် ကျေနပ်ခြင်းရှိသဖြင့် သူတို့သည် မရမ်းကုန်းရဲဋ္ဌာနသို့ဝင်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်တော့ပေ။ ရဲဋ္ဌာနအတွင်းမှ တာဝန် ကျရဲအဖွဲ့ဝင်များသည် ကားနှစ်စီး၏ဘရိတ်သံကြောင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြသော် လည်း တိုက်မိခြင်းလည်းမရှိ၊ အချင်းချင်းလည်း ကျေနပ်မှုရှိ၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီးဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်မလာကြတော့ပေ။ ရန်ကုန်မှ လာသော ကားက အရင်မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ကားချင်းတိုက်မိလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု ခင်မောင်ရင်က အောက်မေ့မိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အရေး အကြောင်းဆိုလျှင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရရှိသည့် အခွင့်အရေးကို အသုံးချတတ်သူပီပီ သူ့အား စောင့်ကြပ်လာသော ဓား ထွန်းစိန်က ရှေ့သို့ကုန်းညွှတ်၍ ဘာဖြစ်သနည်းဟု စူးစမ်းနေစဉ်တွင် သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မရမ်းကုန်းရဲဋ္ဌာနအတွင်းသို့ တစ်ချိုးတည်း ဝင်ပြေးသွားရန် နေရာမှ အရှိန်နှင့် ထ၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ အကြံအစည်သည် အထမမြောက် ချေ။

သူတို့က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပြုထားသည့်အနေဖြင့် ကားတံခါးကို သော့ခတ် ထားလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ရေဇလာရှေ့မှ ကားမထွက်မီ ကားမောင်းသူ၏ လက်တစ်ဖက် အပြင်သို့ထုတ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို သူက အမှတ်ရမိ သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ထားသည်ဆိုလျှင် ကားသော့ကိုလည်း ပေးထားရ မည်ဖြစ်၍ လှမိုးညို ရှေ့တွင် ကားသော့ကို ယောင်မှား၍ မနှိုက်မိစေရန် ကားသော့ကို အလုပ်စားပွဲအတွင်း၌ ထားခဲ့သည်တို့ကိုလည်း ပြန်၍ သတိရလာတော့၏။ သူ၏အပြု အမူများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းတစ်ခုခုမှနေ၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသူတစ်ဦး သည် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ကားတံခါး ရုတ်တရက်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော ခင်မောင်ရင် ကုန်းကုန်း ကွကွ ကြီးရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် ကားဆောင့်ထွက်လိုက်သောအခါတွင် နောက်ခံပေါ် သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ပြန်ကျသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထွန်းစိန်၏ဓားကလည်း သူ့ခါးကို ထောက်မိပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူတို့က သူ့အား ဘယ်လိုမှ ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်မနေတော့ဘဲ လှောင်ပြောင်သရော်သည့်အနေ ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ကားသည် မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဆက်၍မောင်းသွားသည်။ ခင်မောင်ရင်

ကမူ နောက်ထပ်လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူတို့ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ အသာတကြည်လိုက်သွားပြီး သူတို့ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကာ အကြောင်းစုံ နှင့် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိအောင်ကြိုးစားပြီး မီးစင်ကြည့်ကသွားမည်ဟု စိတ်တုံးတုံးချထား လိုက်တော့၏။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ် သူ့မှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေသည့် အရာတစ်ခုရှိရာ ယင်းသည်ကား ဆေးလိပ်သောက်ချင်လှခြင်းပေတည်း။ ကားမောင်း သူက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲထားသည်။ မင်းခေါင်က စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှိသည်။ ထွန်းစိန်ကမူ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ပုံမပေါ်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ကို ထုတ်၍ အပေါ်မှပတ်ထားသော စက္ကူကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ ကွမ်းယာကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူက ကွမ်းစားသူတည်း။ ခင်မောင်ရင်တစ်ယောက်သာလျှင် ခံတွင်း ချဉ်ပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် စေးထန်းထန်းဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု သဘောပိုက်ပြီး မင်းခေါင်ထံတွင် စီးကရက် တစ်လိပ်တောင်းကြည့်၏။ ဤနေရာတော့လည်း တော်ပေသားပဲ။ မင်းခေါင်က သူ့အား စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ နောက်ပြန်ထိုးပေး လိုက်ရာ သူက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်ညွှတ်၍ မီးညှိရပါသည်။ ယင်းသို့ ရှေ့အငိုက် လိုက်တွင် သူ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ ကားမောင်းသူ၏ ရှေ့ဘက်သော့ပေါက်ထဲတွင် တန်းလန်းရှိနေသော သော့သည် သူ့သော့တွဲမဟုတ်ပေ။ သူ၏သော့တွဲမှာ ကားသော့နှစ်ချောင်းသာပါရှိပြီး သံမဏိအဝိုင်းပြားကလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။ ယခု သော့တွဲတွင်ကား သော့ပေါင်းအချောင်း ၂၀ လောက် ပါရှိ၏။ အားလုံး ကားသော့များ ဖြစ်၏။ ကားအမျိုးမျိုး၏ သော့များဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မောင်းချ ဓားတစ်ချောင်းကလည်း တိုးလို့တန်းလန်းပါရှိနေ၏။ သူ့ခါးထဲသို့ ဓားဦးချွန်စူးဝင်လာ သဖြင့် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရသော်လည်း အတွေးစဉ်မှာ ပြတ်မသွားချေ။ ဤသူ သည် သူ့ကားကို အဘယ်ပုံ ရရှိလာသနည်း။ ဤသော့တွဲအဓိပ္ပာယ်က မည်သို့နည်း။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင် ကြာ ရှည်စွာ စဉ်းစားခွင့်မရှိပါ။ ဖီးယက်ကားကလေးသည် ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း အဟုန် ပြင်းစွာနှင့် ပြေးလွှားနေရာမှ အရှိန်သိပ်မလျှော့ ဘဲနှင့် လက်ယာဘက်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ပြည်တောင်းထဲမှ ဆီးဖြူသီးများပမာ ခလောက်ဆန်သွားသည်။ ကားသည် မြေနီ လမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားနေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ညှိဖြတ်ထားသော ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များ ရှိသည်။ များမကြာမီမှာပင် ကားသည် ခြံဝင်းကျယ်

ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ဝင်ပေါက် အုတ်တိုင်တစ်ခုတွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်။ အနက်ခံတွင် အဖြူစာလုံးမို့ ကားမီးရောင်တွင် ထင်းနေသည်။

ထင်းရှူးမြိုင်

ယခုမှ သူက သတိပြုမိသည်။ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ပုဏ္ဏရိက်ပင်များနှင့် တစ်လံကွာလောက်တွင်ယှဉ်၍ အရွယ်ညီသော ထင်းရှူးပင်များ တန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဆောင့်၍ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဆင်းစေသည်။ မင်းခေါင်က လူခေါ် လျှပ်စစ်ခလုတ်ဖြူဖြူကလေးကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း သုံးကြိမ်နှိပ်လိုက်သည်။ အချက်ပေးသံဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ရင်က သတိပြုမိလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်းတံခါးရွက်ကြီးနှစ်ခုသည် ကွဲပွင့်သွားသည်။ အသက် ၄၀ ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် တံခါးဝတွင် ပိတ်၍ရပ်နေသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အစေခံတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ သို့ရာ တွင် သူမ၏ မျက်နှာထားသည် ဤတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့်အလား တင်းမာလှသည်။ ခင်မောင်ရင်က သူ တွေ့ရှိရသမျှသောသူများကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့လျှင် မှတ်မိအောင် အသေအချာ ဂရုပြု၍ မှတ်ထား၏။ သူမသည် အသားညို၏၊ ဝ၏၊ နဖူးမောက်၏၊ ပါးစပ်ပြို၏။ မျက်လုံးများသည် စူးရှလှ၏။ ခင်မောင်ရင်သည် သူမကို ပထမဆုံး မြင်မိလိုက်စဉ်တွင် အလိုလို ကြက်သီးထမိသွား၏။

သူမက ဘာမျှမပြောဘဲ ဘေးသို့တိမ်းပေးလိုက်ရာ သူတို့လေးယောက်သည် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ အစေခံမကြီးက တံခါးကို အသေ အချာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ သူတို့သည် အခန်းကျယ်ကြီးအလယ်တွင် ရပ်နေကြ၏။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ခင်မောင်ရင်ကို ခေါ်ဆောင်လာသူ သုံးဦးသည် တံခါးပိတ်နေ သော အစေခံမကြီးကို တစ်စုံတစ်ခုမေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ခင်မောင်ရင်က သူတို့ ပထမဆုံးဝင်ရောက်မိသော အခန်းကျယ် ကြီး၏ အနေအထားနှင့် အခြေအနေကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အကဲခတ်မှတ်သား လိုက်၏။ ဤအခန်းသည် အောက်ထပ် အိမ်ဦးခန်းဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ခန်းကား မဟုတ်ချေ။ မည်သည့်ကုလားထိုင်မျှ မရှိချေ။ အခန်းနံရံ၏ ဟိုနားဒီနားတွင်ကား စာအုပ်စီရိုများ တွေ့ရသည်။ စန္ဒရားတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ အခန်းနံရံပေါ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်၏ ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကားများနှင့် ရှမ်းအမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကြီး

ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ဤအိမ်သည် ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦး၏ အိမ်ဖြစ်ရမည်ဟု သူက တွက်လိုက်၏။

သူတို့အပေါ်တည့်တည့်တွင် ဖန်မှန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးပဒေသာကြီး ရှိ၏။ လက်ဝဲဘက်တွင် အထက်ထပ်သို့တက်သော ကျွန်းလှေကားကြီးရှိ၏။ လက် ယာဘက် အတွင်းပိုင်းသို့သွားသော စင်္ကြံရှိသည်။ သူတို့၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်တစ်ခုရှိသည်။ သူသည် ဗိသုကာတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဤလိုအိမ်ပုံစံမျိုး ဤတစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။

တံခါးပိတ်ပြီးသောအခါတွင် မိန်းမကြီးသည် သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာ သည်။

“သူ့ကို အခန်းထဲမှာထားပြီး ရှင်တို့ အပေါ်ထပ်ကို လာခဲ့ကြပါတဲ့”

ထို့နောက် သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး လိုက်သည်။ ဓားထွန်းစိန်က သူ့အား အတွင်းသို့ တွန်းသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သော့ခတ်သံကြားရသည်။ ခင်မောင်ရင်က တံခါးနား သို့ကပ်၍ နားစွင့်သော်လည်း အပြင်မှလူများသည် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ လှေကား ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ သူက သော့ပေါက်မှနေ၍ ချောင်းကြည့်ရာ ဘာမျှမတွေ့ ရဘဲ ပိတ်ထားသော အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ မြင်ရသည်။ သူက တံခါး၏အခြေအနေကို သိရန် လက်ဖြင့် အသာတွန်းကြည့်သည်။ အတော်ခိုင်ခံ့ ပုံရသည်။ လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ပခုံးဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်းတိုက်သည့်တိုင် ပွင့် ထွက်နိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိချေ။ ယင်းကြောင့် သူ ရောက်ရှိနေသောအခန်း၏ အခြေအနေကို သိရှိရန် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ တံခါးကို ကျောဖြင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။

*

မိမိသည် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုအတွင်း၌ တိုက်ပိတ်ခံနေရပြီလောဟုပင် ခင်မောင်ရင်က အောက်မေ့လိုက်မိသည်။ သူ ယခုရောက်ရှိနေရသော နေရာသည် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ အလယ်တွင် နံရံလေးဖက်အပြည့်ပိတ်ထား သော အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ တံခါးပေါက်ဟူ၍ သူ ယခု ကျောဖြင့်မှီထားသော တံခါးပေါက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်ဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိ။ မလွယ်ပေါက်တစ်ခု တလေများ ရှိမလားဟု နံရံပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်၍ စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်မော လူမောဖြင့် အခန်းအလယ်ရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက် သည်။

အခန်းသည် အနံ ၁၅ ပေ၊ အလျား ပေ ၃၀ ခန့်ရှိ၏။ အလယ်တည့်တည့်တွင် စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးနှင့် ဆိုဖာများရှိ၏။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်ခု၊ တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာသုံးခုဖြစ်၏။ တံခါးပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံများတွင် ဗီရိုသုံးလုံးရှိ၏။ စာအုပ်တွေ အပြည့်ရှိ၏။ တံခါးပေါက်ရှိသော နံရံတွင်ကား တံခါးပေါက်၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ၌ အုတ်နံရံတွင်းသို့ မြှုပ်ထားသော သုံးဆင့်စင်များ ရှိကြ၏။ ဗီရိုသဖွယ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ တံခါးမှာ ဆွဲဖွင့်ရသော တံခါးမျိုးမဟုတ်ဘဲ မှန်နှစ်ချပ်တို့

လျှာအတွင်း၌ ဟိုဘက်ဒီဘက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွန်းဖွင့်ရသော တံခါးညီများဖြစ်
၏။ ယင်းတံခါးများကို သော့ခတ်မထားရုံသာမက စေ့အောင်ပင် ပိတ်မထားချေ။
မှန်နှစ်ချပ်ထပ်နေပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တစ်ပေစီလောက် အဆင်သင့် အလယ်
ကောင်တွင် ပွင့်နေ၏။ အထဲတွင်ကား စာအုပ်များမဟုတ်ဘဲ ဖန်ခွက်နှင့် အရက်ပုလင်း
များသာ ဖြစ်ချေ၏။

ရမ်း၊ ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ၊ ဂျင်၊ ရှမ်ပိန် စသည်ဖြင့် အရက်မျိုးစုံဖြစ်၏။ ကြိုက်သည့်
ယမကာ ကြိုက်သလောက် သောက်နိုင်၏။ ထိုအခါတွင်မှ အခန်းထောင့်တွင် ရေခဲ
သေတ္တာဖြူဖြူကြီးတစ်လုံး ရှိသည်ကိုလည်း သူက သတိထားမိလာ၏။ ယင်းရေခဲ
သေတ္တာကို သူက ဖွင့်မကြည့်ဘဲနှင့် အထဲတွင် ဘာတွေရှိသည်ကို သူက အတပ်ပြော
နိုင်၏။ ဘီယာပုလင်းများမှလွဲ၍ တခြားဘာမျှ မရှိနိုင်ချေ။ ဘီယာနုလည်းရှိမည်၊
ဘီယာရင့်ရင့်လည်း ရှိမည်။

သူက ဘီယာတော့ကြိုက်သည်။ ယခုလောက် စိတ်မောကိုယ်မောရှိနေစဉ်တွင်
သူက ဘီယာအေးအေးတစ်လုံးလောက် သောက်လိုက်ချင်သည်။ သူက ထိုင်ရာမှ
ထတော့မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။ သူက ဤအခန်းထဲသို့
ဧည့်အရင်းအချာတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ အကျဉ်းသားတစ်ဦးအဖြစ်
အပိတ်အလှောင် ခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ကျရှိနေ
သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ညွတ်ကွင်းတစ်ခုတွင်းသို့ ထပ်မံ မသက်ဆင်းမိရန် အရေးကြီး
လှ၏။

သူ့ကို သူတို့ ဤအခန်းထဲတွင် မည်မျှကြာကြာ ပိတ်လှောင်ထားကြမည်နည်း။
ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ယခု သူတို့ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေ
ကြသနည်း။ ခင်မောင်ရင်သည် မေးခွန်းများကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရရှိပြီး အဖြေကို
ကား တစ်ခုမျှ မပေးနိုင်သဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲတွင် သုံးလေးပတ်မျှ လျှောက်
နေမိသည်။ ထို့နောက် တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထု၍ အော်ဟစ်နေမိသည်။ သို့ရာတွင်
သူ့လက်သီးတွေသာ အမှုန်ဖြစ်ကုန်မည်။ သူ့အသံတွေသာ ဝင်ကုန်မည်။ အကျိုးကား
ထူးမည်မဟုတ်ချေ။ ယင်းကြောင့် သူက ပထမနေရာတွင် တစ်ခါပြန်ထိုင်သည်။
ထို့နောက် စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြန်သည်။ စာအုပ်ဗီရိုတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။ သော့ခတ်မထားချေ။ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဥပဒေစာအုပ်များရှိသည်။
သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ပထမမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ

မျှော်လင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာအုပ်ပိုင်ရှင်၏ နာမည်ဖြစ်သည်။

ဦးခမ်းလုံ၊ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်။

သူက သေချာအောင် အောက်ထပ်မှ ဘောဂဗေဒစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ပထမမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးခမ်းလုံပင်။ ဦးခမ်းလုံသည် ဤစာအုပ်များ ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လျှင် ဤအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ရပေမည်။ ထင်းရှူးမြိုင်၏ အရှင်သခင်ကြီးဖြစ်ပေမည်။ အဝင်ခန်းတွင် တွေ့ခဲ့သော ဓာတ်ပုံရှင်လည်း ဖြစ်နိုင် ကောင်းပေသည်။

သူ့ကိုဖမ်းဆီးသူများ၏ ဆရာဆိုသူကား ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သော ဦးခမ်းလုံ ပေတည်း။ ဤနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုလိုတော့ရှိ၏။ သတင်းစာများတွင် မကြာခဏတွေ့မိခြင်းဟု ထင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဦးခမ်းလုံဆိုသော လူတစ် ယောက်နှင့်ကား ဘယ်တုန်းကမျှ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးခြင်း၊ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိကြောင်းကို ကား သူ့ဟာသူ တကယ်သိ၏။ သို့နှင့် ထိုသူတို့က သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာကြလေသနည်း။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူတို့က သူ့ကို လူငယ်မိသကားတစ်ဦးဖြစ်သူ ခင်မောင်ရင် အဖြစ်နှင့် ခေါ်လာခြင်းမဟုတ်။ သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် လျှို့ဝှက်ထူးဆန်းသော ကျောက်ဘီလူးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဦးခမ်းလုံသည် အဘယ်သို့သော လူပေနည်း။ ကျောက်ဘီလူးသည် သူ့အား အဘယ်သို့ တစ်ပတ်ရိုက်သွားသနည်း။ သူတို့သည် မည်သို့သော လုပ်ငန်းများကို ဤမျှ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ဆောင်နေကြသနည်း။ ခင်မောင်ရင်သည် သူ၏လွတ်မြောက် ရေးထက် ဦးခမ်းလုံနှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့ အကြောင်းကို သိရှိလိုစိတ်က တစ်စထက် တစ်စ တိုးပွားလာနေတော့၏။ အကယ်၍ သူတို့အနေနှင့် တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင် သော အမှုကိစ္စများကို ပြုလုပ်နေကြလျှင် သူသည် နိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေဖြင့် တတ်နိုင် သည့်နည်းနှင့် ကာကွယ်ပေးရမည့်တာဝန် ရှိသည်ဟု ယူဆမိလာ၏။

သို့ရာတွင် လောလောဆယ်တွင်မူကား သူသည် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ရေရေ လည်လည်မသိရဘဲနှင့် ဤအခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ခြင်းခံနေရ၏။ သူက ဤအကျပ် အတည်းကြားထဲမှပင် လှမိုးညို၏ အပြုံးကို တသမိ၏။ သူ မရောက်လာသဖြင့် ဒေါပွဲပြီး ကျိန်ဆဲနေမည့် စိန်မြင့်တို့လူစုကို သတိရမိ၏။ သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေမည့် မိခင်ကြီးနှင့် အဒေါ်တို့၏ မျက်နှာများကို မြင်မိ၏။ သူ့အမေနှင့်

သူ့အဒေါ်သည် သူ ပြန်မလာမချင်း မအိပ်ဘဲ စောင့်နေကြမည့်သူများဖြစ်၏။ သူ့အမေက မုဆိုးမ၊ သူ့အဒေါ်က အပျိုကြီး။ သူတို့တွင် ဤကမ္ဘာမြေ၌ ခင်မင်တွယ်တာ စရာဆို၍ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိလေသည်။ သူတို့ညီအစ်မသည် တစ်ချိန်က မြေပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြ၏။ ယခုလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သူတို့၏အလိုဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်ကာ အရာရှိတစ်ဦးလည်း ဖြစ်မလာခဲ့၊ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်မလာခဲ့။ လူငယ် ဗိသုကာတစ်ဦးသာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူသည် တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ်က သူတို့၏အလိုဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်ကာ ပညာရေးတိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့၏။ အင်းစိန်တိုက်ပွဲတွင် ဆင်နွဲ့ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ကျောင်းမှထွက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်ကား သူတို့ စေ့စပ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မယူခဲ့ရသည်မှအပ ကြိုတင်ပြောထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် အိမ်သို့မပြန်သည့်ညဟူ၍မရှိခဲ့။ သန်းခေါင်သန်းလွဲမှပြန်သည့်ညဟူ၍ မရှိခဲ့။ အလွန်ဆုံးနောက်ကျလျှင် ၁၀ နာရီခွဲ၊ ၁၁ နာရီတည်း။

ယခုမူ ၁၁ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ မိန်းမသားနှစ်ဦးသည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များဖြင့် သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေကြပေမည်။ သူက ယနေ့ည အချိန်မီ ပြန်နိုင်ပါဦးမည်လား။ သို့မဟုတ် ဒီည ပြန်မှ ပြန်ရပါတော့မည်လား။ သို့မဟုတ် ဤအခန်းထဲတွင် ဘယ်နှညများ ဆက်၍ အပိတ်အလှောင်ခံနေရမည်နည်း။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ခြင်းပေတည်း။ အရက်ရှိလျှင် ဆေးလိပ် ရှိမည်လားဟု သူက ရှာကြည့်သေး၏။ ဘာဆေးလိပ်မျှ မတွေ့ရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းဆန်းနေ၏။ ဤအခန်းသည် ဦးခမ်းလုံ၏ စာကြည့်ခန်းနှင့် သီးသန့်ဧည့်ခန်းဖြစ်ခဲ့လျှင် အရက်ရှိသလို ဆေးလိပ်ရှိရပေမည်။ ယခုတော့ ဘာဆေးလိပ်မျှ မတွေ့ရ။ ဦးခမ်းလုံသည် ဆေးလိပ်သောက်တတ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ သူ၏ ပိတ်လှောင်နေသော အခန်းထဲတွင် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကိုလည်း ခွင့်မပြုနိုင်၍ ဖြစ်တန်ကောင်းသည်ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် မှတ်ယူလိုက်၏။

သူ ဤအခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် နာရီဝက်မျှကြာသည်အထိ အခြေအနေများသည် မည်သို့မျှ ထူးခြားလာခြင်းမရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ထင်ရာသာ တွေးနေရသည်။ သူ၏အဖြစ်သည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ လွတ်မည်ဟု ရေရေရာရာ မသိရသော ပုဒ်မ ၅ နှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူ၏ ဘဝမျိုးတည်း။

အထက်ထပ်တွင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသူများသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော

အကြံအစည်များကို ထုတ်လုပ်နေကြ၍ ဤမျှထိ ကြာလင့်နေကြသည်မသိ။ သူက ထလိုက် ထိုင်လိုက်၊ အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ လျှောက်လိုက်နှင့် ကြာလျှင် ရူးရချေ တော့မည်။ ပြီးတော့ သူ့အား သွေးဆောင်နေသော အရက်များကို မသောက်မိရန်လည်း စိတ်ကို ချုပ်တည်းရသေး၏။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါတွင်ကား အထက်ထပ်မှ ဆင်းလာသောခြေသံများကို ကြားရ၏။ သူက ဂရုစိုက်၍နားထောင်သောအခါတွင် လူ နှစ်ယောက်၏ ခြေသံဖြစ်၏။ ခြေသံတစ်ခုက နည်းနည်းပြင်း၍ ခြေသံတစ်ခုက နည်းနည်းပျော့၏။

ခြေသံများသည် အောက်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် သူ့ထံသို့မလာဘဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြ၏။ သူက သော့ပေါက်မှ ချောင်းကြည့် သောအခါတွင် မင်းခေါင်နှင့် အစေခံမကြီးကို တွေ့ရ၏။ အစေခံမကြီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါတွင် မင်းခေါင်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ မိန်းမကြီးက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေကားရင်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွား သည်။ သို့ရာတွင် လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားသည့်အသံကို မကြားရသဖြင့် တစ်နေ ရာရာတွင် ရပ်နေသည်ဟု ယူဆရ၏။

ခဏအကြာတွင် ခြံဝန်းထဲမှ ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွားသံ ကြားရ၏။ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ လှေကားရှိသော အိမ်ဘေး ဘက်ဆီမှ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၍ သူ့ကားမဟုတ်ဘဲ တခြားကားတစ်စီးဟု တွက်ဆရ ၏။ ကားစက်သံမှာလည်း သူ့ကားစက်သံ မဟုတ်ချေ။ မင်းခေါင်သည် အဘယ်ကိစ္စ နှင့် အဘယ်အရပ်သို့ သွားချေသနည်း။ ကျန်ရှိနေသူများသည် အပေါ်ထပ်တွင် ဘာလုပ်နေကြသနည်း။ အစေခံမကြီးသည် တံခါးမကြီးနှင့် လှေကားရင်းကြားတွင် ဘာလုပ်နေသနည်း။

သူက ကြာကြာတွေးတောမနေရပါ။ ကားသံကြားရပြီးနောက် ခဏအကြာမှာ ပင် လှေကားမှ ဆင်းလာသောခြေသံများ ကြားရပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက ဘယ်နှယောက်မှန်း အသေအချာမသိ။ တစ်ယောက်ထက်မက နှစ်ယောက်ထက် လည်း ပိုနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား ခြေသံများသည် သူ့ရှိရာ အခန်းဆီသို့ လာနေကြသဖြင့် သူက တံခါးမှ ခြေသံဖွင့်၍ လျင်မြန်စွာ ခွာလိုက်၏။ ဗီရိထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲ၍ ဖတ်ဟန်ဆောင်နေမိ၏။

အချိန်ကိုက်ရုံကလေးပဲ ရှိ၏။ သူ ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်မိပြီး စာအုပ်ကို မျက်နှာရှေ့တွင် ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးသော့ဖွင့်သံ ချောက်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်ခဏမှာပင် တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ရသူမှာ သော့တွဲကို ကိုင်ထားသော အစေခံမကြီးဖြစ်၏။ သူမက စောစောကလိုပင် တံခါးပေါက်အလယ်တည့်တည့်တွင် ပိတ်ရပ်နေ၏။ အခြားသူများကို မမြင်တွေ့ရသေးချေ။ အစေခံမကြီးသည် အခန်း၏အခြေအနေနှင့် သူ၏အနေအထားကို အရင်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ကျေနပ်စိတ်ချမှုရှိတော့မှ အခြားလူများဝင်နိုင်ရန် ဘေးသို့ ယို့ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပထမဆုံးဝင်လာသူမှာ ဓားထွန်းစိန်ဖြစ်၏။ သူက ပါးစပ်မှ ကွမ်း တဗျစ်ဗျစ်နှင့်ဖြစ်၏။ စောစောကထက် ပုဆိုးကို တိုတိုနှင့် တင်းတင်းဝတ်ထား၏။ သူက ရှုသိုးသိုးနှင့် ခင်မောင်ရင်ကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီးနောက် အရက်ဗီရိုတစ်ခုကို သွား၍မှီနေ၏။ ဒုတိယဝင်လာသူမှာ ကားမောင်းသူဖြစ်၏။ သူက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပါးစောင်တွင် ခဲ၍ဝင်လာသည်။ ခင်မောင်ရင်၏အနီးမှ မထိမဲ့မြင် ကပ်၍ ဖြတ်သွားပြီး နောက်ဘက်တွင် သွား၍ရပ်သည်။ ခင်မောင်ရင်က လှည့်၍မကြည့်။ သူတို့ဝင်လာသည့်အတွက် နည်းနည်းမှ ကြောက်လန့်မှုကို မပြ။ စာဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှသာ သူတို့၏အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးဝင်လာသူမှာ ဦးခမ်းလုံပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဓာတ်ပုံထဲမှ ရှမ်းအမျိုးသားကြီးကား မဟုတ်ချေ။ နည်းနည်းတော့ ရုပ်ချင်းဆင်သလားမသိ။ သူ့အဖေ၏ ဓာတ်ပုံသော်လည်းကောင်း၊ သူ့အဘိုး၏ဓာတ်ပုံသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ ၎င်းပြင် ဦးခမ်းလုံကို ကြည့်ရသည်မှာ ရှမ်းတစ်ယောက်ထက် အခြားတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်ဦးနှင့် ပို၍တူ၏။ ကရင်လိုလို၊ ကချင်လိုလိုဖြစ်၏။ ရှမ်းတရုတ်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူမသိသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်အိုင်အိုင်၊ ခေါင်းလုံးလုံးနှင့်ဖြစ်၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကြည့်လင်မှုလုံးဝမရှိဘဲ အခိုးအငွေ့များ ရစ်ဆိုင်းနေ၏။ ယင်းမျက်လုံးပိုင်ရှင်များသည် အင်မတန်ကောက်ကျစ်တတ်၏။

ဦးခမ်းလုံသည် ကြက်ဥနှစ်ရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ လိမ္မော်ရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ဟန်ဆောင်ပြီးပါလာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ပရုပ်အေးကက်ပီ တန်တစ်ဘူး ပါလာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ရဲဘော်ကြီး ကျောက်ဘီလူး။ တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရတာ ပျင်းနေပလား။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားကိစ္စအတွက် အထူးအစည်းအဝေးကျင်းပ နေရလို့ အချိန်နည်းနည်းလင့်သွားတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်ပါဦး။ ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဦးခမ်းလုံသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြော သည်။ သူသည် အသက် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိဦးမည်။ သူ၏အသံနှင့် ပြောပုံ ဆိုပုံမှာ အတော်ပင် မခံချိမခံချင်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်က ခေါင်း အေးအေးထားပြီး လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ သူ့မျှော်လင့်တောင့်တနေသော စီးကရက်ကို ပထမဆုံး ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မီးညှိသောက်လိုက်သည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် အစေခံမကြီးက တံခါးကို စေ့သွားအောင် ပိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် အပြင်မှ သော့ခတ်ထားခြင်းကား မရှိချေ။ ဤကား ခင်မောင်ရင်အတွက် အခွင့် အရေးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် မြွေပွေးသုံးကောင်၏ကြားတွင် ရောက် နေသည်မို့ အခွင့်အရေးကို အရမ်းအသုံးချ၍ကား မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ကျည် ဆန်တွေ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ဖြစ်သွားမည်။

ခင်မောင်ရင် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူ၍ မီးညှိသောက်နေသည်ကို မျက်စိ ခြောက်လုံးက စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ခင်မောင်ရင်က ယင်းအဖြစ်ကို မသိဟန် ပြုကာ စီးကရက်ကို နှစ်ရှိုက် သုံးရှိုက် အားရပါးရဖွာလိုက်ပြီးမှ...

“ဒီမယ် ဦးခမ်းလုံ၊ ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ။ ကျွန်တော် ကျောက်ဘီလူးမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည်က အား...”

သူ့စကားမဆုံးမိမှာပင် သူ၏လက်ဝဲဘက်လည်ပင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးစောင်း တစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကျရောက်လာသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ သူက အားခနဲအော်လိုက်မိ သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ လက်ယာဘက်လည်ပင်းပေါ်သို့ နောက်တစ်ချက် ကျ ရောက်လာပြန်၏။ သူ့ပါးစပ်မှ စီးကရက် လွင့်ထွက်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်း လာပြီး မျက်နှာများ ရဲလာသည်။ သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်လည်ခုခံရန် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးခမ်းလုံက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် ကျော်ထွန်း၊ နောက်ဆုတ်နေစမ်း”

သူ့ဆရာ၏အမိန့်ကြောင့် ကျော်ထွန်းခေါ် ကားမောင်းသူသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ ခင်မောင်ရင်က အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေသော်လည်း အချိန်မကျ

ရောက်သေးဟု စိတ်ကိုချုပ်တည်းကာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လွင့်ထွက်သွားသော စီးကရက်ကိုလည်း ပြန်မကောက်၊ အသစ်တစ်လိပ်လည်း ထပ်မသောက်တော့ချေ။

သူ့ပါးစပ်မှ လွင့်ထွက်သွားသော စီးကရက်မီးသည် ခန်းမ၏အလယ်တွင် ခင်းထားသော အကောင်းစားကော်ဇောကြီးကို မီးစွဲလောင်လျက်ရှိရာ ဓားထွန်းစိန်ကလာရောက် ငြိမ်းသတ်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အမွှေးများသည် မီးလောင်လွယ်သဖြင့် ဆီးဖြူသီးခန့် အမည်းကွက်ကြီးဖြစ်သွား၏။

“ဒီမယ် ရဲဘော်ကြီး ကျောက်ဘီလူး။ ခင်ဗျားဟာ ပထမအကြိမ် ကျုပ်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြီ။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ကျုပ်တို့ကို အကြောင်မရိုက်ချင်ပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ အလုပ်တစ်ခုကို အတူတူလုပ်လာကြတာ တစ်ဆောင်း၊ တစ်နှေ၊ တစ်မိုး ရှိပါပြီ။ အခုကျမှ ခင်ဗျားက ကျောက်ဘီလူးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို ယုံရအောင်က ဒီနေရာဟာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ အရူးတွေလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အပိုစကားတွေ ပြောမနေဘဲ လိုရင်းကို အတိုဆုံးနည်းနဲ့ ပြောကြရအောင်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

ဦးခမ်းလုံက သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိတစ်ဦးပမာ ယဉ်ကျေးသောစကားလုံးများကို ရွေးချယ်၍ သူတော်ကောင်းတစ်ဦးပမာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောဆိုနေသော်လည်း သူသည် အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ရင် က သုံးသပ်မိလေသည်။

သူသည် ကျောက်ဘီလူးမဟုတ်ပါဟုဆက်လက်ငြင်းဆန်နေခဲ့လျှင် ကျော်ထွန်း၏ လက်ဝါးစောင်းနှင့် ထွန်းစိန်၏ ဓားဦးချွန်တို့ကို တစ်လှည့်စီရရှိပြီး နောက်ဆုံးတွင် လက်မရွံ့ မင်းခေါင်၏ သေနတ်ကျည်ဆန်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွားရမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူက အခြေအနေအရ အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဦးခမ်းလုံနှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့၏ အတွင်းရေးများသိလို၍တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ခင်မောင်ရင်အဖြစ်မှ ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး ကျောက်ဘီလူးဘဝနှင့် ရပ်တည်ကာ ဤမြွေပွေးများနှင့် ဆက်လက်စခန်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

“ကောင်းပြီ ဦးခမ်းလုံ၊ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာလိုချင်သလဲ”

သူက ခပ်မာမာမေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ ရဲဘော် ကျောက်ဘီလူးရ။ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကတော့ ရှင်းနေ

တာပဲ။ အရင်လက ကျုပ်တို့ပို့လိုက်တဲ့ ဘိန်းတွေနဲ့ ရွှေချောင်းတွေ ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ တွေ ပြန်ပေးပါ”

သူ ကျောချမ်းသွားသည်။ ဤသူများသည် တရားဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ပြီး ဘိန်းချနေသူများ၊ ရွှေချောင်းခိုးထုတ်နေသူများတည်း။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“စကားကို အရမ်းမပြောနဲ့။ ဒီငွေတွေဟာ ခင်ဗျားဆီမှာပဲ ရှိရမယ်။ ကျုပ်တို့က ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံနေတုန်းမှာ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ”

ခင်မောင်ရင်က ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၍ ငြိမ်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဖီးယက်ကားကို ဘယ်ကရသလဲ”

သူ သိချင်သည့်မေးခွန်းကို အလစ်တွင် စွတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးတွေဟာ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့ လုပ်နေကျ အလုပ်တွေပါ။ ခင်ဗျားကို ရေလောက ခေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ကားကို အသုံးပြုလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တခြားကားတစ်စီးကို ခဏယူသုံးရတာပေါ့။ ကားခိုးမှုဆိုတာက အသေးအဖွဲကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုံခြုံမှုတွေကိုတော့ အများကြီးပေးနိုင်တယ်။ ဟေ့ ထွန်းစိန်၊ မင်း ဒီကားကို ဘယ်ကရခဲ့သလဲ”

“၂၇ လမ်းက ဗိသုကာ ဘယ်သူဆိုလဲရဲ့ကားပဲ။ ဂိုဒေါင်ထဲက ထုတ်လာတာပဲ။ လမ်းပေါ် ရပ်ထားတဲ့ကားထက် ဂိုဒေါင်ထဲကကားကို ယူသုံးတာက ပုလိပ်ဆီ ချက်ချင်း အတိုင်မခံရဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီဗိသုကာကြီးဟာ သူ့ကားမရှိကြောင်း မနက်ကျမှ သိမှာ မဟုတ်လား။ ဒီည သူ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူးဆိုပြီး ဂိုဒေါင်ကို သော့ခတ် သွားပြီကိုး... ဟား... ဟား... ဟား...”

ကြေးစားလူမိုက် လက်ဝါးစောင်းထွန်းစိန်က ရယ်မောလိုက်သည်။ သည်တော့ မှ မယုံကြည်နိုင်လောက်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ခင်မောင်ရင်က သိရှိ ရတော့၏။ သူတို့သည် ကျောက်ဘီလူးကို ခေါ်ဆောင်လာရန်အတွက် ကားတစ်စီးကို ခိုးယူအသုံးပြုရာ၌ ဂိုဒေါင်ထဲတွင်ထားခဲ့သော သူ့ကားကိုမှ ထွန်းစိန်က ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ သူ၏ ကားဂိုဒေါင်သည် ပိတ်ထားသော ပြည်သူ့ဘဏ် အဆောက်အအုံတစ်ခုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသဖြင့် လူသူပြတ်လပ်၍ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ထွင်းခိုးယူရန် အကွက်ကောင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူနှင့် သူ့ကားသည် ယနေ့အဖို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကံဆိုးကြရခြင်းဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲရှိတယ်ထား၊ မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

ထွန်းစိန်နှင့် ကျော်ထွန်းက ရှေ့သို့ ပြိုင်တူတိုးလာကြသည်။ ဦးခမ်းလုံက မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ ခင်မောင်ရင်က ဦးခမ်းလုံ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းနှင့် ဆောင့်တိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ အတင်းစွတ်ပြေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်ထွန်းက သူ့ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ သူသည် ကော်ဇောပေါ်သို့မှောက်ပြီးကျသွား၏။ သူက အကင်းပါးစွာ ကိုယ်တစ်ပတ်လိုမ့်လိုက်ရာ သူ့နောက်ကျောကို ချိန်ရွယ်စိုက်ချလိုက်သော ထွန်းစိန်၏ ဓားသည် ကော်ဇောကို ချော်၍ထိုးမိပြီး တစ်ထွာခန့်ပြဲသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျော်ထွန်းအား တစ်ချက်သာ ထိုးလိုက်နိုင်ပြီးနောက် ကြေးစားလူမိုက်နှစ်ယောက်၏ ပူးကပ်ချုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို ခံရတော့သည်။ သည့်နောက်တွင် ကား ဦးခမ်းလုံ၏ လက်သီးများသည် သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာတော့၏။ ခင်မောင်ရင်၏ ခေါင်းများသည် မူးနောက်၍ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေလာတော့၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော ထွန်းစိန်နှင့် ကျော်ထွန်းတို့က သူ့အား လွှတ်လိုက်သောအခါတွင်ကား ခင်မောင်ရင်သည် ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်သို့ ငှက်ပျောပင်ကြီးကို အခြေမှ ဓားနှင့်အပိုင်းခံရသလို လဲကျသွားတော့၏။ သူ့မြင်ကွင်းတွင် မသဲမကွဲ ဝိုးဝါးနေပြီး သူ ကြားနေရသောစကားများသည် မရှင်းမလင်း လုံးထွေးလျက်ရှိတော့၏။ သူ နောက်ဆုံးသိရှိသည်မှာ သူ့ပါးစောင်ထဲသို့ သူတို့က အရက်များ အတင်းလောင်းထည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

*

တည်ရှိခြင်း အဆုံး / ၁

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅ နာရီလောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့အဖို့ကား တော်တော်ကလေးစောသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားများ ခပ်ကျဲကျဲထွက်၍ အခြားကားအသွားအလာများ အတန်ငယ်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း နံနက်စောစောထရန် အကြောင်းမရှိသောအိမ်များကား အိပ်ကောင်းဆဲပင်ဖြစ်၏။

မရမ်းကုန်းနှင့် ကမ္ဘာအေးအကြားရှိ လမ်းမကြီးသည် မနိုးတနိုးပဲ ရှိသေး၏။ ၁၀ မိနစ်၊ ၁၅ မိနစ်လောက်တွင်မှ တစ်ကြိမ်သာ ကားအသွားအလာရှိ၏။ ထိုနေရာ ဒေသသည် လူနေအိမ်ခြေများမရှိဘဲ တစ်ဖက်တွင် မင်္ဂလာဒုံတောင်ကုန်းအဖျားစွန်နှင့် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ရုပ်ရှင်ခြံ၊ ကြက်ပေါင်ခြံနှင့် သစ်ပင်ဆိုင်း ဆိုင်းများသာ ရှိ၍ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ဤအချိန်တွင် မရမ်းကုန်းဘက်မှနေ၍ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းလာသော ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီးသည် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံအလွန်လောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မည်းနက်သောလမ်းမကြီးသည် ကမ္ဘာ အေးဘုရားဆီသို့ နိမ့်လျှောကြီး ဆင်းသွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြောက်ဥက္ကလာပ မှလာသော လမ်းနှင့်ဆုံရာတွင် အဆင်းသည် ပို၍မတ်စောက်၍ မြွေအမြီးလို ခပ်စိပ်စိပ်

ကလေး လိမ်တွန့်နေ၏။

ကားနှစ်စီးအနက် ရှေ့ဆုံးမှကားသည် ဖီးယက်ကားအနီကလေးဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်၏ကားပင်ဖြစ်၏။ မောင်းနှင်လာသူမှာလည်း လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်းပင် ဖြစ်၏။ လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်းသည် အသက် ၄၀ ကျော်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့လက်များသည် သန်မာလှ၏။ သံမဏိဖြင့် သွန်းလောင်းထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူသည် ဂျပန်ခေတ်က စကားပြန်လုပ်ခဲ့၏။ ဂျပန်တစ်ယောက်ထံမှ လက်ဝါးနှင့် လက်ဖျားကို အသုံးပြု၍ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရသော ကရာတေးပညာကို တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်ဟုဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏လက်ဝါးစောင်းများ အစွမ်းထက်လှသည်ကား မြေအောက်လောကတစ်ခုလုံးက သိရှိ၏။ သူသည် ဂျပန်ပြည်မှ ကမ္ဘာကျော် ကရာတေး ပညာရှင်များကဲ့သို့ အုတ်ခဲတစ်လုံးကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်မချိုးနိုင်သော်လည်း စဉ့်အိုးတစ်လုံးလောက်ကိုကား ရိုက်ခွဲပစ်နိုင်လေသည်။ ခင်မောင်ရင်ပင် မနေ့ညက သူ့လက်ဝါးစောင်းဒဏ်ကို အမေ့ အမြောခံလိုက်ရသည်။ ယခုအခါတွင် ခင်မောင်ရင်သည် ကျော်ထွန်း၏ဘေးတွင် ခွေခွေကလေး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ယမန်နေ့ညက အိပ်မက်ဆိုးများကို လုံးဝမေ့လျော့လျက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျော်ထွန်းက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့အား မကြာခဏဆွဲထူ၍ မှီထိုင်စေရသည်။

ကားနှစ်စီး ရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်ကားတွင်းမှ လက်မရွံ့မင်းခေါင်နှင့် ဓားထွန်းစိန်တို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာကြသည်။ နောက်မှရပ်ထားသော ကားသည် နံပါတ်ပြား မထင်မရှားနှင့် စကိုဒါကားအပြာကလေးဖြစ်၏။ လက်မရွံ့မင်းခေါင်သည် သာယာဝတီနယ်သားဖြစ်၏။ သူသည် ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှုတို့ဖြင့် ထောင်အကြိမ်ကြိမ် ကျခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် အာဏာရပါတီခေါင်းဆောင်များက သူ့အား ထောင်မှထုတ်၍ သူတို့၏ ခါးပိုက်ဆောင်တပ်တွင် ဗိုလ်လုပ်စေခဲ့၏။ ဓားထွန်းစိန်ကား ရန်ကုန်လူမိုက် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် လမ်းသရဲဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်၏။ လမ်းသရဲများ၏ ခလုတ်နှိပ်လိုက်လျှင် ချောက်ခနဲပွင့်သွားသော နိုင်ငံခြားဓားများကို သူ၏ ဓားစူးကလေးက အနိုင်ယူခဲ့ပေါင်း များလှပြီဖြစ်၏။ ယခုမူ သူ၏ဓားကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သောဓား ရန်ကုန်မြို့တွင် မရှိတော့သလောက်ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဖီးယက်ကားအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် ကျော်ထွန်းသည်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းနှင့်ပြီးဖြစ်၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် ရှေ့နောက်ဝဲယာတို့

သုတ်သီးသုတ်ပျာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကားအသွားအလာကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူသူ လေးပါး အရိပ်အခြည်ကိုသော်လည်းကောင်း မတွေ့မမြင်ရသောအခါတွင် အိပ်မောကျနေသော ခင်မောင်ရင်ကို ကားမောင်းသူ၏ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ကြမ်းတမ်း သွက်လက်စွာ ဆွဲယူရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြ၏။ ခင်မောင်ရင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကား လက်ကိုင်အား မိမိရရ ဆုပ်ထားလိုက်စေ၏။ ခင်မောင်ရင်က ခေါင်းတစ်ချက် ထောင် လိုက်သေးသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ပွင့်မလာဘဲ သူ့နဖူးသည် ချက်ချင်းပင် ကားလက်ကိုင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွား၏။

လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်းသည် ခင်မောင်ရင်၏ ခြေထောက်များအောက်တွင် အတန်ငယ်ကြာအောင် တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်နေပြီးနောက် ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ဂီယာသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ကားသည် တရွေ့ရွေ့လိမ့်ဆင်းသွားလေတော့၏။ သူတို့သုံးယောက်သည် လမ်းအဆင်းအတိုင်း တောင်ကျရေပမာ ထိုးဆင်းကျနေသော ကား၏ကံကြမ္မာကို အကြာကြီးစောင့်ကြည့် မနေဘဲ စကိုဒါပေါ်သို့တက်ကာ နောက်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ကွေ့၍သွားကြလေ တော့သည်။

ရန်ကုန်ဘက်မှလာသော အမှတ်-၅ အနီ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးသည် တံတား ကလေးလမ်းဆုံတွင် မြောက်ဥက္ကလာထဲသို့ ချိုးကွေ့ရန်ရှိသော်လည်း မရမ်းကုန်းဘက် မှနေ၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်လာနေသော ဖီးယက်ကားကလေးကို လမ်းပေးသည့်အနေဖြင့် လက်ဝဲဘက်ဘေးတွင် ကပ်၍စောင့်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် အမြင့်ပိုင်းမှနေ၍ အပြေး အလွှားဆင်းလာသော ကားသည် သူ့လမ်းသူ ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားဘဲ ရပ်ထားသော ကားအနီဆီသို့ တန်းတန်းကြီး ထိုးဆင်းလာနေ၏။ ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာလည်း ဘာမျှမလုပ်တတ်တော့။ ကားပေါ်မှ ကုန်စိမ်းသည်မိန်းမတစ်သိုက်သည် စူးစူးဝါးဝါး သံပြိုင်အော်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကားကလေးသည် သူတို့ကားနှင့် မတိုက်မိဘဲ ဘေးချင်းပွတ်ကာ အောက်ဘက်သို့ ပို၍လျင်မြန်သော မိုင်နှုန်းနှင့် ဆင်းသွားလေ တော့၏။ ထိုအခါမှ ဘတ်စ်ကားမောင်းသူနှင့် စပယ်ယာက ပြိုင်တူဆဲရေးလိုက်ကြ သည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ယခုအထိ အိပ်ပျော်နေခြင်းမှ မနိုးသေးဘဲ ကားလက်ကိုင် ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဆင်းနေသောကားပေါ်တွင် ပါသွားနေ၏။ ကားသည် မြောက်ဘက်သို့ ထိုးသွားသောအခါတွင် သူ၏ခေါင်းနှင့်ကိုယ်သည် တောင်

ဘက်သို့ ယိုင်သွား၏။ သို့ဖြင့် သူက ကားလက်ကိုင်ကို လှည့်ပေးသလိုရှိပြီး ကားသည် တောင်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းသွားပြန်၏။ သူ မြောက်ဘက်သို့ ယိမ်းသွားပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ကားသည် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းပေါ်တွင် မြွေလိမ်မြွေကောက် ပြေးသွား လျက်ရှိတော့၏။

ဘုရားလမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူများသည် သူတစ်စီးတည်းနှင့် တစ်လမ်း လုံး ပြည့်အောင် မောင်းသွားသောကားကို ရင်တမမနှင့် ထွက်ကြည့်နေကြပြီးနောက် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ပဲပြုတ်ရောင်းထွက် လာသော မိန်းမရွယ်တစ်ဦးသည် ဝိုင်ယာလက်မှတ်တိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိစဉ်တွင် သူမထံသို့ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အတင်းထိုးဝင်လာသော ခင်မောင်ရင်၏ ကားကို မနည်း ကြီးလွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရ၏။

ဤနည်းဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မတိုက်မိသေးဘဲ ပွတ်သီ ကပ်သီကလေး လွတ်လာပြီး ချော်တွင်းကုန်းသို့ပင် လွန်လာခဲ့၏။ သူသည် ရေတိုင်ကီ နားတွင် စစ်ကားတစ်စီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ကံဘွဲလမ်းဆုံတွင် အမှတ် ၆ ကားတစ်စီးနှင့် လည်းကောင်း၊ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံတွင် အမှတ် ၇ ကားတစ်စီးနှင့်လည်းကောင်း တိုက်မလို ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တစ်ဖက်ကားမောင်းသူများ၏ ကျင်လည်မှုကြောင့် သူသည် သေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ပြီး အန္တရာယ်ခရီးကြမ်းကို ဆက်လက်သွားဆဲပင် ရှိနေ တော့၏။

ခင်မောင်ရင်သည် ဆူဆူညံညံအသံများကို မကြာခဏကြားရပြီး သူ့အား တစ်ယောက်ယောက်က ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်လှုပ်နှိုးနေသည်ဟု ထင်၍ အချိန်စီးလှ သော သူ့ ခေါင်းကြီးကို ထောင်၍ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား သူ့ရှေ့မှ ဝိုးတိုး ဝါးတားအရာများ ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခဏချင်းမှာပင် သူသည် ကားတစ်စီးကို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် သူတစ်ဦးတည်း မောင်းနှင်လျက်ရှိကြောင်းကို ရိပ်စား မိလေတော့၏။ ထိုအခါတွင်ကား သူ၏ကားသည် စမ်းရေတွင်းချောက်ကြီးကို ကာထားသော သစ်သားတန်းများဆီသို့ အလျင်အမြန်နီးကပ်သွားနေသည်ကို တွေ့ရ ၏။ သူက လက်ကိုင်ကို လက်ယာဘက်သို့ အတင်းလှည့်ချလိုက်ရာ ကားသည် ပေ ၂၀ ကျော်ရှိသည့် ချောက်ထဲကျမည့်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ကားသည် ဘိုးဘွားရိပ်သာဝင်းဝရှိ အုတ်တိုင်များဆီသို့ ဦးတည်သွားနေပြန်၍

ကားလက်ကိုင်ကို လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်ချလိုက် ရပြန်သည်။ သည်တော့ တစ်ဖန် သူ့ရှေ့တွင် ဘုံဆိုင်တစ်ခုနှင့် အိမ်များ ပေါ်လာပြန်၍ ညာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ရပြန် သည်။ သူ၏ မျက်ခွံများသည် လေးလံလျက်ရှိပြီး ခေါင်းမှာ မူးနောက်နေသေးသော် လည်း သူ့ကားသည် ဘောင်ဒရီကွေ့ရှိ ဝင်းနံရံတစ်ခုကို တိုက်တော့မလို ရှိနေပြန်၍ ကားကို လက်ဝဲဘက်သို့ ဆွဲချလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ ကားသည် ရွှေဂုံတိုင် အဝိုင်းကြီးဆီသို့ ပို၍လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားပြန်တော့၏။

ခင်မောင်ရင်သည် ယခုအခါ သူ၏အန္တရာယ်ကို သိမြင်စပြုလာပြီဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ဝိုးတဝါး မှတ်မိလာ၏။ ဦးခမ်းလုံတို့သည် သူ့ထံမှ ဘိန်းနှင့် ရွှေချောင်းဖိုးများကို တောင်းမရသောအခါတွင် အရက်မူးအောင် တိုက်ပြီး သူ့ကို ကားပေါ် တင်လွှတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အရက်အလွန် အကျံ့သောက်ပြီး ကားမောင်းရာမှ တစ်ခုခုနှင့်တိုက်မိပြီး သေသွားအောင် ပက်စက်စွာ အကွက်ဆင်လွှတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းအခိုက်မှာပင် သူ၏ကားသည် ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းကြီးကို မိုင် ၄၀ ကျော်နှုန်း ဖြင့် မှောက်မတတ် ပတ်ကွေ့လိုက်ရရာတွင် အမှတ် ၁၆ ဘတ်စ်ကားနှင့် မတိုက်မိအောင် အတော်ကြီး ရှောင်လိုက်ရ၏။ သူ့ကားသည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ မြောက် တက်သွားပြီး လမ်းသွားလမ်းလာအချို့အား အကြောက်အလန့် ပြေးလွှားစေပြီးနောက် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွား၏။

ယင်းအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သော ယာဉ်ထိန်းရဲအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ခရာမှုတ်လိုက် ၏။ သို့ရာတွင် အမောင်းကြမ်းသောကားမှာ မရပ်သဖြင့် ရဲသားသည် မော်တော် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ရဲမော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကလည်း ချက်ချင်းပင် လှည့်၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်လေ ၏။

ခင်မောင်ရင်ကမူ ရဲနှစ်ယောက်က ရပ်တန့်ရန် အချက်ပြသည်ကို တွေ့မြင် သော်လည်း ဤမျှ အရှိန်ပြင်းနေစဉ်တွင် ဘရိတ်ဆောင့်၍အုပ်လိုက်လျှင် ကျွမ်းသုံး လေးပတ် ပြန်သွားမည်ဖြစ်၍ မရပ်မတန့်နိုင်သေးဘဲ လက်ကိုင်ကိုသာ နိုင်အောင် ထိန်းနေ၏။ ယခုအခါ ကားသည် ဇီဝိတဒါနဆေးရုံ၏ ဆင်တစ်ရပ်ကျော်ကျော်မြင့် သော အုတ်တံတိုင်းနီကြီးကို ဦးတိုက်နေပြန်သဖြင့် နှစ်ဆင့်ချိုး သုံးကျော့ကွေ့ကြီးကို မြင်ရသူများ ရင်တထိတ်ထိတ်နေအောင် ချိုးကွေ့ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုမှ လွန်

မြောက်သောအခါတွင် ကားအဆင်းလမ်းမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ပြေးတည်းရှိနေသဖြင့် အရှိန်လျော့ပါးသွားဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း သူ့ကားသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ နတ်မောက်လမ်းနှင့်အဆုံတွင် ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်းပွတ်တိုက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လျက် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဆက်သွားနေပြန်တော့၏။

ရဲမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးသည် သူ့အား အမိလိုက်၍ ရပ်တန့်ရန် အချက်ပြုလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူ့ကား၏ ရှေ့မှပိတ်၍ မရပ်တန့်ရဲကြချေ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူတို့ဘက်သို့ပင် ယိမ်းထိုး၍လာတတ်သဖြင့် မနည်းကြီး လွတ်အောင် ရှောင်နေရသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် လီဗာကို လုံးဝလွတ်ထားသော်လည်း ကားမှာ လုံးဝ အရှိန်မလျော့ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လီဗာပေါ်တွင် ဘီယာပုလင်းများ အပြည့် ထပ်ဆင့်ပိလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါကျမှ ဦးခမ်းလုံတို့၏ အကွက်ပိုင်သော ပက်စက်မှုကို သူက ပို၍သိရှိလာရတော့သည်။ သူက မိုင် ၅၀ ကျော်နှုန်းဖြင့် ပြေးလွှားနေသော ကားလက်ကိုင်ကို ထိန်းနေရာမှ လီဗာပေါ်မှ ဘီယာပုလင်းများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးတည်း။ ဘီယာပုလင်းများသည် ကားရှေ့ခန်းအောက်ခြေအပြည့်လောက်ရှိနေ၍ ကန်ထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲရှိနေ၏။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကားသည် ဓာတ်ဆီမကုန်မချင်း၊ တစ်ခုခုနှင့် မတိုက်မိမချင်း ရပ်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ကားသည် တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် ဝင်ဆောင့်တော့မည်ရှိ၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု ဘရိတ်ဆောင့်နင်းလိုက်သောအခါတွင်ကား ဘရိတ်သည်လည်း အသုံးမဝင်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရပြန်တော့၏။ ဘရိတ်သည် သူ့ တအားဆောင့်နင်းသော်လည်း အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းမသွားဘဲ တင်းခံနေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်အဖို့ သေချိန်မရောက်သေးတော့၊ သူ၏ ကားဘီးတစ်ဖက်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တက်နင်းမိပြီး တိမ်းစောင်းသွားကာ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့်ရှိသော ကုက္ကိုပင်လုံးကြီးနှင့် လွဲသွားလေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့် သူက ဘရိတ်ဖမ်း၍ မရသနည်းဟု စူးစမ်းလိုက်သောအခါ ဘရိတ်ပြားအောက်တွင် ဘီယာပုလင်းတစ်ခု၏ လည်ပင်းတစ်ခုက ခုခံ၍နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်က ယင်းဘီယာပုလင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်ကြည့်သေးသော်လည်း လွင့်ထွက်မသွားဘဲ ကျပ်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြင့် သူက ပုလင်းလည်ပင်းကွဲကြောသွားအောင် အတင်း

ဆောင့်နင်းနေမိ၏။ မလွယ်ကူချေ။

သို့ဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် ကျောက်တိုင်မီးပွိုင့်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်တော့၏။ သူသည် မီးနီပြထားသည်ကို မည်သို့မျှ လိုက်နာရပ်တန့်နေနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အတင်းဖြတ် မောင်းလေတော့၏။ သူ့နောက်မှ ရဲဆိုင်ကယ်နှစ်စီးမှာလည်း ထက်ကြပ် လိုက်ပါသွား လေတော့၏။ ခင်မောင်ရင်သည် သတ္တမပတ်ဆေးရုံဆီသို့ ဦးတိုက်၍တက်သွား၏။ အတက်ကလေးဖြစ်၍ အရှိန်တန့်သွားမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မဆိုစလောက်ချေ။ မကြာခင်မှာပင် သူသည် ယောက်လမ်းထိပ်သို့ ထိုးစိုက်ဆင်းသွားပြန်တော့၏။ ဤ အတိုင်းသာဆိုလျှင် သူသည် မကြာမီပင် ဆူးလေခုံးတံတားကြီးကို ကျော်လွန်မိပြီး ရန်ကုန်မြို့၏ အလယ်ကောင်တည့်တည့် လူသူနှင့်ကား အသွားအလာ အရှုပ်ဆုံး နေရာသို့ ရောက်ရှိပြီး တစ်ခုနှင့်မဟုတ် တစ်ခုနှင့်တိုက်မိကာ ကိစ္စချောတော့မည်မှာ သေချာနေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရှေ့တွင် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးရှိနေသည်ကို သိမြင်နားလည်နေရသော် လည်း သူ့ခေါင်းသည် ကြည်လင်ခြင်းမရှိဘဲ မူးဝေနောက်ကျိလျက်ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ခါ တွင် သတိပင်လွတ်သွားသေးသည်။ သူ့မျက်ခုံးများသည် မို့၍ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူ့ရှေ့မှ အရာဝတ္ထုများသည် ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတတ်၏။ ထို့နောက် တစ်မဟုတ်ချင်းဆိုသလို နီးနီးကပ်ကပ်ကလေးတွင် ပြန်လည်၍ ပေါ်ပေါက်လာတတ် ကြ၏။

ခင်မောင်ရင်သည် သူ မျှော်လင့်ထားသော နောက်ဆုံးအန္တရာယ်ကို ကြာရှည်စွာ မစောင့်ဆိုင်းရပါပေ။ ဆူးလေ မီးရထားခုံးတံတားကြီးကို ကျော်လွန်၍ တစ်ဖက်သို့ ဆင်းမိသောအခါတွင် ဘေးအန္တရာယ်တို့သည် သူ့အား အစုအဝေးနှင့် ကြုံဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်မှ မီးပွိုင့်သည် နီနေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထုံးစံ အတိုင်း အတင်းတိုးဖြတ်လေ၏။ အရှေ့မှအနောက်၊ အနောက်မှအရှေ့သို့ မျဉ်းပြိုင် မောင်းနှင်နေကြသော အမှတ် ၂၊ ၄ နှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားများအကြား လွန်းတင်ကွေ့ ကောက် ရှောင်ရှားရင်းနှင့် သူ၏ကားသည် လက်ဝဲဘက် လူသွားစင်္ကြံပေါ်သို့ တက် သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် နေပြည်တော်ရုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင် အတွင်း ကားလမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသဖြင့် တော်သေး၏ဟု အောက်မေ့ရမည်ရှိစဉ် သုံးဘီးကားတစ်စီးကို ရှောင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ကားသည် မြို့လယ် ကျောက်တံတား ရဲဋ္ဌာန၏ မျက်နှာစာပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားပြန်တော့၏။ ရဲဋ္ဌာနနံရံကြီးကို

ခေါင်းနှင့် ပစ်မဆောင့်မိရန် လက်ကိုင်ကို တစ်ဖက်ကထိန်းရင်း အခြားတစ်ဖက်က လည်း ဘရိတ်ကို ခြေစုံပစ်၍ သုံးလေးချက် ဆောင့်နင်းလိုက်ရာ ခုခံထားသော ပုလင်း သည် ကွဲကြေသွားပြီး ကားသည် ရဲဋ္ဌာနပေါက်ဝတွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ရပ်သွားလေတော့၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်သွားလေတော့သတည်း။

*

J

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် သံချောင်းခေါက်သံ ၁၀ ချက် ကြားရသည်။ ပထမတော့ သူက နေ့ ၁၀ နာရီလား၊ ည ၁၀ နာရီလားဟု မကွဲမပြား။ ပြီးတော့ သူ ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း ဖြုန်းခနဲ မသိမိ။ သူ့နားထဲတွင် ကားသံတွေ ဆူညံစွာကြားနေရ၍ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မီးလုံးနီကြင်ကြင်ကလေး ကို မြင်ရသည်။

သို့ရာတွင် အချိန်မကြာမြင့်မီမှာပင် သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို ကောင်းစွာ ချင့်တွက်နိုင်ပါသည်။ ခင်မောင်ရင်သည် ပေရေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်လျက်ရှိသည်။ သံတိုင်များကို မြင်တွေ့ရသည်။ သမံတလင်းပေါ်တွင် လျှောက်နေသော ဘွတ်ဖိနပ်သံ များကို ကြားနေရသည်။ သူသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင် လေးနာရီမျှ အိပ်ပျော်ခဲ့ပေသည်။

သူက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်သတိရရှိလာပါသည်။ ကျောက်တံတား ရဲဋ္ဌာန ရှေ့တွင် သူ့ကားရပ်သွားပုံ၊ ဦးခမ်းလုံတို့က သူ့ကို ကားပေါ်တင်လွှတ်လိုက်ပုံ၊ လီဗာပေါ်တွင် ဘီယာပုလင်းများတင်ထားပြီး ဘရိတ်အောက်၌ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ခုထားပုံ၊ ပြီးတော့ ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်စဉ်းစား

ရင်း ခင်မောင်ရင်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရဲသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော ရဲသားသည် ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်ရှိပြီး စကားပြောဆိုးလှ၏။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကို ဘာလိုချင်ထားတာလဲ”

ရဲသားက ခပ်မာမာမေး၍ သူက အော်ပြောလိုက်သည်။

“အရက်သောက်ပြီး ကားအရမ်းလျှောက်မောင်းလို့ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

ရဲသားက သူ့အား မင်းနဲ့ငါနဲ့ပြော၍ သူက ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကျုပ် အရက်မသောက်ဘူး”

“ဘာကွ၊ မင်းပါးစပ်က အခုထက်ထိ အရက်စော်နံ့နေပြီး မင်းဟာ အခုထက်ထိ အမူးမပြေသေးဘူး”

“ကျုပ်သောက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ကို သူတို့က အတင်းတိုက်တာ”

ခင်မောင်ရင်က တအားအော်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့ထံသို့ ရဲအုပ်တစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။

“ဪ... ခင်ဗျား နိုးလာပလား”

သူက ခင်မောင်ရင်ကို ချိုသာစွာမေးသည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရ၍လည်းကောင်း၊ ဆက်ဆံမှုကောင်းမွန်၍လည်းကောင်း ခင်မောင်ရင်သည် ဒေါသပြေသွားသည်။ ဒေါသလျော့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငိုက်မျဉ်းမှုက စိုးမိုးလာပြန်တော့သည်။ ဇက်တွေလေးလာပြီး မျက်လုံးတွေစင်းလာသည်။ သူက မအိပ်မိအောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ရဲသားပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ သူ ယခုထက်ထိ အမူးမပြေသေးပေ။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တရားခံကိုမဖမ်းဘဲ တရားလိုကို ချုပ်ထားကြတာကိုးဗျ”

ခင်မောင်ရင်က ရဲအုပ်ကို ပြောလိုက်သည်။ ရဲအုပ်သည် သူ့ထက်ငယ်ပုံရသည်။ ကျောင်းဆင်းစဖြစ်မည်။ သို့သော် မွန်ရည်သည်။ ခင်မောင်ရင်၏ စကားကို နားလည်ပုံမပေါက်သော်လည်း အော်လား ငေါက်လား လုပ်မနေဘဲ...

“ကိုဖိုးခင် သူ့ကို ကျွန်တော့်စားပွဲ ခေါ်ခဲ့ဗျာ”

ရဲသားကို အမိန့်ပေးပြီးနောက် ထွက်သွားသည်။ ရဲသား ကိုဖိုးခင်က ရဲအစောင့်တာဝန်ခံအား သော့ဖွင့်စေပြီး ခင်မောင်ရင်ကို အပြင်သို့ ထွက်စေသည်။ ခင်မောင်ရင်

က ကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဖိုးခင်အပေါ် မှီချလိုက်သည်။ ဖိုးခင်သည် မကျေမချမ်း ဖြင့် သူ့အား မနှိင့်တနိုင် တွဲခေါ်သွားရသည်။ ခင်မောင်ရင်သည် စောစောက ရဲအုပ် ၏ စားပွဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ပါးစောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ဖိုးခင်က ငေါက်ငမ်းလိုက်မည်ရှိသော်လည်း ရဲအုပ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြည့်ရတာ မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာဖြစ် လို့ ဒါလောက် အရက်တွေသောက်ပြီး ရမ်းရတာလဲ”

“ကျွန်တော်သောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က အတင်းတိုက်တာ”

ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောသည်မဟုတ်၍ အာလေးနေသည်။

“သူများက အတင်းတိုက်ကောဗျာ ကိုယ်သောက်ချင်မှ သောက်ရတာပါ”

“အတင်းတိုက်တယ်ဆိုတာက ခြိမ်းခြောက်ပြီး တိုက်တာဗျ။ ခင်ဗျားတို့က အဲဒီလူတွေကိုတော့ မဖမ်းဘဲနဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ ချုပ်ထားကြတယ်”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကခြိမ်းခြောက်ပြီး အရက်အတင်းတိုက်သလဲ”

“ဦးခမ်းလုံ”

“ဦးခမ်းလုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့မသိဘူး။ ကျောက်ဘီလူးနဲ့ပဲသိတယ်”

“ကျောက်ဘီလူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးဗျာ။ အဲဒီ ကျောက်ဘီလူးဆိုတာမသိလို့ ကျုပ်ကို အရက်တိုက်ပြီး သေကြောင်းကြံကြတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ရဲအုပ်သည် အတော်ခေါင်းခြောက်သွားပုံရသည်။

“ကဲ... အဲဒီ ဦးခမ်းလုံတို့၊ ကျောက်ဘီလူးတို့ကို အသာထားပြီး ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရင်ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဟောဒီမှာ အထောက်အထားတွေရှိတယ်။ မှတ်ပုံတင်လည်းရှိတယ်။ ကားလိုင်စင်လည်းရှိတယ်”

သူက ယင်းသို့ပြော၍ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်လိုက်သော်လည်း ဘာမျှထွက် မလာချေ။

“မရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဦးခမ်းလုံတို့ ယူထားလိုက်ပြီ”

“နေပါဦး၊ ဦးခမ်းလုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ရဲအုပ်က ထပ်မေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်က မဖြေတော့ဘဲ

စားပွဲပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူက အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့သည်။

“ကိုဖိုးခင်... သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားတော့။ နိုးရင် ငါ့ကိုပြော”

ဖိုးခင်သည် အောင့်သက်သက်နှင့် ခင်မောင်ရင်ကို ထမ်း၍ခေါ်သွားရလေသည်။ ရဲအုပ်သည် ယာဉ်ထိန်းဌာနသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ခင်မောင်ရင် ပြန်နိုးလာသောအခါတွင်ကား သူသည် အတော်အမူးပြေသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခေါင်းတွင် ရီဝေလျက်ရှိ၏။ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။ သူက ပြန်အိပ်ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရဲသားဖိုးခင် ရပ်နေသည်ကို မြင်၍...

“ဒီမယ် ကိုဖိုးခင်”

သူ့အသံကြောင့် ရဲသားဖိုးခင်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆရာဆီ ခေါ်သွားစမ်းပါ”

သူ နိုးလာလျှင် ခေါ်ခဲ့ရန်မှာထားခြင်းခံရသော ဖိုးခင်သည် ခင်မောင်ရင်၏ ပြောစကားကြောင့် အတော်ကလေး မခံချို မခံသာ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါ်မသွားဘဲ နေ၍မဖြစ်သဖြင့် မကျေမချမ်းဖြင့် ခင်မောင်ရင်ကို ခေါ်သွားရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် တွင်မူ ခင်မောင်ရင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် မထိုင်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။

“နောင်ကြီးနာမည်က ဦးခင်မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဗိသုကာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စောစောက နောင်ကြီး မောင်းလာတဲ့ကားဟာ နောင်ကြီးကားပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောင်ကြီးကို အာမခံမယ့်လူ ရှိသလား”

“ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တရားခံမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အရက်မူးပြီး လျှောက်ရမ်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင်ကြီးကို ဒီမှာချုပ်ထားတာထက် တစ်နေရာရာမှာ အနားယူလိုက်ရင် နောင်ကြီးရဲ့အခြေအနေ ပိုကောင်းသွားမှာမို့ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ယာဉ်ထိန်းအဖွဲ့ကတော့ နောင်ကြီးကို ကားမဆင်မခြင်မောင်း

မှုနဲ့ အရေးယူပါလိမ့်မယ်။ ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်သဘောက တော့ နောင်ကြီးကို တာဝန်ခံပြီး ခေါ်သွားမယ့်လူရှိရင် ထည့်လိုက်ဖို့ပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ခံခေါ်မယ့်လူကတော့ ကျွန်တော့်အမေပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအမေဆီကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

ခင်မောင်ရင်က စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဂဏန်း ကွက်များကို လှည့်နေသည်။ သုံးလုံးလောက်လှည့်ပြီးမှ မေ့သွားသဖြင့် အစမှ တစ်ဖန် ပြန်၍လှည့်ရသည်။

“မေမေလား၊ ကျွန်တော်ပါ။ ညက ပြန်မလာတာကတော့ ကျောက်ဘီလူး ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အင်း... ကျောက်ဘီလူးဆိုတာ ဘာမှန်း ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ဦးခမ်းလုံတို့တော့သိတယ်။ အဲ... ဦးခမ်းလုံဆိုတာ ဘာမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် အခု ရဲဋ္ဌာနက ပြောနေတယ်။ မေမေ အခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါ။ ရှေ့နေမလို ပါဘူး။ ဒေါ်လေးလား၊ နေဦး၊ မေးကြည့်ဦးမယ်” ခင်မောင်ရင်က တယ်လီဖုန်းကို လက်နှင့်ပိတ်၍ “မေမေက ဒေါ်လေးကို ခေါ်ခဲ့နိုင်သလားတဲ့” ဟု ရဲအုပ်အား မေး လိုက်သည်။ ရဲအုပ်က “ဒေါ်လေးကော၊ ဒေါ်ကြီးကော အားလုံးခေါ်လာနိုင်တယ်” ထိုအခါတွင် ခင်မောင်ရင်က သူ့မိခင်အား ဆက်၍ပြောသည်။ “ဒေါ်လေးတင်မကဘူး၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ခေါ်လာနိုင်တယ်တဲ့။ အင်းပါ၊ ဒေါ်ကြီးမရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူကပြောလို့ ပြောရတာပါ။ မေမေတို့ ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ”

ခင်မောင်ရင်က တစ်ချက်သမ်းလိုက်ရာ ဖိုးခင်က ထမ်းခေါ်ရမည်ကို ကြောက် သဖြင့် အလျင်အမြန်ဆွဲခေါ်သွား၏။ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်သည် အချုပ်ခန်း ထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် တစ်ချီအိပ်ပြန်တော့၏။ သူ့မိခင်များရောက်လာ၍ ဖိုးခင် က လာနှိုးမှ နိုးလေသည်။

ရဲအုပ်နှင့်တကွ သူ့မိခင်နှင့် အဒေါ်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မျက်နှာများကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ ကျွန်မသားလေး တစ်ခါမှ ဒါလောက်မူးအောင် မသောက်ဖူးပါဘူး”

“အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တွေ့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုစိတ်ညစ်လို့”

ရဲအုပ်၏စကားမဆုံးမိ...

“ခက်လိုက်တာဗျာ၊ ဦးခမ်းလုံတို့က အတင်းတိုက်တာပါလို့ ကျွန်တော် ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ သူတို့ကို အခုထက်ထိ သွားမဖမ်းကြသေးတာလဲ”

“နေစမ်းပါဦး သားရဲ့၊ အဲဒီ ဦးခမ်းလုံဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျောက်ဘီလူးမှ သိမယ်”

ဘယ့်နှယ်လဲဟူသော မျက်နှာထားနှင့် ရဲအုပ်က အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျောက်ဘီလူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး၊ မသိဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ပြန်ကြစို့ သား”

သူ့သားအတွက် အထူးစိုးရိမ်သွားပြီး မိခင်ဖြစ်သူက အိမ်ပြန်ရန်ပြောလိုက်သည်။ သူမတို့တွင် ဘဲလ်အဲယားကားနှင့် ဒရိုင်ဘာ ပါလာသည်။ အိမ်ကျမှ ဆရာဝန်ခေါ်မည်။

“ဘယ်ပြန်လို့ ဖြစ်ဦးမလဲ။ ကျွန်တော် တိုင်ချက်ဖွင့်ရဦးမယ်”

“ဘာတိုင်ချက်လဲ သားရဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဦးခမ်းလုံက ကျောက်ဘီလူးဆိုပြီး အခန်းထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အရက်အတင်းတိုက်ပြီး သေကြောင်းကြံတယ်”

“ငါ့သား ပြောနေတဲ့ ဦးခမ်းလုံတို့၊ ကျောက်ဘီလူးတို့ဆိုတာကို မေမေတို့ လုံးလုံးမသိဘူး။ ဟောဒီက ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့လည်း မသိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သား မနေ့ညက ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါလား”

ခင်မောင်ရင်သည် အချိန်ကြာမြင့်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သုံးရေးလောက် အိပ်လိုက်ရပြီဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မိခင်နှင့် အဒေါ်တို့၏ ရှေ့တွင် ရောက်နေ၍လည်းကောင်း အရက်ရှိန်များ ကျသွားပြီး ဦးနှောက်သည် အတော်ကြီး ဆက်စပ်စဉ်းစားလာနိုင်တော့၏။

သူက ပြောမည့်ပြောတော့လည်း မန္တလေးမှ ပန်းချီဆရာ ပေါ်နှောင်း ရောက်သည့်အကြောင်း၊ ရေဇလာတွင် ချိန်းထားသည့်အကြောင်း၊ လှမိုးညိုနှင့် ရုပ်ရှင်သွားသည့်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အပြီးတွင် ရေဇလာသို့ လိုက်သွားရာမှ ဓားထွန်းစိန်နှင့် လက်မရွံ့ မင်းခေါင်တို့၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်းကို ခံရပုံ၊ ဆူလတန်ရောက်လာ၍ တစ်ချို့ တစ်မောင်းတွယ်ကြပုံ၊ လမ်းတွင် ထွက်ပြေးရန်ကြံပုံ၊ ထင်းရှူးမြိုင် အခန်းတစ်ခုထိ

၌ ပိတ်လှောင်ထားပုံ၊ ထိုအခန်းမှာ ဦးခမ်းလုံ၏ စာကြည့်တိုက်ခန်း၊ သီးသန့်ခန်းနှင့် အရက်ခန်းဖြစ်ပုံ၊ လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်း၏ အရိုက်ခံရပုံ၊ ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက် လွင့်သွားပြီး ကော်ဇောကို မီးလောင်သွားပုံ၊ ဓားထွန်းစိန်၏လက်ချက်ကြောင့် ကော်ဇောကြီး တစ်ထွာခန့်ပြဲသွားပုံ၊ ဦးခမ်းလုံက သူ့ဆီမှ ဘိန်းနှင့်ရွှေချောင်း ရောင်းရငွေများ တောင်းပုံ၊ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို အတင်းချုပ်၍ အရက်တိုက်ကြပုံ၊ သူ သတိလစ်သွားပုံ၊ သတိရလာတော့ ကားပေါ်ရောက်နေပုံ၊ ကားလီဗာပေါ်တွင် အရက်ပုလင်းများ ဖိထားပုံ၊ ဘရိတ်တွင် ပုလင်းလုံး ခုထားပုံတို့ကို အသေးစိတ် စီကာစဉ်ကာဖြင့် တစ်နာရီခွဲ၊ နှစ်နာရီနီးပါးမျှကြာအောင် ပြောပြနေတော့၏။ သူ့စကား ဆုံးသွားသောအခါတွင်...

“ကိုခင်မောင်ရင် ပြောတာတွေဟာ အားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲနော်”
သူပြောပြသည်များကို မယုံကြည်စွာဖြင့် ရဲအုပ်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြောပြတယ် အောက်မေ့လို့လား။”

ခင်မောင်ရင်က အနည်းငယ် စိတ်တိုသွား၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်ကြီးက စောစောပိုင်းက တော်တော်ကလေး မူးခဲ့ပြီး အခုထက်ထိ ကောင်းကောင်းအမူးမပြေတတ်သေးလို့။”

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ စုံစမ်းကြည့်နိုင်သားပဲ။ ကိုပေါ်နှောင်းနဲ့ လှမိုးညိုတို့ကို မေးကြည့်မလား။ ကျွန်တော် အခု တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ကိုပေါ်နှောင်းတို့၊ လှမိုးညိုတို့က အရေးမကြီးပါဘူး။ ဦးခမ်းလုံတို့၊ ကျောက်ဘီလူးတို့သာ အရေးကြီးတာပါ။ အဲဒါတွေက ရာဇဝတ်မှုတွေ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ပဲ။ ထွန်းစိန်တို့၊ ကျော်ထွန်းတို့ကတော့ ခင်ဗျားပြောပုံအရဆိုရင် ရာဇဝင်လူဆိုးတွေပဲ။ မင်းခေါင်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးခမ်းလုံဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ မြေအောက်လောကထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်မှာ တခြားမှာ ကြားဖူးတာပဲ။ ကျောက်ဘီလူးဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကြားဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ အခု ထင်းရှူးမြိုင်ကို လိုက်ကြည့်ပါလား။”

“နေရာကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ မှတ်မိရဲ့လား။”

“မှတ်မိပါတယ်”

“လူတွေကိုကော”

“ခွေးချိုသွားတောင် မှတ်မိတယ်”

“သေချာအောင် မေးထားရတယ်။ တော်ကြာနေမှ ကျွန်တော်တို့ အရူးဖြစ်နေပါ ဦးမယ်။”

“စိတ်ချ၊ သက်သေအထောက်အထားလည်း ကောင်းကောင်းပြနိုင်တယ်။ ဦးခမ်းလုံရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ အရက်စင်ဘယ်နားမှာရှိတယ်၊ စာအုပ်ဗီရို ဘယ်နား မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အလွတ်ပြောနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဇော မီးလောင် ပေါက်နေတာ၊ ဓားနဲ့ထိုးမိပြီး ပြဲနေတာ၊ အရက်တွေဖိတ်ကျပြီး စွန်းနေတာတွေကို ကျွန်တော် ပြနိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်”

ရဲအုပ်က ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ရဲမှူးထံ သွားရောက်အစီရင်ခံ ပြီးနောက် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေ၏။ ဂျစ်ကားတစ်စီးကို သူကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ရဲသားလေးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ ခင်မောင်ရင်တို့မိသားစုက ဘဲလ်အဲယား ကားဖြင့်ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်၏ ဖီးယက်ကားကိုမူ ရဲဌာန၏ ရှေ့မှာပင် ရပ်ထားခဲ့ ကြလေသည်။

*

နေ့ခင်း ၂ နာရီလောက်တွင် ထင်းရှူးမြိုင်သို့ သူတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ယခုအထိတော့ ခင်မောင်ရင်၏ လမ်းပြမှုနှင့် ခြံအနေအထားသည် မှန်ကန်လျက်ရှိ၏။ ထင်းရှူးပင်များ၏ ညီညာလှပမှုကို နေရောင်ခြည်တွင် ပို၍ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့ကားနှစ်စီးသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်သည်။ ရဲအုပ်က ရဲသားလေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်ကို အိမ်ရှေ့တွင်တစ်ယောက်၊ နောက်ဖေးတွင်တစ်ယောက် ကင်းချထားလိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကို သူတို့နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ယမန်နေ့ညက သူ့ကားရပ်ထားသည့်နေရာကိုပြပြီးနောက် လူခေါ်လျှပ်စစ်ခလုတ်ဖြူဖြူကလေးကို လက်မရွံ့ မင်းခေါင် နှိပ်သည့်အတိုင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း သုံးကြိမ်နှိပ်လိုက်သည်။ တော်တော်နှင့် အဖြေထွက်မလာ။ အိမ်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိသလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“သူတို့ ထွက်ပြေးကြပြီထင်တယ်”

ခင်မောင်ရင်က စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခလုတ်ဖြူဖြူကို ထပ်မံ၍ သုံးကြိမ်နှိပ်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ဆိုင်း

လျက်ရှိလေသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ခင်မောင်ရင်၏ ပြောဆိုချက်သည် မှန်ကန်နေပြီဟု အားလုံး၏ မျက်နှာက ထောက်ခံလျက်ရှိကြ၏။ ရဲသားများသည် သေနတ်ကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားလိုက်ကြ၏။ ခင်မောင်ရင်၏မိခင် ဒေါ်ရင်ရင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်သည့်အလား သူ့လက်မောင်းများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် အထဲမှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကြားရသည်။ ရဲအုပ်က သူ၏ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးမှထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူသည် သတိရှိသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထဲမှ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်းတံခါးရွက်ကြီးနှစ်ခုသည် ကွဲပွင့်သွားသည်။ ယမန်နေ့ညက အစေခံမကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူမကို တွေ့ရ၍ ခင်မောင်ရင်က အားတက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမက သူ့အား မှတ်မိသည့်အမူအရာ လုံးဝမပြုချေ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း အမူအရာများလည်း မရှိချေ။ ၎င်းပြင် ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ မျက်နှာထားတင်းမာခြင်းမရှိဘဲ သူတို့အား မြင်တွေ့ရသောအခါတွင် ကျိုးနွံသောအမူအရာနှင့် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြို၏။

“ဘာကိစ္စရှိကြလို့ပါလဲရှင်”

သူမ၏အသံက အပြစ်ကင်းစင်လှသည်။ နည်းနည်းမျှ မတုန်လှုပ်ချေ။ ခင်မောင်ရင်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အား သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက်...

“ကျွန်မ မမှတ်မိတာကို တောင်းပန်တယ်ရှင်။ အရင်က သခင်ကြီးဆီကို ဒါမှမဟုတ် ထင်းရှူးမြိုင်ကို ရောက်ဖူးပါသလားရှင်”

“အရင်က မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ရောက်ဖူးတာ။ ဘယ်မလဲ သခင်ကြီးတွေ၊ သခင်ကလေးတွေ”

ခင်မောင်ရင်က ယင်းသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မိန်းမကြီးအား တွန်းဖယ်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သွား၏။ အားလုံးသည် နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြ၏။ အမျိုးသမီးကြီးကမူ ဘာမျှနားမလည်သည့်အမူအရာဖြင့် သူတို့အား ကြောင်စီစီကြည့်နေ၏။

ခင်မောင်ရင်သည် အဝင်ခန်း၏အလယ်တွင် ရပ်လိုက်၏။ အခြားသူများလည်း သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ရပ်ကြ၏။ ထိုအချိန်အထိ ဦးခမ်းလုံတို့၏ အရိပ်အခြည်ကို မတွေ့ရသေးချေ။ မည်သည့်နေရာကမျှ သေနတ်သံ ထွက်ပေါ်မလာသေးချေ။

“မနေ့ညက အဲဒီမိန်းမကြီး တံခါးပြန်ပိတ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ကို ဒီနားမှာပဲ ရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲထားပြီး သူတို့ အားလုံး အပေါ်ကိုလာဖို့ မှာထားကြောင်းပြောတယ်” ခင်မောင်ရင်က သူ့ရှေ့တည့် တည့်မှ အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို နာရီဝက်ကျော်ကျော် တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ နောက်မှ မင်းခေါင်က ကားတစ်စီးနဲ့ အပြင်ထွက်သွားပြီး ဦးခမ်းလုံ နဲ့ သူ့လူတွေက ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ကျောက်ဘီလူးအနေနဲ့ ဆက်ဆံကြတော့တာ ပဲ။ ကျွန်တော်က ကျောက်ဘီလူးမဟုတ်ကြောင်းငြင်းတော့ ကျော်ထွန်းရဲ့ ကရာတေး လက်ဝါးစောင်းဒဏ် နှစ်ချက်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ မထူးဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျောက် ဘီလူးအဖြစ်နဲ့ပဲ ရေလိုက်ငါးလိုက် ဆက်ဆံတော့ ဘိန်းနဲ့ ရွှေချောင်းတွေ ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ အရက်တွေ အတင်း လောင်းချတယ်။ မနက်ကျတော့...”

“ကျွန်တော်တို့ သိပါပြီ၊ ကဲ... ခင်ဗျားပြောတာတွေ မှန် မမှန် သက်သေ အထောက်အထားသာ ပြပါ”

ရဲအုပ်က ဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒီအခန်း သော့ဖွင့်ပေးပါ”

ခင်မောင်ရင်က အစေခံမကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဝက်ကြီးတစ်ကောင် နှင့်တူသော အမျိုးသမီး ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးမှာ ခဏမျှ ကြောင်အမ်းနေပြီးနောက်...

“အဲဒီအခန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ သော့ခတ်မထားပါဘူးရှင်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါတွင် ခင်မောင်ရင်သည် ဒေါပွသွားကာ ရှေ့သို့ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် လျှောက်သွားပြီး ကြေးဝါဘုကလေးကို တအားဆောင့်ဆွဲလိုက် သည်။ တံခါးက လျှောခနဲပွင့်လိုက်လာ၍ သူပင် လဲမတတ်ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူက အခန်းထဲသို့ ရောက်လိုဇောကြီးနေပြီး ရှေ့မှ အလောတကြီးဝင်သွားရင်း...

“ကဲ... လာကြ၊ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မှန် မမှန် တွေ့ရမယ်။ ကျွန်တော် တို့ ဟောဒီကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ထိုင်ကြတယ်”

သို့ရာတွင် အလုံခန်း၏အလယ်တွင် မည်သည့်ကုလားထိုင်မျှ မရှိတော့ချေ။ သူ၏ မိခင်နှင့်အဒေါ် အပါအဝင် ရဲအဖွဲ့ဝင်များက သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေကြ

သည်။ သူက အခန်း၏အလယ်တွင် ရပ်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်၍ တံခါးပေါက် လက်ဝဲဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

“ဟောဟိုဟာ အရက်စင်၊ ဟောဟိုမှာ ဘီယာပုလင်းတွေ ထားတဲ့ ရေခဲသေတ္တာ”

သို့ရာတွင် သူ ညွှန်ပြသောနေရာကို ကြည့်မိသူများသည် ခေါင်းအတော်ခြောက်သွားကြ၏။ သူက အရက်စင်ဟုဆိုသည့်အရာသည် စာအုပ်စင်ဖြစ်နေ၏။ သူက ရေခဲသေတ္တာဟုဆိုသည့် အရာသည် စာရေးစားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်မလဲဟဲ့ လူလေးရဲ့။ နင့်ဥစ္စာက ဘယ်မှာ အရက်စင်နဲ့ ရေခဲသေတ္တာ ရမှာလဲ။ စာအုပ်စင်နဲ့ စာရေးစားပွဲပဲ”

သူ့မိခင်က ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ရင်ကမူ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကော်ဇောပေါ် လေးဖက်ထောက်၍ သူတို့ခြေထောက်များကြားတွင် တွန်းဖယ်တိုးဝှေ့ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေ၏။ ကော်ဇောပေါ်တွင် မည်သည့်မီးလောင်ကွက်၊ မည်သည့်အစွန်းအထင်း၊ မည်သည့်စားခြစ်ရာမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ သူက ဒေါနှင့်မောနှင့် ထလိုက်ရာ သူ့နားရွက်တွင် သူ့အဒေါ်၏ လုံချည်စ ငြိပါသွားပြီး အဘွားကြီးမှာ မနည်းဆွဲယူ ဖုံးဖိထားလိုက်ရ၏။ ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးကမူ ခင်မောင်ရင်၏ အပြုအမူများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

“အင်းပေါ့... အခု ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ သူတို့ ညတွင်းချင်း ပြင်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေကိုဖယ်ပြီး ကော်ဇောတစ်ချပ်အသစ်ခင်း၊ အရက်ပုလင်းတွေနေရာမှာ စာအုပ်တွေထား၊ ရေခဲသေတ္တာနေရာမှာ စာရေးစားပွဲချ၊ ဒါ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ အလွယ်ကလေးပဲ။ တစ်နာရီလောက်လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့မယုံရင် ဒီအိမ်ထဲမှာ လျှောက်ရှာကြည့်ပါလား။ မနေ့ညက သူတို့အသုံးပြုတဲ့ ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ကော်ဇောကို တွေ့ရမယ်။ အရက်ပုလင်းတွေကိုလည်း တွေ့ရမယ်။”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက အင်မတန်စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်ပြီး...

“တော်လောက်ပြီ ကိုခင်မောင်ရင်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းသာ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လုပ်နေရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့

အခု ဒီအိမ်ကိုလာတာ ဝရမ်းနဲ့လာရှာတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးခမ်းလုံနဲ့တွေ့ပြီး ခင်ဗျားပြော တဲ့ အချက်တွေ မှန် မမှန် အကဲခတ်ဖို့ပဲ။ ခင်ဗျား အခုလောက်လုပ်တာပဲ လွန်လှပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ခင်မောင်ရင်မှာ အကြံရကျပ်သွားပြီး ခေါင်းကို ကုတ်လိုက် ၏။ ထို့နောက် အစေခံမကြီးဆီသို့ စားတော့မလို၊ ဝါးတော့မလို လျှောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမကြီး၏ မျက်လုံးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် တုံ့သွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့် ကြောင်မျက်လုံးနှင့် တူလှ၏။ သူက အား တင်းကာ...

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဘုမ”

“ဒီမယ် ဒေါ်ဘုမ... ဦးခမ်းလုံတို့ ဘယ်မလဲ”

“သခင်ကြီးတို့ ဒီမှာမနေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ရှမ်းပြည်နယ်ကို အလုပ် ကိစ္စနဲ့ ပြောင်းရကတည်းကပါပဲ”

“ဘာ... ဦးခမ်းလုံ အခု ရန်ကုန်မှာမရှိဘူးလား”

ခင်မောင်ရင်က ချွေးများပြန်လျက် မေးလိုက်၏။

“အခု ရန်ကုန်မှာ ရှိတော့ရှိပါတယ်။ ပြည်နယ်အရာရှိကြီးများ ဆွေးနွေးပွဲ တက်နေပါတယ်။ ဒီမှာတော့ မနေပါဘူး။ အစိုးရက နေရာချထားပေးတဲ့ ‘အင်းလျား မြိုင်’ ဟိုတယ်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကတော့ သူ ဒီကိုလာတယ်မဟုတ်လား”

“သူ အခုတစ်လောမှာ ထင်းရှူးမြိုင်ကို တစ်ခါမှ မလာသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မနေ့ညက ဒီကို ဘယ်သူတွေလာကြသလဲ”

ခင်မောင်ရင်က မေးခွန်းကို တရစပ်ထုတ်နေ၏။

“မနေ့ညက ဒီကို ဘယ်သူမှ မလာကြပါဘူးရှင်”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည့်အနေဖြင့် ခင်မောင်ရင်၏ပခုံးပေါ် သို့ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်က ကိုတင်ထွေး၏ လက် ကို ပုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမယ် ဒေါ်ဘုမ မှန်မှန်ပြောပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူးဆိုတာ စောစောက တစ်ခါပြောပြီးပါပြီရှင်”

“မနေ့ညက ကျွန်တော့်ကို မင်းခေါင်တို့လူစုက ဒီကိုခေါ်လာတာလေ”

“မနေ့ညက ဒီကို ဘယ်သူမှမလာပါဘူး”

“ဒီမယ် ကိုခင်မောင်ရင်... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြစို့။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ အခုထက်ထိ အမူးမပြေသေးဘူး”

“ကျွန်တော် မမူးတော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား မမူးရင် ရူးနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို စော်ကားတာပဲ”

“စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ ဆုပ်ဆုပ် မိမိ မရှိဘူး။ ကြာရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရူးဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဦးခမ်းလုံ ဆိုတာကလည်း ပြည်နယ်အရာရှိကြီးတစ်ဦးဆိုတော့ အခုလို အခြေမရှိ အမြစ်မရှိ လျှောက်လုပ်နေရင် ဒုက္ခတွေ့ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ လာပါ ပြန်ကြပါစို့။ ညက ငါ့သား သိပ်မူးနေ တော့ ဘာမှ မမှတ်မိဘဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိထင်ရာတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါမဟုတ်ဘူး”

ခင်မောင်ရင်က မိခင်ဖြစ်သူအား ပြန်အော်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ခင်မောင်ရင်၏မိခင်နှင့် ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက ဒေါ်ဘုမကို တောင်းပန်၍ အားနာစကား ပြောခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်ကြ၍ အားလုံး ကားပေါ်သို့ တက်မိကြ သည့်တိုင် ခင်မောင်ရင်သည် ဘဲလ်အဲယား၏ရှေ့ခန်းသို့ မတက်သေးဘဲ ဂျစ်ကားဆီ သို့ လျှောက်သွားပြီး ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးအား...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဦး။ အခု ကျွန်တော် ပြော ခဲ့တာတွေနဲ့ လက်တွေ့နဲ့က အားလုံး တခြားစီ၊ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာတစ်ခုတော့ ရှိသေး တယ်။ အဲဒါကတော့ မနေ့က ရေဇလာက အဖြစ်အပျက်ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မင်းခေါင် တို့လူစုက သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ဖမ်းသွားတာကို တွေ့လိုက်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေတစ် ယောက်ရှိတယ်။ သူကတော့ ရေဇလာက ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆူလတန် ပဲ။ ဆူလတန်ဟာ မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး၊ သူကိုယ်တိုင် မင်းခေါင်ရဲ့ သေနတ်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတဲ့လူဖြစ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ စုံစမ်းကြည့် စေချင်သေးတယ်။ ဥပမာ... သူဟာ အခုလောက်ဆိုရင် သေချင်သေနေလိမ့်မယ်။”

ဒါမှမဟုတ်...”

ခင်မောင်ရင်က ဆက်မပြောဘဲ ရဲအုပ်ကိုတင်ထွေး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ ရဲအုပ်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သူက ခင်မောင်ရင်၏ စကားများကို အယုံအကြည်ရှိလှပုံမပေါ်တော့။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး လိုက်လျောသည့် အနေမျိုးဖြင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးမယ်။ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောသလိုသာ ဆူလတန်ဆိုတဲ့ ဘွိုင်တစ်ယောက်ဟာ မနေ့ညက သေနတ်နဲ့ တကယ်အရိုက်ခံရရိုးမှန်ရင် သက်ဆိုင်ရာရဲဌာနမှာ ဆူလတန်ကိုယ်တိုင် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အစား ရေဇလာဟိုတယ်က တာဝန်ခံတစ်ဦးဦးက တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတာ ရှိရမယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီရဲဌာနကို သွားကြရအောင်”

ခင်မောင်ရင်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“လူကိုယ်တိုင် သွားနေကြဖို့ မလိုပါဘူး။ တယ်လီဖုန်း ဆက်မေးလိုက်ရင် ရတာပဲ”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဒေါ်ဘုမအား တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ရမလားဟု မေးလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သဖြင့် ရဲအုပ်သည် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ဘုမက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တယ်လီဖုန်းရှိရာ သို့ ခေါ်သွားသည်။ ခင်မောင်ရင်၏ ရင်များ ခုန်နေပြီး စိတ်များလှုပ်ရှားနေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အမူးပြေသွားပြီဟု ကောင်းစွာမှတ်ယူထား၏။ ယမန်နေ့ညပိုင်းမှစ၍ ယခုအထိ သူ့ဗိုက်ထဲသို့ ဘာအစာမျှ မထည့်ရသေးသဖြင့် အနည်းငယ် ရင်တုန်နေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်စောနေ၍ ဆာလောင်မှု၊ မောပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် မနေ့ညက အရိုက်အနှက် ခံခဲ့ရမှုများကို မေ့လျော့လျက်ရှိ၏။

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကမာရွတ်ရဲဌာနနှင့် အဆက်အသွယ်ရရှိ၏။ ရေဇလာဟိုတယ်သည် ကမာရွတ်အပိုင်တွင်ရှိ၏။ ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက သက်ဆိုင်ရာ ရဲစာရေးအား လွန်ခဲ့သည့် ၂၄ နာရီအတွင်းတွင် ရိုက်မှုနှင့် တိုင်တန်းသည့်အမှု ဘယ်နှမူရှိသနည်း။ ရေဇလာဟိုတယ်မှသော်လည်းကောင်း၊ ဆူလတန်ဟူသော ကုလားတစ်ယောက်ကသော်လည်းကောင်း တိုင်တန်းခြင်း ရှိ မရှိ စုံစမ်းလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှအဖြေသည် ခင်မောင်ရင်အတွက် စိတ်ပျက်စရာဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့

သော ၂၄ နာရီအတွင်း ရိုက်မှုဖြင့် တိုင်တန်းသည့်အမှုသုံးမှုရှိသော်လည်း ရေဇလာ ဟိုတယ်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆူလတန်ဟူသည့် ကုလားတစ်ယောက်နှင့်သော် လည်းကောင်း မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဟု ဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင် သည် အလျှော့ပေးလိုစိတ်မရှိသေးဘဲ ဆက်လက်၍ စောဒကတက်ပြန်လေ၏။

“ဒီလိုတော့ရှိတယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုဆိုတာဟာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည် နေတာမဟုတ်လား။ သူတို့ဟိုတယ်မှာ ရိုက်လား၊ နှက်လား၊ လုပ်တာကို လူတွေ မသိအောင်လို့ ရဲဌာနမတိုင်ဘဲနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရဲဌာနတိုင်ရင် သတင်းစာထဲ ပါလာမယ် မဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်စေချင်သေးလဲ ကိုခင်မောင်ရင်”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ရေဇလာဟိုတယ်ကို မေးကြည့်စေချင်တယ်။ ဆူလတန်ရဲ့အကြောင်း သူတို့ ဘာသိသလဲဆိုတာပေါ့”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးသည် ဘာမျှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်တွင် ရေဇလာဟိုတယ်၏နံပါတ်ကို ရှာဖွေနေ၏။ တွေ့ရှိသောအခါတွင် ချက်ချင်းပင် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်လေ၏။ ရေဇလာမှရရှိသော အဖြေမှာလည်း ခင်မောင်ရင်အဖို့ အားလျော့စရာပင်။ ဟိုတယ် လက်ထောက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ပြော ဆိုချက်အရဆိုလျှင် ဆူလတန်သည် ညအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ညနေ ၄ နာရီ မှ ည ၁၂ နာရီအထိ အလုပ်ဆင်းရသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ညကလည်း ဆူလတန် သည် သူ့အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ပြီး ည ၁၂ နာရီအချိန်တွင် ဟိုတယ်မှ ပြန်သွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက ဟိုတယ်မှရရှိသောအဖြေကို ခင်မောင်ရင်အား ရှင်းပြ လိုက်ပြီးနောက် စခန်းသိမ်းပြီးဟူသောသဘောနှင့် ရှေ့မှလျှောက်သွားသော်လည်း ခင်မောင်ရင်သည် လိုက်မသွားဘဲ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စောစောက ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေး လှည့်သွားသော ဂဏန်းကွက်များကို ကိုင်လှည့်နေ ၏။ ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက သုံးလှမ်းကွာလောက်တွင် ရပ်စောင့်နေရပြန်၏။ ခင်မောင် ရင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သောအခါတွင်...

“ဘယ်ကိုဆက်တာလဲ”

ကိုတင်ထွေးက မေးလိုက်၏။

“ရေဇလာကို”

“ဘာမေးတာလဲ”

“ဆူလတန်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ခင်မောင်ရင်က ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေသေးဘဲ ကိုတင်ထွေးထံမှ စီးကရက် တစ်လိပ် တောင်းယူသောက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုပဲကူညီပါ။ ဆူလတန်ဆီကို ကျွန်တော် တို့ လိုက်သွားချင်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး မေးကြည့်ချင်တယ်။ သူကတော့ အမှန်ကို ပြောမှာပါပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တံတားလေးမှာပဲ သွား နေရုံပဲရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေဟာ ကျွန်တော် မူးလို့ ရူးလို့ ရခဲ့တာလို့ပြောနိုင်ပေမဲ့ ဆူလတန်ရဲ့ခေါင်းက ဒဏ်ရာကိုတော့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် က ချော်လဲတာပါလို့ ပြောမှပဲဖြစ်တော့မယ်။ သူ အဲဒီလိုပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာတွေ့ပြီး မနေ့ညက အကြောင်းတွေကို မေးကြည့်ချင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကဲ ကိုခင်မောင်ရင်... ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် သွားကြည့်ဦးပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အကျိုးထူးရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဆူလတန်ရဲ့ခေါင်းမှာ ဘာဒဏ်ရာမှလည်း ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကုလားဟာ မနေ့ညကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ချော်လဲမယ့် ကုလားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သွားချင်ရင် သွားကြတာ ပေါ့။ သူ့အိမ်က ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“တောင်ဥက္ကလာ”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသောအခါတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများ၏ မျက်နှာများက သိရှိလိုစိတ်များ ပြင်းပြနေကြသော်လည်း မည်သူကမျှ ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကားပေါ်သို့ရောက်မှ ခင်မောင်ရင်က ကားမောင်း သူ ဦးကြီးရှင်အား သွားမည့်နေရာကို ပြောလိုက်သည်။

“တောင်ဥက္ကလာ၊ ၁၆ ရပ်ကွက်၊ ဇောတိကလမ်း”

နောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားကြသည်။

“ဘယ်ကို သွားကြဦးမှာလဲ သားရဲ့”

“ဟိုကျတော့ တွေ့မှာပေါ့”

ခင်မောင်ရင်က နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့် မိခင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူတို့မှာလည်း ဘာမျှ ဆက်၍ မမေးကြတော့ဘဲ စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်နှာများဖြင့် လိုက်ပါသွားကြ၏။ သို့ရာတွင် ကားနှစ်စီးပေါ်မှ လူများသည်လည်းကောင်း၊ ကာယကံရှင် ခင်မောင်ရင် သည်လည်းကောင်း ပုဏ္ဏရိက်ပင်များကို ကတ်ကြေးဖြင့်ဖြတ်ရင်း သူတို့၏ အရိပ် အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသော မင်းခေါင်ကို လုံးဝသတိမပြုမိခဲ့ကြပါချေ။

ခင်မောင်ရင်သည် အတော်ကြီးပင် မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိ၏။ ယမန်နေ့ ညဦး ပိုင်း၌ လှမိုးညိုနှင့် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်များလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီမသိ။ ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုဘိုကြီးနှင့် ကိုပေါ်နှောင်း စသော သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်များသည် လည်း သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မလာနိုင်ကြတော့။

သူ့အား ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြသည်များမှာ ကျောက်ဘီလူး၊ ဦးခမ်းလုံနှင့် မင်းခေါင် တို့ လူစုသာလျှင်ဖြစ်၏။ ဦးခမ်းလုံနှင့် သူ့အပေါင်းပါများကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သော်လည်း ကျောက်ဘီလူးဆိုသည်ကား ဘယ်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါပေ နည်း။ သူနှင့် လူချင်းတူသလော၊ သို့မဟုတ် သူ့အား ခင်မောင်ရင်မှန်းသိလျက်နှင့် ကျောက်ဘီလူးဆိုသော လျှို့ဝှက်လူတစ်ယောက်ဟု အထင်မှားနေကြသလော။

ယခုအထိ သူသိသမျှဆိုလျှင် ဦးခမ်းလုံနှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့သည် တစ်ချိန် က ဒုစရိုက်မှုများကို အတူပြုလုပ်နေကြသူများဖြစ်၏။ ပုံစံမှာ ဦးခမ်းလုံတို့က ရှမ်း ပြည်နယ်မှ ဘိန်းနှင့် ရွှေချောင်းများကို ပို့ပေးနေပြီး ကျောက်ဘီလူးက ရန်ကုန်မှနေ၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသူဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ ကျောက်ဘီလူးသည် ဦးခမ်းလုံတို့အား ပေးရန်ရှိသည်များကို မပေးဘဲနေသဖြင့် ဦးခမ်းလုံတို့က ယခုကဲ့သို့ သူ့အား ကျောက်ဘီလူးအဖြစ် မှားယွင်းဖမ်းဆီးပြီး ခြေရာဖျောက် ကိစ္စတုံး စီရင်ကြ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဒေါ်ဘုမ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဦးခမ်းလုံသည် သာမန်လူ တစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ ပြည်နယ်အထက်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျောက်ဘီလူး ဆိုသူကိုလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘဲနှင့် ရဲအဖွဲ့က ဦးခမ်းလုံအား သူ့စွပ်စွဲ ချက်များအတိုင်း အရေးယူရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ပြင် သူ၏ပြောပြ ချက်များမှာလည်း လက်တွေ့ လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါတွင် မှန်ကန်ခြင်းမရှိသဖြင့်

သူသာ အရူးဖြစ်ရတော့၏။ သူ မူး၍ရူး၍ တွေ့ကရာတွေ စွပ်စွဲနေခြင်းဟု အဖြေ ထွက်နေတော့၏။

ဦးခမ်းလုံတို့လူစုကလည်း ပိပိရီရီနှင့် ညကကိစ္စများကို အားလုံး အစပျောက် ပစ်လိုက်ကြပြီဖြစ်၏။ အကယ်၍ ရဲအဖွဲ့က ဦးခမ်းလုံတို့၏ တပည့်များဖြစ်သော လက်မရွဲ့ မင်းခေါင်၊ ဓားထွန်းစိန်နှင့် လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်းတို့ကို တစ်နည်း နည်းနှင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့လျှင်လည်း သူတို့သည် ကြေးစားလူမိုက်များ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ဦးခမ်းလုံနှင့် ကျောက်ဘီလူးတို့အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်မျှ ထုတ်ဖော် အစစ်ခံကြမည် မဟုတ်ပါပေ။

ယမန်နေ့ညက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အန္တရာယ်ဆိုးများသည် အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံမည့်သူမှာ ဆူလတန် တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ဆူလတန်မှ မကယ်ခဲ့လျှင် သူသည် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ရောက်ဖို့သာရှိတော့၏။

သူတို့ကို တင်ဆောင်လာသော ကားနှစ်စီးသည် တောင်ဥက္ကလာပ ၁၆ ရပ် ကွက်အတွင်း၌ နှစ်ပတ်မျှပတ်မိသောအခါတွင် တစ်ခုသော မြေနီလမ်းကလေးပေါ်၌ ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဆူလတန်သည် ဟိုတယ်အလုပ်သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏အိမ်က သူ့အရပ်နှင့်သူတော့ တခမ်းတနားပင်ဖြစ်၏။ ပျဉ်ကာသွပ်မိုးအိမ်ဖြစ် ၏။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နှင့်ဖြစ်၏။ ပန်းပင်ငယ် များ ဝေဝေဆာဆာနှင့်ဖြစ်၏။ အိမ်ထဲတွင် သုံးထပ်သားဖြင့် အခန်းဖွဲ့၍ ဖယောင်း ပုဆိုး ခင်းထားသည်။ လျှပ်စစ်မီးသွယ်တန်း၍ ရေဒီယိုတစ်လုံးမှ ကုလားသီချင်းသံ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့နေသည်။ ဤကား ဟိုတယ်များမှ ဘွိုင်တို့သည် အမြင်အားဖြင့် နုပ်သည် ထင်ရသော်လည်း ငွေကြေးအင်မတန်ရသူများတည်း။ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် သူတို့ရရှိ သော ဘောက်ဆူးသည် သူတို့ အိမ်သုံးစရိတ်၏ သုံးလေးဆတည်း။ ထို့ပြင် ကုလား များသည် ငွေတိုးချေးသူများလည်း ဖြစ်တတ်ကြ၏။ သို့ဖြင့် ရေဇလာတွင် လူတကာ ကို ဆလံသနေသော ဆူလတန်သည် သူတို့လမ်းထဲတွင်တော့ ငွေရှင်ကြေးရှင်တစ်ဦး တည်း။

သူတို့သည် ဆူလတန်ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရှိကြသည်။ သူသည် ခင်မောင် ရင်နှင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့မြင်သောအခါတွင် ပျာပျာသလဲ ခရီးဦး ကြိုဆိုလေသည်။ သူ၏ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ အသားနက်နက်တွင် ပတ်တီးစဖြူဖြူ

သည် ထင်းနေသည်။ ပတ်တီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်ရင်သည် အထူးပင် အားတက်သွားသည်။ သူ့ဘက်မှ သက်သေတစ်ဦးရပေပြီ။ ဆူလတန်သည် ချော်လဲ၍ရသော ဒဏ်ရာပါဟု မိုက်မဲစွာ မပြောတန်ကောင်းပါပေ။

“ဆရာ ဦးခင်မောင်ရင်လား၊ ကြွပါ ကြွပါ။ အားလုံး အိမ်ပေါ်ကို ကြွကြွပါ”

သူက မြန်မာစကားကို ပီသစွာလည်း ပြောနိုင်၏။ ခင်မောင်ရင်က ယခုမှ သူ့အလှည့်ဟူသောသဘောနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အားရပါးရ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဆူလတန်ရေ... မင်းခေါင်းကဒဏ်ရာ ဘာဖြစ်လို့ရတယ်ဆိုတာကို ဟောဒီက ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွာ”

သူတစ်ယောက်မှအပ ကျန်သူများသည် မထိုင်ကြဘဲ မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် ရှိနေကြ၏။ ဆူလတန်ကိုတစ်လှည့်၊ ခင်မောင်ရင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြ၏။ ဆူလတန်သည် သူ့ခေါင်းမှ ပတ်တီးကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဆရာတို့ ဒီကိစ္စအတွက် ဒီလိုလိုက်လာကြတာလား”

“အေးပေါ့ကွ၊ မင်းခေါင်းကို ဘယ်သူက ဘာနဲ့ရိုက်ချလိုက်တယ်ဆိုတာကို မြန်မြန်ပြောလိုက်စမ်းကွာ။ ဒါမှ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဆရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်”

“အရေးထဲမှာ မင်းက ဘာများ မေးချင်နေရသေးသလဲ”

“ဪ... ဆရာ ကောင်းကောင်း အမူးပြေသွားပလားလို့ပါ”

“ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်ကွ”

ခင်မောင်ရင်က ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။

“ဟော ဆရာ ဒေါသဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဆရာကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“အောင်မာ... မင်းက ငါ့ကို ဘာပြုလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ ငါ အခုလိုချင်တာက မင်းခေါင်းကို ဘယ်သူရိုက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ကို အမြန်ဆုံးပြောပြလိုက်ဖို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အရိုက်ခံရတဲ့လူကတောင် ပုလိပ်ကို မပြောဘဲနဲ့ ဆရာက ဘာပြုလို့ ပုလိပ်ကို ပြောချင်ရတာလဲ”

“ဟာ... ဒီကောင် လျှာရှည်လိုက်တာ။ မင်းခေါင်းကို ဘယ်သူရိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောမှ ငါ့အဖို့ အကျိုးထူးမှာကွ။ ငါ့ကို ကယ်မယ့်လူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ခင်မောင်ရင်က စိတ်မရှည်သည့်အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ရဲအုပ်
ကိုတင်ထွေးက ဝင်၍...

“ဟုတ်တယ် ဆူလတန်၊ မင်းခေါင်းကို ဘယ်သူရိုက်တယ်ဆိုတာ မှန်မှန်
ပြောစမ်း”

ဤအခါတွင် ဆူလတန်သည် ရဲအုပ်နှင့် ဒေါ်ရင်ရင်တို့ဘက်လှည့်၍...

“မနေ့ညက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်သွားတာ ဒီဆရာ ဦးခင်မောင်ရင်ပဲပေါ့
ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ သိပ်မူးနေလို့ ဖြစ်ရတာပါ”

“ဘာပြောတယ်ကွ ဆူလတန်၊ မင်းကို ငါကရိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ ပုလိပ်
ကို တိုင်ဖို့မပြောနဲ့၊ မန်နေဂျာကိုတောင် မပြောပါဘူး။ အခုမှ ဆရာတို့က အတင်း
ပြောခိုင်းလို့ ပြောရတာပါ။ ဆရာ့အတွက် အကျိုးထူးမယ်ဆိုလို့ ပြောရတာပါ”

ခင်မောင်ရင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အရုပ်
ကြီးပြတ် ကျသွားသည်။ မိခင်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူက အနီးသို့ပြေးသွားပြီး ဒူးထောက်
၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ခင်မောင်ရင်က အားယူ၍...

“နေစမ်းပါဦး ဆူလတန်၊ ငါက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်ရမှာလဲ။ တကယ်
တော့ မင်းကို ဟိုကောင်က သေနတ်ဒင်နဲ့ ရိုက်သွားတာမဟုတ်လား”

“ဘယ်က ဟိုကောင်လဲဆရာ။ မနေ့ညက ဆရာတစ်ယောက်တည်း လာပြီး
သိပ်မူးနေလို့ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်ဖို့ပြောတော့ ဆရာက ‘ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါသောက်
တာ ဘာပြုလဲ’ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုလင်းခွဲနဲ့ ရိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ဆရာ့ကို ကားပေါ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဆရာ မမှတ်မိဘူးလား”

“ညာတာ၊ ဒီကောင်ညာတာ။ ဦးခမ်းလုံတို့က လာဘ်ထိုးထားလို့ သူ ညာတာ”

ခင်မောင်ရင်က အရူးလို စွတ်၍အော်ဟစ်နေတော့၏။

“ဟဲ့...သား၊ တိုးတိုးပြောပါ။ ဘယ်နှယ် သူများအိမ်ပေါ်လာပြီး ဆူနေရတာလဲ”

ဤတွင် ဆူလတန်က...

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ သူ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကတော့ သူ သိပ်မူးနေတယ်။ ဟိုမှာ သောက်
ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ပုလင်းတွေအများကြီးမှာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်တင်ခိုင်းသေး
တယ်”

“ဟေ့ကောင် တော်၊ ငါ ထိုးမိလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်ရင်က ရှေ့တိုးသွားရာ ဒေါ်ရင်ရင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့က ဆွဲထားရ၏။ ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက ခင်မောင်ရင်နှင့် ဆူလတန်၏အကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကိုခင်မောင်ရင်... ခင်ဗျားဟာတွေ ဘာတစ်ခုမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးခမ်းလုံ အိမ် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရှာခဲ့ရာမှာလည်း ခင်ဗျားပြောတာတွေ တစ်ခုမှမတွေ့ရဘူး။ အဲဒါ ဒေါ်ဘုမက သူ့သခင်ပြောရင် ဘာဖြစ်လာဦးမယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မင်းကြီးက ဆူမှာတော့ သေချာတယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲ နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ တရားမကြောင်းမို့ အရေးမကြီးဘူးထား၊ အခု ဆူလတန်ရဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ခင်ဗျားပြော တော့ သူ့ကို လူတစ်ယောက်က သေနတ်ဒင်နဲ့ ရိုက်တာတဲ့။ သူကပြောတော့၊ သူက ဆိုတာက ကာယကံရှင်နော်။ ခင်ဗျားက အရက်မူးပြီးရိုက်တာတဲ့။ သူပြောတာက မှန်ဖို့များနေတယ်။ ခင်ဗျား အရက်မူးပြီး ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်ရမ်းနေတာကို ရန်ကုန် တစ်မြို့လုံးက သက်သေခံမှာကိုး။ ကဲ... ဒီတော့ ခင်ဗျားအဖို့ အကောင်းဆုံးကတော့ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပျောက်သွား ပါလိမ့်မယ်။ ဒါတောင် ဆူလတန်က ဘာမှမတိုင်လို့နော်။ သူကသာ တိုင်ချက်ဖွင့် ရင် ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို အခုချက်ချင်း ဖမ်းကြဖို့ပဲ”

“အောင်မယ်လေး... မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်”

ဒေါ်ရင်ရင်က ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေး၏ ဖမ်းစကားကြောင့် မျက်ဆန်သလဲ ဝင် ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ အမား၊ ကျွန်တော် မတိုင်ပါဘူး။ ဆရာ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ခင်မောင်ရင်က ဘာမျှမပြောတော့။ သူသည် ကောင်းကောင်းခံနေရပြီဖြစ်၏။ သူက မပိုင်ဘဲနှင့်သွားလုပ်လျှင် သူပဲခံရမည်။ မနေ့ညက မင်းခေါင်တစ်ယောက် တည်း ကားနှင့်ထွက်သွားခြင်းမှာ ဤသတ္တဝါ ဆူလတန်၏ကိစ္စကို သွား၍ဖြေရှင်း ခြင်းပင်ဖြစ်ပေမည်။

သို့ဖြင့် သူသည် မိခင်နှင့် အဒေါ်ကြားမှပင် ထိုင်းမှိုင်းလေးကန်စွာနှင့် ကား ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူ့စိတ်ထဲတွင် မျိုသိပ်မထားနိုင် သည့် ပြဿနာတစ်ခုကို ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဦးခမ်းလုံနဲ့ တိုက်ရိုက်သွားတွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား။
အင်းလျားမြိုင်ဟိုတယ်မှာ သူရှိမှာပဲ”

“အောင်မယ်လေးလေး... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလုပ်ပြုတ်
ပြီး စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို ရောက်ကုန်ကြပါ့မယ်”

ရဲအုပ်ကိုတင်ထွေးက ကြောက်အားလန့်အား တောင်းပန်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီး
များဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကဲ... ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြန်ကြပေတော့။ သူ့ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့လက် အပ်လိုက်ပြီ။
ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ ဒါထက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေဖြစ်လာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တာဝန်
ရှိသလို ဘယ်သူ့ကိုမဆို အရေးယူရပါလိမ့်မယ်”

ရဲအုပ် ကိုတင်ထွေးက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကား
ကို အရင်မောင်းထွက်သွားသည်။

*

ခင်မောင်ရင်တို့မိသားစု အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ညနေ ၃ နာရီခွဲပြီး နေပြီဖြစ်၏။ ခင်မောင်ရင်သည် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာသော်လည်း ဘာမျှ တိကျ သည့်အဖြေတစ်ခုမှ မရရှိသဖြင့် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ရေအရင်တန်းချိုးသည်။ သည်တော့မှ သူသည် အတော်ကလေး လန်းဆန်းသွားသည်။ ထို့နောက် ကြက်ဥ ကြော်နှစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပါသည်။ ဤအခါတွင် သူက အတော်ကလေး အားရှိသွားသည်။ ယမန်နေ့ ညစာနှင့် ယနေ့ နံနက်စာတို့ကို မစားရသေးသော်လည်း သူက ထမင်းစားချင်စိတ်တော့ မရှိပါ။ ဗိုက်ထဲသို့ ကော်ဖီ ပူပူ ဆင်းသွားသောအခါတွင် သူသည် စီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ကြည့်မိသည်။ သူသည် အဆောက်အဦပုံစံတစ်ခု ရေးဆွဲထုတ်လုပ် ရာတွင် အထစ်အငေါ့တစ်ခုရှိနေလျှင်လည်းကောင်း၊ အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေလျှင်လည်း ကောင်း ဥယျာဉ်တွင်းရှိ ပန်းရွက်၊ ပန်းခက်၊ ပန်းဖူး၊ ပန်းငုံများကိုကြည့်၍ သူ့ခေါင်း ကို အေးမြစေပါသည်။

ခင်မောင်ရင်တို့အိမ်သည် ဘောက်ထော်တွင်ရှိသည်မို့ ခြံမြေဧက ကျယ်ဝန်း

လှပါသည်။ စိုက်လိုသော သစ်ပင်များကို စိုက်နိုင်ရန် မြေလုံလောက်စွာရှိပါသည်။ ခင်မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားသော အပင်ပေါင်းများစွာရှိပြီး သူ့အပင်များကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရှိနေတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူက အရှင်အသန်မြန်သော အပင် များကို သဘောကျသည်။ ကနေ့ မှတ်သားထားသည်များ မနက်ဖြန်ပြောင်းလဲသွား လျှင် သူက ကျေနပ်မဆုံးရှိပါ။ ယမန်နေ့ မနက်က ထွက်ပြုစုရှိနေသော မြပုလဲ ဖူးကြီးသည် ယနေ့ပွင့်ကားလျက်ရှိပေပြီ။ မြပုလဲ၏ အပွင့်သည် ယုန်ကလေး တစ်ကောင် ဝပ်နေသည်နှင့် တူလှ၏။ ယုန်ဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းများ တင်နေသလို မြစိမ်းနွယ်များ ထွေးယှက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူက စီးကရက်သုံးလိပ် ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ ဦးနှောက်များ လည်း တော်တော်ကလေး ကြည်လင်အေးမြလာပြီဖြစ်၏။ သည်တော့မှ သူက ယမန် နေ့ညကနှင့် ယနေ့နံနက်ပိုင်းအဖြစ်ဆိုးများကို ခေါင်းထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အကန့်နှင့်သူ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည်။ အပိုင်းအစ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ဆက်စပ် ကြည့်သည်။ ကြားထဲတွင် ပြတ်နေသော ကွင်းဆက်ကို ဖြည့်ကြည့်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အားလုံးခြုံ၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဤ အဖြစ်ဆိုးများ၏ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် ကျောက်ဘီလူးဖြစ်နေတော့၏။ အကယ် ၍ ကျောက်ဘီလူးကသာ ဦးခမ်းလုံတို့ လူစုအား တစ်ပတ်မရိုက်ခဲ့လျှင် ဤအဖြစ်ဆိုး များသည် ပေါ်ပေါက်လာကြမည်မဟုတ်ချေ။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူသည် ဦးခမ်းလုံတို့ နောက်သို့ လောလောဆယ် ခြေရာကောက်၍ မလိုက်နိုင်သေးလျှင် ကျောက်ဘီလူး နောက်သို့လိုက်ခြင်းသည် အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်မည်မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် ကျောက် ဘီလူးသည် မည်သူနည်း၊ ကျောက်ဘီလူးနောက်သို့ မည်သို့ခြေရာခံမည်နည်း။

ခင်မောင်ရင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကိုဖြတ်၍ မြပုလဲပန်းကြီးကို ငေးစိုက် ကြည့်နေပြန်၏။ ဟိုနား ဒီနားမှ လေပြည်လေညင်းကလေးများသည် သူ့ထံသို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း လာရောက်လျက်ရှိကြသဖြင့် သူ့မှာ နေသာထိုင်သာလည်း အတော်ရှိနေ ပါသည်။

မင်းခေါင်တို့လူစုသည် ကျောက်ဘီလူးကိုဖမ်းရန် ရေလောမှ အသင့်စောင့်နေ ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကားကိုလည်း အခြားသူတစ်ဦး၏ ကားတစ်စီးအဖြစ် ခိုးယူ၍ ရေလောသို့ပင် ကျော်ထွန်းက ယူဆောင်၍လာ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် ခင်မောင်ရင်ဆိုသူအား ကျောက်ဘီလူးအမည်ခံလူတစ်ဦးဟု ယူဆနေကြခြင်းမဟုတ်

ဘဲ ရုပ်ချင်းဆင်၍ လူမှားခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။ ၎င်းပြင် သူတို့က ရေဇလာမှ အကျ အန စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းကို ထောက်ချင့်၍ ကျောက်ဘီလူးသည် ရေဇလာနှင့် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း အဆက်အသွယ်ရှိရပေမည်။ ရေဇလာသို့ မကြာခဏ လာရောက် တတ်သူသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ရေဇလာဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေသူသော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ရေဇလာမှ လူတစ်ဦးဦးနှင့်ပတ်သက်သူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရပေမည်။ ဤသို့ဆိုသော် ထိုအချက်များအနက်မှ အမှန်တစ်ခုရအောင် ရွေးပေး နိုင်မည့် နည်းလမ်းမှာ ဤနေရာမှ မှန်းဆကြည့်၍မရ။ ရေဇလာသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်၍ စုံစမ်းကြည့်လျှင် အနည်းဆုံး သဲလွန်စတစ်ခုခုတော့ တွေ့ရှိနိုင်ပေမည်။

ယင်းသို့ အကြံရရှိလာသောအခါတွင် ခင်မောင်ရင်၏ ခြေလက်များသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်၍လာလေသည်။ သူက ယခုချက်ချင်းပင် ရေဇလာဥယျာဉ်ဟိုတယ် သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့မိခင်နှင့် အဒေါ်သည် သူ၏အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်ဖြစ်၍ ဘဲလ်အဲယားကားကို ယူသွား၍မဖြစ်။ ဥယျာဉ် ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် သူတို့အလစ်တွင် ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ထွက်သွားရမည်။ ခြံဝန်းအပြင် ရောက်လျှင်ကား ရန်ကုန်မြို့၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဓိကမဏ္ဍိုင်ဖြစ် သော သုံးဘီးကားများကိုပင် အားကိုးရပေမည်။

ခင်မောင်ရင်သည် မြပုလဲပန်းကြီးကို ဆင်းကြည့်ရင်းနှင့် လူကြီးနှစ်ဦး၏အလစ် တွင် ဝင်းထရုံကိုကျော်၍ ထွက်ခဲ့ရသောအလုပ်မှာ မလွယ်ကူလှသော်လည်း သိပ် ခက်ခဲပင်ပန်းသောအလုပ်တစ်ခုလည်း မဟုတ်ချေ။ သူက လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် အဆင်သင့်တွေ့သော သုံးဘီးကားတစ်စီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက် ပြီး ရေဇလာသို့ မောင်းခိုင်းပါသည်။

လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ သူ၏ ၃၈ ဘို့သေနတ်ကိုယူလာရန် မေ့လာ ကြောင်း သတိရတော့၏။ သို့ရာတွင် ပြန်ယူနေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် တွေ့သည့် အန္တရာယ်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရေဇလာသို့ အရောက် သွားခဲ့ရတော့သည်။

ရေဇလာသို့ ရောက်ရှိသွားတော့ ၄ နာရီကျော်နေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဥယျာဉ် အတွင်း နေရောင်သန်းလျက်ရှိနေသေးပြီး မှောင်ရိပ်မပျိုးသေးသဖြင့် လူမစည်ကား သေးချေ။ ဥယျာဉ်အတွင်း၌ လူစည်ကားသည်မှာ ညနေ ၅ နာရီကျော်၊ ၆ နာရီလောက် ကျမှသာ ဖြစ်၏။ လူစည်သည်ဖြစ်စေ၊ မစည်သည်ဖြစ်စေ သူက ဥယျာဉ်အတွင်းသို့

သွားရန်မဟုတ်ဘဲ ဟိုတယ်အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ရန်သာဖြစ်၏။

ခင်မောင်ရင်သည် ရေဇလာသို့ အကြိမ်များစွာ ရောက်ဖူးသော်လည်း ဥယျာဉ်တွင်းသို့ဖြတ်ပြီး အဆောက်အအုံတွင်းသို့ကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မရောက်ဖူးချေ။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူသည် ကျောက်ဘီလူးကို ရှာဖွေရန်အတွက် ဟိုတယ်အဆောက်အအုံကြီး၏ ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလေ၏။ လှေကားထစ်သုံးထစ်ပေါ်သို့ သူတက်မိသောအခါတွင်ကား တံခါးဝမှ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ဘွိုင်တစ်ယောက်က သူဝင်သာအောင် မှန်တံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ဝင်သွားသည်။

အထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် သိမ့်ခနဲ အေးမြသွားပါသည်။ ပြင်ပရာသီဥတုနှင့် ခြားနားအောင် လေအေးစက်ဖြင့် ပြုပြင်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူက ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခန်းမကြီးကို ခြေလှမ်းမပျက် တစ်ချက်မျှ ဝင်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ခြင်ပေးသော ကောင်တာစွန်းတွင်ရှိသည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ သူသည် နေ့လယ်၊ နေ့ခင်းစာ စားသောက်နေကြသော စားပွဲများမှ လူများကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သော်လည်း သူနှင့်တူ၍ ကျောက်ဘီလူးဖြစ်နိုင်သည့်လူကိုလည်းကောင်း၊ မင်းခေါင်တို့လူစုကိုလည်းကောင်း မတွေ့မြင်ရချေ။ ၎င်းပြင် သူသိသော ဘွိုင်များကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ဥယျာဉ်တွင်းနှင့် ဟိုတယ်တွင်း တာဝန်ကျသော ဘွိုင်များသည် တခြားစီဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကောင်တာစွန်းစားပွဲ၏ တစ်ဖက်တွင်ကား အထက်ထပ်သို့တက်သော လှေကားကြီးတစ်ခုရှိ၏။ တည်းခိုခန်းများ ရှိပေမည်။ ကောင်တာစွန်းစားပွဲ၏ နောက်ဘက်တွင် အခန်းတစ်ခုရှိပြီး 'မန်နေဂျာ' ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည်။ ဤအခါတွင်မှ ကောင်တာစွန်းစားပွဲပေါ်တွင် 'လက်ထောက်မန်နေဂျာ' ဟု စာတန်းထိုးထားသော သစ်သားတုံးကလေးတစ်ခုရှိသည်ကို သူက သတိပြုလိုက်မိ၏။

လက်ထောက်မန်နေဂျာဟူသော အမှတ်အသားရှိသည်နှင့်အညီ ယင်းစားပွဲသည် ခမ်းနားလှပါပေသည်။ ဧရာမကျွန်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် သက္ကလတ်အစိမ်းကြီးခင်းထားသည်။ ယင်းစားပွဲ၏ဘေးတွင် စားပွဲကလေးနှစ်လုံးရှိသည်။ တစ်လုံးကား ဂဏန်းတွက်စက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ တစ်လုံးက လက်နှိပ်စက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ပြီးတော့ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဆိုသူကလည်း လှပသော အမျိုးသမီးကလေးပင် ဖြစ်ချေသည်။ သူမ၏ရှေ့တွင် အပြင်နှင့်ဆက်သွယ်သော တယ်လီဖုန်း၊

ဟိုတယ်တွင်း ဆက်သွယ်သော တယ်လီဖုန်းတို့ရှိ၏။ သူမ၏တစ်ဖက်ဘေးတွင် ဗီရို တစ်လုံးရှိ၏။ ဗီရို၏အထက်ဆင့်သည်ကား ထားစရာမဟုတ်ဘဲ ချိတ်စရာသာဖြစ် ၏။ သံချောင်းကလေးများ စိုက်ထားပြီး သံချောင်းများအောက်တွင် အစဉ်လိုက် နံပါတ်များ ရေးသားထား၏။ ယင်းသံချောင်းများအနက် တချို့တွင် သော့တွဲများ ချိတ်ထား၏။

စားပွဲအနီးသို့ ခင်မောင်ရင် ရောက်သွားသောအခါတွင် လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးသည် သိမ်မွေ့စွာပြုံး၍ သူ့အား သော့တွဲတစ်တွဲကို ဖြုတ်ပေး လိုက်သည်။

“ဦးကျောက်ဘီလူးက အခုပဲထွက်သွားပြီး အခုပဲပြန်လာတော့ တစ်ခုခုပဲ မေ့ နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်းလို့များလားရှင်။ တကယ်လို့ နေမကောင်းဘူး ဆိုရင်တော့ ဟိုတယ်ဆရာဝန်ဆီ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ခင်မောင်ရင်သည် သူမ လှမ်းပေးသော သော့တွဲကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင် ထားရင်း ခဏမျှကြောင်နေပြီးမှ သူ့အား ကျောက်ဘီလူးဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်သောအခါ တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွား၏။ ထို့နောက်မှ သတိဝင်လာကာ...

“အို... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်။ ယူစရာလေးတစ်ခု ရှိလို့ ပြန်လာတာပါ” ဟု အလိုက်သင့်ပြောဆိုပြီးနောက် အနည်းငယ်မျှ နှောင့်နှေး မနေဘဲ လှေကားမှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရလေတော့၏။ လှေကားသုံးလေး ထစ်လောက် နင်းမိသောအခါတွင် လက်ထဲမှ သော့တွဲကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ သော့ နှစ်ချောင်းနှင့် ပလတ်စတစ်အပိုင်းပြားလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ပလတ်စတစ်အပိုင်း ပြားပေါ်တွင် ၁၃ ဟူသောနံပါတ်ကို တွေ့ရ၏။ ဤကား ကျောက်ဘီလူး၏ အခန်း တည်း။ သော့နှစ်ချောင်းအနက် တစ်ချောင်းသည် အခန်းသော့ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ချောင်း သည် အခန်းတွင်းရှိ ဗီရိုတစ်ခုခု၏ သော့ဖြစ်ရပေမည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာသည် သူ့အား ကျောက်ဘီလူးအဖြစ်နှင့် မှတ်ယူကာ အခန်းသော့ကို ပေးလိုက်ချေပြီ။

သူ ဘာလုပ်ရချေမည်နည်း။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ကျောက်ဘီလူးဆိုသူနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူသည်မှာ သေချာနေပေပြီ။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ရသလို၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့် ရသလို သူနှင့် ကျောက်ဘီလူးသည် နို့စို့အရွယ်က ကွဲကွာသွားကြသော အမြွှာညီအစ်ကို များ ဖြစ်နေချေမည်လား။ သူ ငယ်ငယ်က သူ၏ဖခင် ကွယ်လွန်သွားသည်ဆိုခြင်း

မှာပင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော၊ လင်မယားနှစ်ယောက် ကွဲသွားရာတွင် သူတို့ ညီအစ်ကိုသည် တစ်ယောက်က မိခင်နှင့်ပါသွားပြီး တစ်ယောက်က ဖခင်နှင့်ပါသွား သလော... စသည်ဖြင့် ခင်မောင်ရင်၏ အတွေးများသည် ရှုပ်ထွေးလာတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူက ဆက်လက်၍ မတွေးတော့ဘဲ လက်ငင်းပြဿနာကိုသာ စဉ်းစား လိုက်၏။

ကျောက်ဘီလူးသည် တကယ်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် တူ သည်။ ရေလောဟိုတယ် အခန်းနံပါတ် ၁၃ တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ယခု လောလောဆယ် အပြင်သို့သွားနေသည်။ သူ့အခန်းတွင် မည်သူမျှမရှိ။ သူ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမည်မသိ။ သို့ရာတွင် ဟိုတယ်လက်ထောက်မန်နေဂျာကမူ ခင်မောင်ရင်အား အခန်းသော့အပ်လိုက်လေပြီ။ သူကလည်း ယင်းသော့ကို လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်လျက် အခန်းနံပါတ် ၁၃ သို့ သွားရောက်လျက်ရှိပေပြီ။

သူ ဘာလုပ်ရချေမည်နည်း။

ကျောက်ဘီလူးအစစ် ပြန်ရောက်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီး အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ကျောက်ဘီလူး၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ပြီး သဲလွန်စတစ်ခုခုကို ရှာဖွေရမည်လော။ အကယ်၍ အခန်းထဲတွင် သူရှိနေ စဉ် ကျောက်ဘီလူး ပြန်ရောက်လာလျှင် အဘယ်သို့လုပ်ရချေမည်နည်း။ သူက လှေကားထစ်များ ကုန်ဆုံး၍ အထက်ထပ်ရောက်သည်အထိ ဘာတစ်ခုကိုမျှ တိတိ ကျကျ မဆုံးဖြတ်ရသေးချေ။ သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဖြစ်နေ၏။ မကြာခဏ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။ သော့ကိုင်ထားသောလက်များသည် မသိမသာ လှုပ်နေကြ၏။ သူ့လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ကြီးရှိနေပြီး ချောင်းဆိုးချင်သလိုလို၊ ရေသောက် ချင်သလိုလိုရှိနေ၏။

သူသည် ကျယ်ဝန်းသော စင်္ကြံကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ သူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။ စင်္ကြံတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အခန်းများရှိ၏။ အခန်းများ အားလုံးသည် ပိတ်လျက်ရှိ၏။ အထဲတွင် လူရှိချင်ရှိမည်၊ မရှိချင်နေမည်။ အချို့ အခန်းများအတွင်းမှာတော့ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်ဟု ထင်၏။ သူက အခန်း နံပါတ်များကိုကြည့်ရင်း လျှောက်သွားနေသည်။ လက်ဝဲဘက်မှ အခန်းတံခါးတစ်ခုမှာမူ မစေ့တစေ့လေး ဟနေသည်။ သူက မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ သတင်းစာ ဖတ်နေသော နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ စင်္ကြံအဆုံးလောက်တွင် ကန့်လန့်

ဖြတ် စကြိုတစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကန့်လန့်ဖြတ်စကြိုမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် ကရင်မကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အင်္ကျီအဖြူ၊ ထဘီအစိမ်းနှင့် မို့ ဟိုတယ်အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပေမည်။ ခင်မောင်ရင်သည် ယင်းအမျိုးသမီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမျိုးသမီးကမူ သူ့ အခြေပျက်သွားခြင်းကို သတိထားမိပုံမပေါ်ချေ။ သူမက သူ့အား ဖော်ရွေစွာပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူကလည်း မတတ်သာတော့၍ ပြန်ပြုံးလိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီး ရပ်သွားကြသည်။ ခင်မောင်ရင်က ဘေးသို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းနံပါတ် ၁၃ ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား ကွေ့ကျော်မသွားဘဲ နေရာတွင် ရပ်နေလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် ကျေးဇူးတင်မိတော့၏။

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဆရာဦးကျောက်ဘီလူးရဲ့အခန်းမှာ ဘာပန်းတွေများလဲပေးစေချင်သလဲရှင်”

“မြပုလဲပန်း”

သူက လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိပြီးမှ မှားသွားမှန်းသိသည်။ မြပုလဲပန်းသည် ရှား၍ တန်ဖိုးကြီးလှသည်။

“မြပုလဲပန်းက ရန်ကုန်မှာ သိပ်ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ သဘောကျမယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်ကို ပြောကြည့်ပါဦးမယ်”

နာမည်တစ်ခု တိုးလာပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်ဆိုသည်မှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ၏ နာမည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခင်မောင်ရင်က ခန့်မှန်းလိုက်၏။ အရေးကြီးသည်မှာ ကရင်မကြီးကလည်း သူ့အား ကျောက်ဘီလူးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနေခြင်းပင်။

ကရင်မကြီးသည် ခပ်ယိုယိုအမူအရာဖြင့် သူ့အား ကွင်းကာ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ခင်မောင်ရင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေလေသည်။

“ဪ... စောစောက ဆရာထွက်သွားတုန်းက တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်၊ ဘန်ကောက်လုံချည်အစိမ်းနဲ့လားလို့ ကြည့်နေတာပါ”

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက ယခု တိုက်ပုံအင်္ကျီအဝါဖျော့ဖျော့၊

လုံချည်အညိုရင့်ရင့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“မနေ့ကနဲ့ ရောနေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘန်ကောက်လုံချည်ဝတ်တာက မနေ့ကပါ”

ခင်မောင်ရင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဖြီးလိုက်သည်။ ကရင်မကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မလည်း အသက်ကြီးလာတော့ သတိသိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

ကရင်မကြီးက သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်၍ထွက်သွားလေ၏။ သူက ကရင်မကြီး တော်တော်ဝေးသွားစေရန်အလို့ငှာ အခန်းတံခါးသော့ကို မဖွင့်သေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ အခန်းသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ပထမဆုံး အသုံးပြုကြည့်သောသော့သည် မှားနေ၍ ဒုတိယအချောင်းကို ပြောင်း၍ အသုံးပြုရ၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါတွင် သူက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာဝင်လိုက်၏။ အထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် တံခါးကို အတွင်းဘက်မှနေ၍ ပြန်သော့ခတ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ခန်းဖြစ်သော်လည်း အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းသည်။ ခုတင်တစ်လုံး၊ ဗီရိုတစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ရှိသည်။ ခင်မောင်ရင်က ပထမဆုံး စာရေးစားပွဲသို့သွား၍ အပေါ်တွင်တင်ထားသည့် စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ကြည့်သည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကြားတွင် ဘာမျှ မရှိ။ အံဆွဲနှစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မတွေ့ရ။ သာမန်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများသာဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူက မတ်ရပ်ဗီရိုကြီးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အဝတ်အစားများရှိသည်။ သဲလွန်စဖြစ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းမရှိ။ ခုတင်အောက်တွင် သားရေသေတ္တာတွေ့ရှိ၍ ဆွဲထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသည့် ပစ္စည်း လုံးဝမရှိ။ ခေါင်းဦးအောက်၊ အိပ်ရာအောက် စသည်တို့တွင် လှန်လှောကြည့်သည်။ ဦးခမ်းလုံနှင့်ပတ်သက်သော၊ အဆက်အသွယ်ပြုသော ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမျှ မတွေ့ရ။

ယင်းအခိုက်တွင် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ လှေကားထိပ်ဆီမှ လာနေသော ခြေသံဖြစ်သည်။ သူက ခဏငြိမ်၍နေသည်။ ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဖို၍

နီးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေသံသည် သူ့အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်သွားသည်။ ခက်ကပြီ။ ကျောက်ဘီလူး ပြန်လာပြီလော။ သို့မဟုတ် မင်းခေါင်တို့အထဲမှ တစ်ယောက်လော။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ပင်။

မကြာမီ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခင်မောင်ရင်က တံခါးခေါက်သံ မထင်။ သူ့အား လျှူဂါသေနတ်နှင့် ပစ်နေပြီဟုထင်သည်။ ပထမတော့ လူမရှိယောင် ဆောင်နေမည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဒုတိယ ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပြေးရကောင်းမလား ဟု စဉ်းစား၏။ တတိယကျမှ သူ ဤအခန်းသို့လာခြင်းကပင် ကျောက်ဘီလူးအား တွေ့ရန်လည်းကောင်း၊ ဦးခမ်းလုံတို့လူစုကို ခြေရာခံမိရန်လည်းကောင်း ဖြစ်သည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရသဖြင့် စိတ်ကိုတင်းကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အပေါက်ဝတွင် ဟိုတယ်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ကုလား မဟုတ်ချေ။ မြန်မာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဟိုတယ်ဝတ်စုံနှင့်ပဲဖြစ်သည်။ သူ့လက် နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် သတင်းစာစက္ကူဟောင်းတစ်ရွက်ခံ၍ အင်္ကျီတွေ တစ်ထပ်ကြီးပါလာ သည်။ လျှော်ဖွပ်ရန်ပေးထားသော ကျောက်ဘီလူး၏အဝတ်များကို ပြန်ပို့ခြင်းသာ တည်း။ သူက အဝတ်များလှမ်းယူပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်မည်ရှိစဉ်...

“ဆရာ ဘာထပ်ပေးဦးမလဲ”

“မနက်ဖြန်မှ ပေးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဟိုတယ်အလုပ်သမားက ကျိုးနွံစွာပြော၍ ထွက်သွားသည်။ သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်ထပ်ကြီးကိုကိုင်၍ အတန်ကြာ ငေးငိုင်းနေမိ သည်။ ဤအဝတ်များသည် ကျောက်ဘီလူး၏အဝတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူက တစ်ခဏချင်းမှာပင် စိတ်ကူးတစ်ခုရမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဘီလူး၏အဝတ် များကို ခုတင်ပေါ် ချထားလိုက်ပြီးနောက် သူ၏တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ် လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဟိုတယ်အလုပ်သမား လာပို့သွားသော ကျောက်ဘီလူး၏ ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်ကျပ်၍ လက်တိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်ဘီလူးသည် သူနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်တူသော်လည်း သူ့ထက် ကိုယ်လုံး အနည်းငယ်သေး၍ လက်တံ တစ်လက်မခန့်တိုကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် သူက အဝတ်ဗီရိုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စောစောက ဗီရိုအလယ်ထပ်တွင်

ဘောင်းဘီရှည်များကို မြင်မိသည်။ သူက သက္ကလတ်ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ယူ၍ ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျပ်သည်။ နှစ်လက်မခန့်တိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်ဘီလူး သည် သူ့ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အနည်းငယ်သေး၍ မဆိုသလောက် အရပ်နိမ့်ပေ လိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်၍ ရပ်နေလျှင် လူချင်းကွဲမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်စီဆိုလျှင်ကား လူချင်းမှားနိုင်ပေသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ကျောက်ဘီလူး၏ အဝတ်များကိုချွတ်၍ သူ့အဝတ်များကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဤတစ် ကြိမ်တွင်တော့ သူက နှောင့်နှေးမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ စောစောက ဟိုတယ်အလုပ်သမားပင်ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လက်ကိုင်ပဝါသုံး ထည်ပါသည်။

“ခုနက မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ဆရာ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိသလား” ခင်မောင်ရင်က လက်ကိုင်ပဝါများကို လှမ်းယူရင်း ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဟိုတယ်အလုပ်သမားသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား သည်။

“သိ သိတာပေါ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ”

ဟိုတယ်အလုပ်သမားသည် ပါးစပ်ကြီးပြီ၍ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ သူ့အား ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒီလူ စိတ်မှန့်သေးရဲ့လားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြစ်၏။

“ပြောလေဗျာ”

ခင်မောင်ရင်က စိတ်မရှည်သည့်အမူအရာဖြင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ် တိုက်တွန်း လိုက်၏။

“ဆရာ၊ ဆရာ ဦးကျောက်ဘီလူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ သွားတော့”

သွားတော့ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် တစ်ချိုးတည်းလစ်လေတော့ သည်။ သူသည် အလုပ်မှ ခွင့်တစ်လခန့် ယူကောင်းယူပေလိမ့်မည်။

ခင်မောင်ရင်က တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်နည်း ဟု စဉ်းစားနေမိပြန်၏။ ကျောက်ဘီလူးဆိုသူကိုကား ခြေရာကောက်မိနေပေပြီ။

သူသည် မလွဲမသွေပင် ဤဟိုတယ်၊ ဤအခန်းသို့ ပြန်လာပေလိမ့်မည်။ ခင်မောင်ရင်က သူ့ကို ဤအခန်းထဲမှပင် အိပ်၍စောင့်နေရမည်လား။ သို့မဟုတ် ရေလောဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ စောင့်နေရမည်လား။ သူက ဒုတိယစိတ်ကူးကို သဘောကျမိသည်။ ဟိုတယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ စောင့်နေခြင်းသည် ကျောက်ဘီလူး၏ အဝင်အထွက်ကိုသာမက ဦးခမ်းလုံတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဦးခမ်းလုံတို့သည် သူတို့ မနေ့ညက ဖမ်းမိသူသည် ကျောက်ဘီလူးအစစ် မဟုတ်မှန်းသိရှိပြီး အစစ်ကိုဖမ်းဆီးရန် ထပ်မံကြိုးစားကောင်းကြိုးစားပေလိမ့်မည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင်ပင် မင်းခေါင်တို့လူစု ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ရောက်ချင်ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ သူ့အဖို့ ဤနေရာမှ မြန်မြန်ခွာနိုင်လေ အကျိုးရှိလေပင်ဖြစ်၏။

ခင်မောင်ရင်က အခန်းတွင်းမှ ကပျာကယာ ထွက်မည်ရှိစဉ်တွင် သူ၏ မျက်လုံးများသည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်မိလေသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာသို့သွား၍ ထိုအရာကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလိုက်သည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စ မီးလောင်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် လူတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဦးခမ်းလုံ၊ လက်မရွံ့ မင်းခေါင်၊ ဓားထွန်းစိန်၊ လက်ဝါးစောင်း ကျော်ထွန်းနှင့် သူမသိသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်သည်။ သူမသိသောသူသည် ကျောက်ဘီလူးတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အကြောင်းမူ ထိုသူသည် သူနှင့် မတူသော ကြောင့်တည်း။ သို့ရာတွင် ခင်မောင်ရင်အား အထူးစိတ်ဝင်စားစေသည်မှာ ထိုသူစိမ်းတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ သူတို့ငါးဦးရပ်၍ စကားပြောနေရာနောက်ရှိ အဆောက်အအုံကြီးပင်ဖြစ်၏။ ယင်းအဆောက်အအုံကား အခြားမဟုတ်ပေ။ ပြည်နယ်အရာရှိကြီးများ ဆွေးနွေးပွဲသို့တက်ရောက်ရင်း ဦးခမ်းလုံ တည်းခိုနေသည်ဆိုသော အင်းလျားမြိုင်ဟိုတယ်ပေတည်း။ ဦးခမ်းလုံသည် ကြေးစားလူမိုက်သုံးဦး၊ အခြားအမည်မသိသူတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေစဉ်တွင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်ဘီလူးက ရိုက်ယူထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ကျောက်ဘီလူး ပါမနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤဓာတ်ပုံ ကျောက်ဘီလူးထံတွင် ရှိနေမှန်းသိလျှင် ဦးခမ်းလုံအဖို့ အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုက အမြဲတမ်း အရိပ်ထိုးနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤပုံကို မည်သူက မီးရှို့၍ ကျောက်ဘီလူးက အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပစ်ထားရသနည်းဟူသည်ကိုမူ သူက မစဉ်းစားတတ်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ခင်မောင်ရင်အဖို့ကား ဤဓာတ်ပုံကို ရရှိခြင်းသည် ကြီးမားသော သက်သေခံအထောက်အထားကြီးတစ်ခုကို ရရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပြည်နယ်အရာရှိကြီး ဦးခမ်းလုံဆိုသူ တည်းခိုရာဟိုတယ်ရှေ့တွင် ကြေးစားလူမိုက်များနှင့်အတူ ရပ်နေသည်ကို သက်သေပြနိုင်ခြင်းကပင် သူ့အဖို့ တစ်ပန်းသာရခြင်းဖြစ်တော့၏။ သူက ဤဓာတ်ပုံကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြု၍ ဦးခမ်းလုံတို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပေပြီ။

ယင်းကြောင့် သူသည် ကျောက်ဘီလူးကို ဟိုတယ်အနီးမှ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ဟူသော မူလအကြံအစည်ကို စွန့်လွှတ်၍ အင်းလျားမြိုင်သို့ လိုက်သွားကာ ဤဓာတ်ပုံကိုပြပြီး ဦးခမ်းလုံနှင့် စာရင်းရှင်းရန် ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ခင်မောင်ရင်သည် ဓာတ်ပုံကို အတွင်းအကျိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဣန္ဒြေမပျက် ဆင်းသွားသည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာကို အခန်းသော့အပ်ပြီးနောက် ရေဇလာဟိုတယ်အတွင်းမှ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ညနေ ၅ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ သူက ခဏမျှစောင့်ဆိုင်းနေရပြီးနောက် ရေဇလာသို့ လူတစ်စုစီးလာသော သုံးဘီးကားဖြင့် အင်းလျားမြိုင်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဤတစ်ချိတွင်တော့ ဦးခမ်းလုံတို့ ခံရမည့်အလှည့်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးထားလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏နောက် မင်းခေါင်တို့လူစု နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ပါနေသည်ကိုကား ခင်မောင်ရင်ခမျာ လုံးဝမရိပ်မိရှာပါချေ။ မင်းခေါင်တို့၏ စကိုဒါကားပြာကလေးသည် ခင်မောင်ရင်၏ သုံးဘီးကားနောက်မှ တစ်လျှောက်လုံး မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်ပါသွားနေ၏။ မင်းခေါင်သည် နောက်ယောင်ခံသည့်နေရာတွင် ကျွမ်းကျင်လှသူတစ်ဦးပမာ သူ့ကားနှင့် ခင်မောင်ရင်၏ သုံးဘီးကားအကြားတွင် အမြဲတမ်း မော်တော်ကားနှစ်စီးလောက် ခြားထား၏။ ဤသို့ဖြင့် ခင်မောင်ရင်နှင့် မင်းခေါင်တို့ လူစုသည် အင်းလျားမြိုင်ဟိုတယ်သို့ ညနေ ၅ နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်လောက်တွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ခင်မောင်ရင်သည် ဦးခမ်းလုံနှင့် တွေ့လိုဇောကြီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်ရှုခြင်းပင်မပြုတော့ဘဲ အင်းလျားမြိုင်ဟိုတယ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ဝင်သွားလေ၏။

အင်းလျားမြိုင်သည် ရေဇလာဟိုတယ်ကဲ့သို့ အမှောင်ဝိုးဝါး၊ မြက်ခင်းပြိုင်

ကျော်ကြားမှုမျိုးမရှိသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့၏ ထိပ်တန်းဟိုတယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အစားအသောက်နှင့် အပြုအစု၊ ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သည်။ သန့်ပြန်၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သည်။

စုံစမ်းရန်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး၏ နောက်ကွယ်မှ အမျိုးသမီးငယ်ငယ် ထံသို့ သူက ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်၍ ပြုံးထားသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”

“ကျွန်တော် ဦးခမ်းလုံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ အခုပဲ ဆွေးနွေးပွဲက ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ သူ တွေ့နိုင်မယ်၊ မတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မေးကြည့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောရမလဲရှင်”

ခင်မောင်ရင်က ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေ။ သူက ဘယ်အမည်ကို ပြောရမည်မှန်း မသိ။ အမည်ရင်းကိုပဲ ပြောရမည်လား၊ ကျောက်ဘီလူးဟု ပြောရမည်လား။ သူ့စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်မချရမီတွင် အဖြေသည် ပါးစပ်မှ အလိုလိုထွက်သွားသည်။

“ခင်မောင်ရင်၊ ဗိသုကာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အမျိုးသမီး၏ဖော်ရွေမှုက ပိုလွန်းသည်ဟု သူကထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအချိန်မျိုးမှာပင် သူ့ရင်ထဲ၌ လေအေးအေးဝေ့လိုက်သလို ရှိသည်။ သူက အမျိုးသမီး၏အလှအပကို ဆက်လက်ငေးမောနေစဉ်တွင် သူမက အဆောက်အအုံတွင်း ပြောသော တယ်လီဖုန်းဖြင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်နေလေသည်။ တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောသည်ကို မကြားရသော်လည်း သူမကမူ သူ့နာမည်ကို နှစ်ကြိမ်ခန့် ပြန်ပြောနေသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

“ခဏစောင့်နေပါရှင်၊ သူ အခုပဲ ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်တဲ့။ ဟိုမှာထိုင်ပါ”

အမျိုးသမီးက သူ့အား မျက်လုံးကစားရင်း အခန်းထောင့်ရှိ ဆိုဖာတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူ သတိပြုမိသည်။ ကိစ္စရှိ၍ ခေတ္တခဏ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များအတွက် နေရာများ သီးသန့်စီစဉ်ထားသည်။ ယင်းဧည့်သည်များနှင့် ဟိုတယ်သို့ လာရောက်စားသောက်သူတို့၏ စားပွဲများကို လိုက်ကာစိမ်းစိမ်းဖြင့် အကာအရံရှိသည်မျှဆိုရုံသာ ကာရံထားလေသည်။

ခင်မောင်ရင်က ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာမူနေသော ကျွန်းလှေကားကြီးဆီမှ မျက်လုံးများကို ရုပ်သိမ်း၍ ကန့်လန့်ကာစိမ်း၏ အတွင်းပိုင်းသို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲတွင် နိုင်ငံခြားသား ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်နှင့် ကလေးသုံးယောက်ရှိသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်နီနီနှင့် ကောင်ကလေးသုံးယောက်သည် ရေခဲမုန့်များကို ပလတ်ပလောင်းစားနေကြသည်။ ထိုစားပွဲ၏ တစ်ဖက်စားပွဲတွင်ကား သတင်းထောက်တစ်စုသည် လူကြီးတစ်ယောက်အား အမျိုးမျိုးသော မေးခွန်းများကို ထုတ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် ရင်းနှီးသော အရာရှိတစ်ဦးကို တစ်စုံတစ်ခု အကျွေးခိုင်းပြီဆိုမျှနှင့် မရပ်တန့်သေးဘဲ သတင်းများ အစ်အောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့၏ဆားတွင် ချထားသော ကင်မရာများသည် ရံဖန်ရံခါ ဒုံးပျံလက်နက်ကြီးများထက်ပင် အစွမ်းထက်တတ်လေသည်။ ယင်းသဘောတရား မှန်ကန်ကြောင်းကို ခင်မောင်ရင်က မကြာမြင့်မီမှာပင် ကြုံတွေ့ရလေသည်။

သူက ဟိုတယ်အတွင်း ကိုယ့်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် စကားပြောနေကြသူများအား လျင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖော်ရွေသော အမျိုးသမီးကလေးကို ပြန်၍ ကြည့်နေမိပြန်တော့၏။

သူက စုချွန်သော နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကြည့်၍ လှမိုးညိုအား သတိရသလိုရှိနေစဉ် ဟိုတယ်အထက်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ခြေသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသဖြင့် ဦးခမ်းလုံပဲဟု ခေါင်းမော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးနှင့် အမေရိကန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက စုံစမ်းရန်နေရာသို့ပြန်၍ တပ်စွဲလိုက်ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက တံခါးမကြီးမှဝင်လာသူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်၍ သူလည်း ရော၍ကြည့်လိုက်သည်။ တရုတ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးသုံးလေးဦး ဖြစ်သည်။ တံခါးမကြီးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဘေးတိုက်ဖြစ်သည်။

လှေကားမှ ခြေသံကြားရပြန်၍ တရုတ်များကိုထားခဲ့ပြီး လိုရာအရပ်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရှမ်းအမျိုးသားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ယမန်နေ့ညက သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဦးခမ်းလုံကား မဟုတ်သေးချေ။ ဤရှမ်းကြီးမှာ တကယ့်တောင်တန်းသား ရှမ်းစစ်စစ်ကြီးဖြစ်၏။ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ တွေ့ချင်သူ မဟုတ်သဖြင့် ယင်းရှမ်းအမျိုးသားအား ဆက်လက်လေ့လာမနေတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းချွန်အပြုံးကလေးအား တိတ်တခိုး ငေးမောနေမိပြန်သည်။